

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ nhất

Lúc xảy ra sự cố, đồng hồ chỉ bảy giờ hai mươi lăm. Đó là giờ thành phố bắt đầu rộn rịp. Những bậc cha mẹ tất tả đưa con đến trường để kịp tới công sở.

Những học sinh cấp ba đi trễ đang nôn nóng nhìn đèn đỏ ở các ngã tư. Những bà nội trợ lật lật xách giỏ ra khỏi nhà để mong chọn được những khúc cá tươi nhất.

Các hàng quán dọc hai bên đường mở cửa từ sớm bây giờ tấp nập người ra kẻ vào. Lề đường mọc lên các quán cóc, các xe hủ tiếu, bột chiên, bánh bao, các gánh xôi, cháo lòng và các tủ thuốc lá.

Giữa không khí tất bật đó, cánh thợ hồ trông có vẻ nhàn nhã. Ba người đàn ông với thùng đồ nghề bên cạnh đang ngồi nhâm nhi cà phê sau khi chén đầy mỗi người một tô hủ tiếu to tướng.

- Thôi, tội mình đi chứ!

Cuối cùng, người đàn ông đứng tuổi trong bọn lên tiếng giục, sau khi uống một hơi cạn hết ly trà vừa mới rót. Vừa nói, ông vừa cúi xuống ôm thùng đồ nghề đặt dưới chân trong khi hai người kia lục tục đứng dậy kêu chủ quán tính tiền.

Ngay vào lúc bà chủ quán còn đang mấp máy tính nhẩm trong miệng, từ cửa hàng bên cạnh đột ngột vang lên những tiếng kêu thất thanh:

- Cướp! Cướp! Cứu tôi với!

Ba người thợ hồ lật lật dòm sang. Trước cửa hàng bách hóa, một cô gái đang giằng co với một tên thanh niên. Cô vừa nứ lấy cái chụp đèn sau của chiếc Honda Cub vừa la bài hãi trong khi tên kia cố sức giằng chiếc xe khỏi tay cô.

Khách đi đường đứng cả lại. Hai người lao tới tên cướp nhưng chưa kịp can thiệp đã phải vội tháo lui. Không biết từ lúc nào trên tay tên cướp đã xuất hiện một khẩu súng ngắn. Hắn chĩa lăm lăm vào mọi người, giọng đe dọa:

- Lùi ra! Đứa nào nhào vô, tao bắn!

Rồi như để nhanh chóng thoát khỏi tình thế bất lợi này, hắn co chân đạp một phát, cô gái bắn ra xa.

Nhưng trước khi tên cướp kịp lên xe phóng đi, người thợ hồ đứng tuổi đã lạng lẽ tiến lại. Hai người bạn tái mặt, kêu khê:

- Anh Phong! Coi chừng!

Người đàn ông tên Phong không nói không rằng. Ông tiếp tục lù lù tiến đến sau lưng tên cướp. Và bất thần, ông vung tay ra. Thùng đồ nghề trên tay ông bay vèo một cái, đập trúng cánh tay tên cướp. Khẩu súng trên tay hắn rụng xuống đất đánh "bộp".

Trong khi tên cướp còn chưa hiểu ra chuyện gì, ông Phong đã nhanh tay chụp một chiếc ghế trên lề đường, xông tới quật túi bụi. Tên cướp một tay đỡ đòn, tay kia vẫn nắm chặt ghi đông xe, đôi mắt lảo liên tìm cách vọt đi.

Ông Phong ra tay đột ngột đến mức những người chung quang đều sững sờ. Và sau giây phút bàng hoàng, mọi người liền hò reo xông vào trợ lực.

Hai người thợ hồ bạn ông vừa kịp chạy tới, bỗng một tiếng quát đánh gọn vang lên:

- Đứng im!

Tên cướp thứ hai thình lình xuất hiện với khẩu súng trên tay. Hóa ra nãy giờ hắn vẫn ngồi thu mình trên chiếc Honda 67 đậu sát lề đường. Tên đồng bọn có lẽ không định xuất đầu lộ diện nhưng tình thế bắt buộc hắn phải can thiệp.

Tiếng quát sắc nhọn, đầy đe dọa cộng với khẩu súng lăm lăm sẵn sàng nhả đạn khiến vòng người lật lật dạt ra. Vài kẻ nhất gan vội vã chuồn đi chỗ khác vì sợ đạn lạc. Hai người thợ hồ cũng hấp tấp thối lui. Tên cướp lập tức quay nòng súng về phía ông Phong lúc này vẫn đang tìm cách áp đảo tên cướp thứ nhất. Hắn nghiến răng:

- Tên kia! Dang ra! Nếu không, tao bắn!

Ông Phong vẫn phớt lờ. Ông giờ cao chiếc ghế tiếp tục quật những cú như trời giáng

lên cánh tay cầm xe của tên cướp.

- Nằm xuống!

Tên cướp cầm súng hét lên.

Tên đồng bọn lập tức lặn người xuống mặt đường. Cùng lúc, hai người thợ hồ và cô gái chủ xe la lên thất thanh:

- Anh Phong, coi chừng!

- Bác ơi, nằm xuống!

Nhưng ông Phong chưa kịp phản ứng thì những tiếng súng đã vang lên chói tai:

- Đoàn! Đoàn!

Hai viên đạn xối thẳng vào ngực khiến ông Phong đổ vật xuống như một thân cây bị đốn gốc.

Thảm cảnh trước mặt khiến mọi người kinh hoàng nhốn nháo nhưng không ai dám chạy lại. Chỉ đến khi hai tên cướp lên xe rút ga vọt thẳng, hai người thợ hồ mới tất tả chạy tới đỡ bạn dậy. Bấy giờ, những tiếng còi cảnh sát mới vang lên.

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ hai

Đó là tất cả những gì Thường biết về cái chết của ba mình. Lúc ba bị nạn, anh đang ngồi trong lớp, đùa giỡn cùng bạn bè.

Khi tiết học thứ hai bắt đầu được mười phút, bác bảo vệ chạy vào báo cho Thường biết có người nhà cần gặp. Sau khi xin phép cô giáo, Thường lật đật đi theo bác bảo vệ.

Bắt gặp Nhi, em gái mình, đang đứng khóc thút thít trước cổng, lập tức Thường linh cảm có chuyện không may. Anh vội vàng nắm lấy vai em, lo âu hỏi:

- Có chuyện gì vậy em? Sao em lại khóc?

Nhi ngước nhìn anh và trả lời qua màn nước mắt:

- Ba bị bắn.

Thường tái mặt:

- Bị bắn? Ai bắn?

- Bọn cướp. Thường nghe tim mình như thót lại. Anh lại lay vai em:

- Ba có sao không?

- Em không biết! Nhi đáp trong tiếng nấc. Người ta chở ba đi bệnh viện rồi!

Thường không hỏi nữa. Anh tức tốc quay vào trường lấy xe và vội vàng chở em tới bệnh viện. Anh đập vội vã, quỳnh quẩy, mồ hôi đầm cả lưng.

Khi Thường lách vào, anh nhìn thấy hai người bạn của ba cùng một cô gái lạ mặt đang ngồi ủ rũ bên cạnh mẹ. Bà Tuệ, mắt đỏ hoe, thấy Thường tất tả chạy vào, bỗng òa lên khóc.

Thường ôm vai mẹ, hốt hoảng:

- Chuyện gì vậy mẹ? Ba đâu?

Bà Tuệ gục đầu lên ngực con, khóc rầm rức. Bà chưa kịp trả lời thì mọi người bỗng xôn xao. Họ dạt ra hai bên nhường chỗ cho những người mặc áo bờ-lu trắng khiêng ông Phong ra. Ông đã chết.

Nghe tiếng ồn ào, Thường quay vội về phía cửa phòng cấp cứu. Vừa nhìn thấy thi hài của ba, anh kêu lên một tiếng và ngất xỉu trên tay mẹ.

Khi Thường tỉnh lại, anh nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường quen thuộc ở nhà. Bên cạnh anh vẫn là hai người thợ hồ và cô gái Thường bắt gặp nơi bệnh viện. Họ đang an ủi bà Tuệ và bé Nhi.

Lúc Thường chới tay ngồi dậy, mọi người quay nhìn anh với vẻ ái ngại. Một người thợ hồ nói:

- Cháu cứ nằm nghỉ đi!

Thường như không nghe câu nói. Anh nhìn thẳng vào người bạn của ba mình, hỏi bằng giọng khàn khàn:

- Sao ba cháu chết vậy bác?

Biết không thể tránh né được, sau một thoáng ngập ngừng, người thợ hồ chậm rãi thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Giọng ông run run như chưa hết xúc động.

- Ba cháu là một người tốt! Một người dũng cảm!

Người thợ hồ buồn bã kết luận.

Thường quay nhìn cô gái. Bây giờ anh mới biết cô ta là chủ nhân của chiếc xe và cũng là nạn nhân của bọn cướp. Cô ta là nạn nhân nhưng người chết lại là ba mình! Ý nghĩ đó khiến Thường cảm thấy đau đớn. Anh không trách cô gái nhưng nỗi đau của anh hiện lên trong ánh mắt cháy bỏng đến mức cô ta bất giác quay mặt đi. Tự nhiên cô gái cảm thấy cần phải làm một điều gì. Cô đã theo ông Phong vào tận bệnh viện. Rồi cô lại theo về đến đây. Suốt thời gian đó, lúc nào cô cũng cảm thấy mình như người có lỗi. Cô tưởng như chính mình là người gây ra tai họa cho gia đình tử tế này. Cảm giác đó khiến cô vô cùng ray rứt. Cô rất muốn làm một điều gì đó để giúp đỡ gia

đình ân nhân. Nhưng lòng dạ đang rối như tơ vò, cô thật chẳng biết phải làm gì. Trong lúc đang bối rối, ánh mắt cô bất thần chạm phải hai chiếc nhẫn đang đeo trên tay.

Ngay lập tức, một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu cô. Thoạt đầu, cô hơi đắn đo. Cô cảm thấy ý nghĩ của mình có vẻ gì đó như là sự gài dở. Nhưng rồi chẳng nghĩ ra cách nào khác, và lại cũng không đủ sức để nghĩ ngợi thêm, cô tặc lưỡi và ngại ngần chạm tay vào vai bà Tuệ:

- Thưa bác!

Bà Tuệ ngược lên:

- Gì đó cô?

Cô gái lúng túng tháo hai chiếc nhẫn đang đeo trên tay và rút rề đặt vào tay bà Tuệ :

- Bác cầm cái này để lo cho bác trai. Đây là tấm lòng của cháu.

Bà Tuệ khẽ lắc đầu:

- Tôi không nhận đâu! Tôi rất cảm ơn cô nhưng cô hãy cầm về đi!

Cô gái khẩn khoản:

- Bác nhận đi mà! Chính vì cháu mà bác trai gặp chuyện không may. Nếu bác không cho cháu chia sẻ phần nào, cháu sẽ rất áy náy.

Bà Tuệ không trả lời cô gái. Bà thờ dãi và chậm chạp nhìn ra cửa. Trong mắt bà, khung cửa bỗng trở nên rộng mênh mông. Bởi vì kể từ nay, chồng bà sẽ không bao giờ đặt chân qua ngưỡng cửa đó nữa. Bà sẽ không bao giờ còn nhìn thấy ông mệt mỏi trở về nhà sau một ngày lao động vất vả, tay chân dính đầy vôi vữa nhưng nụ cười tươi tắn và hiền lành vẫn luôn nở trên môi. Bà cũng sẽ không bao giờ thấy lại cảnh bé Nhi lục tung các túi áo túi quần của ba nó mỗi khi ông đi làm về để tìm cho bằng được gói kẹo ông giấu ở đâu đó trong người rồi hớn hờ reo lên "A, đây rồi! Con tìm thấy rồi". Không, không còn gì nữa, kể từ hôm nay ông đã đi xa...

- Thưa bác...

Tiếng cô gái lại ngập ngừng vang lên bên tai. Bà Tuệ khẽ chép miệng. Bà thì thầm như nói với chính mình:

- Ông ấy là một người tốt. Những gì cần làm thì ông ấy đã làm. Ông ấy không cần đến đáp.

- Nhưng thưa bác...

Bà Tuệ không để cô gái nói hết câu. Bà cầm lấy tay cô, trầm giọng :

- Tôi cảm ơn cô. Tấm lòng của cô, tôi hiểu. Nhưng tôi đã nói rồi. Cô cầm về đi. Con người chẳng ai biết trước được chuyện sống chết, cô chẳng nên áy náy làm gì.

Trước thái độ dứt khoát của bà Tuệ, cô gái biết chẳng thể nài nỉ được nữa. Cô đứng dậy áp úng cáo từ và chậm chạp tiến ra cửa bằng những bước chân lặng lẽ, nặng nề và đầy phiền muộn.

Tối đó, trước lúc đi ngủ, bà Tuệ nghiêm nghị nói với hai con:

- Kể từ hôm nay, chỉ còn ba mẹ con mình với nhau. Chúng ta phải nương tựa, và giúp đỡ lẫn nhau trong cuộc sống...

Cổ nén xúc động để nói năng ôn tồn, khúc chiết, bà muốn làm gương cho các con về sự trầm tĩnh. Nhưng bà không thể nào trình bày hết những suy nghĩ của mình. Đang nói nửa chừng, chợt bất gặp ánh mắt thần thờ ngơ ngác của Thường và Nhi, bà bỗng thấy ghen nơi cổ và lập tức bật lên tiếng nấc. Thường và Nhi liền òa lên khóc theo.

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ ba

Từ ngày ông Phong đột ngột mất đi, mẹ con Thường bỗng trở nên khôn đốn. Lúc ông còn sống, gia đình Thường vốn đã chẳng dư dả gì. Ông làm thợ hồ, công việc lúc có lúc không. Có khi cả tháng trời rỗi việc, ông phải nằm nhà ăn bám vào đồng lương còm cõi của vợ. Nhưng dù vậy, những đóng góp dù chẳng nhiều nhận gì của ông cũng giúp gia đình không lâm vào cảnh ngặt nghèo, quần bách.

Bà Tuệ dạy toán ở một trường cấp ba. Thời trẻ, bà học Sư phạm. Tốt nghiệp ra trường, đi dạy được một năm thì bà xin nghỉ vì lý do sức khỏe. Sau đó, bà xin vào làm thư ký đánh máy trong một công ty xây dựng. Tại đây, bà quen ông Phong, một người thợ giỏi, phụ trách một tổ xây lắp.

Một tháng trước khi bà và ông Phong cưới nhau, ông bị cho nghỉ việc trong một đợt giảm biên chế sau khi quyết liệt bênh vực cho một công nhân trong tổ bị sa thải một cách mờ ám. Từ đó, ông Phong trở thành một người thợ làm thuê.

Buồn phiền về hoàn cảnh của chồng, lại vừa sinh Thường, bà Tuệ rời bỏ công ty xây dựng để làm đơn xin đi dạy lại. Bà trở lại với nghề dạy học một phần vì đó là nghề bà yêu thích, phần khác với thời giờ của một nhà giáo, bà có được một buổi ở nhà để vừa soạn giáo án vừa chăm sóc con cái.

Khi Thường được năm tuổi, bà sinh bé Nhi. Với đứa con thứ hai, bà vẫn tiếp tục từ chối đi dạy thêm buổi chiều theo lời rủ rê của các đồng nghiệp tốt bụng chỉ để được gần gũi dạy dỗ và giúp đỡ con cái. Đối với bà, con cái phải được chăm sóc tỉ mỉ và chu đáo. Bà mong mỏi nếu Thường và Nhi không tạo dựng được sự nghiệp gì lớn lao mai sau thì ít ra cũng trở thành những công dân lương thiện. Như ba của chúng.

Từ trước đến nay, bà Tuệ vẫn sống trung thành với quan niệm của mình. Cuộc sống đạm bạc, đôi lúc khó khăn, nhưng thanh thản. Nhưng từ ngày ông Phong mất đi, ba mẹ con lâm vào cảnh ngặt nghèo. Tiền bạc túng thiếu, cơm ăn phải chạy từng bữa, gánh nặng trước đây hai người cùng gánh bây giờ đè nặng trên đôi vai mệt mỏi của bà.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, bà Tuệ đành nhận lời đi dạy thêm các lớp học tư vào mỗi buổi chiều. Rồi một thời gian sau, bà lại nhận dạy thêm các lớp bổ túc văn hóa ban đêm. Cũng may là Thường và Nhi đều đã lớn, Thường mười bảy tuổi, học lớp mười một, Nhi mười hai tuổi, học lớp sáu; hai anh em lại cùng đi học buổi sáng, do đó vào buổi chiều và buổi tối bà vắng nhà, Thường và Nhi có thể trông nom lẫn nhau. Điều đó có làm bà Tuệ yên tâm phần nào, nhưng giữa những cơn ho húng hắng giữa đêm khuya, bà luôn chạnh lòng tự nhủ: ta chỉ đi dạy thêm một thời gian thôi, chừng nào cuộc sống đỡ vất vả hơn, ta sẽ lại ở nhà chăm sóc chúng nó!

Những lúc trần trọc như vậy, bà Tuệ cảm thấy như mình có lỗi với các con. Nhưng biết làm sao hơn khi cuộc sống bươn chải không cho phép bà gần gũi Thường và Nhi như trước. Nhiều đêm nằm thao thức một mình, bà lại nhớ đến ông Phong. Và âm thầm bật khóc.

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ bốn

Nhi còn nhỏ nên không nghĩ nhiều đến nỗi cực nhọc của mẹ, mặc dù Nhi cảm nhận được sự lo toan tất bật của mẹ từ ngày ba qua đời. Chỉ có Thường là lộ vẻ lo âu trước công việc ngập đầu và sức khỏe ngày càng suy yếu của bà Tuệ.

Anh biết sức mẹ vốn yếu, lại bị viêm phế quản kinh niên, đeo bám nghề dạy học mẹ phải cố gắng rất nhiều. Nhưng trước đây mẹ chỉ dạy một buổi, mọi việc dù sao cũng chưa đến nỗi nào. Chỉ từ khi mẹ phải dạy thêm buổi chiều rồi buổi tối, tình trạng sức khỏe của mẹ ngày càng xấu đi.

Những tối bà Tuệ phải thức khuya chấm bài, Thường trần trọc không sao ngủ được.

Anh leo lên giường giả vờ nhắm mắt để mẹ khỏi lo. Nhưng khi đèn tắt, cặp mắt Thường lại mở thao láo. Anh nằm lắng tai nghe ngóng và mỗi tiếng ho khúc khắc của mẹ từ nhà ngoài vọng vào đều khiến anh bồn chồn lo lắng.

Bà Tuệ dạy môn toán nên phần bài tập khá nhiều. Dạo này, tối nào bà cũng thức chấm bài đến khuya. Sáng, năm giờ bà lại phải thức dậy chấm tiếp để kịp trả bài cho học trò. Thường lặng lẽ theo dõi công việc nặng nhọc của mẹ với một tâm trạng bất lực. Đã nhiều lần Thường muốn làm một điều gì đó để giúp đỡ mẹ. Ba mất, Thường là người đàn ông duy nhất trong gia đình, anh cảm thấy phải có bổn phận chia sẻ một phần gánh nặng với mẹ. Nhưng anh lại chẳng thể làm gì.

Thường đã đến những trung tâm dịch vụ, những nơi giới thiệu việc làm. Nhưng anh lảng lảng đến đề rồi lảng lảng ra về. Không có nghề chuyên môn, Thường chẳng thể xin việc bất cứ nơi đâu. Và lại, nếu một nơi nào đó đồng ý nhận một người không nghề nghiệp, họ lại chọn những cô gái "có ngoại hình đẹp" thay vì chọn Thường. Không nản, Thường lại tiếp tục dò tìm ở những mục "rao vặt, cần người" trên các báo. Anh hớn hờ và vội vã chạy như bay đến những địa chỉ cần người dạy kèm. Nhưng lần nào cũng như lần nào, những lời từ chối lịch sự của chủ nhà buộc Thường đành lui thủi ra về. Những bậc cha mẹ thường tin tưởng vào trình độ của một sinh viên hơn là một học sinh lớp mười một như Thường.

Trong lúc hoàn toàn tuyệt vọng với ý định giúp đỡ mẹ, Thường bỗng nhớ đến câu chuyện về chú bé viết thuê xú Florence trong cuốn "Tâm hồn cao thượng". Tuy đọc đã khá lâu, đến bây giờ Thường vẫn nhớ như in những chi tiết cảm động của câu chuyện. Một người cha già, để kiếm thêm tiền nuôi gia đình, phải nhận việc chép tên và địa chỉ những người mua sách báo dài hạn cho một nhà xuất bản nọ. Đêm đêm phải thức viết, sức khỏe ông càng ngày càng mòn mỏi.

Người con muốn giúp đỡ cha, cứ đợi đến khuya khi cha đã mệt mỏi lê bước vào phòng ngủ, liền rón rén leo xuống khỏi giường và lén vào phòng làm việc của cha để lặng lẽ viết thay cho cha bằng những nét chữ bất chước y hệt. Ngày tháng trôi qua, trong lúc người cha vui mừng vì tốc độ công việc tăng lên, tiền kiếm được khá hơn thì người con lại đâm ra uể oải, lơ đãng trong học tập vì thiếu ngủ. Và tất nhiên, cậu thoát tiên bị cha trách móc, sau đó là quở mắng và cuối cùng bị cha thờ ơ ghẻ lạnh. Tuy rất đau khổ, cậu bé vẫn âm thầm chịu đựng và tự an ủi dù sao hành động bí mật của mình cũng giúp cha cậu vui thích với ý nghĩ rằng ông vẫn còn khỏe mạnh. Chỉ đến khi, vào một đêm nọ, cậu sơ ý chạm tay vào một cuốn sách làm nó rơi xuống đất khiến cha cậu giật mình tỉnh giấc và tò mò vào phòng, chỉ đến lúc đó, bắt gặp cậu đang tập trung đầu óc say sưa viết hết mảnh giấy này đến mảnh giấy khác, ông mới chợt hiểu tấm lòng đẹp đẽ và nỗi oan ức đáng thương của con mình...

Cậu chuyện đột nhiên trở về trong trí nhớ khiến Thường suy nghĩ miên man. Hay là mình bắt chước cậu bé nọ âm thầm giúp đỡ mẹ, Thường nhủ bụng. Nhưng khác với nhân vật trong truyện, mình sẽ cố gắng học tập tốt để mẹ khỏi buồn phiền, lo lắng. Tất nhiên mẹ sẽ không hay biết. Sau những lúc thức khuya chấm bài, bao giờ mẹ cũng

ngủ rất say. Mẹ sẽ không biết gì hết.

Ý định thoát đầu còn phân vân, nhưng những tiếng ho húng hắng của mẹ đã nhanh chóng thôi thúc Thường hành động. Tối đó, anh nằm thao thức, dỏng tai nghe ngóng. Đợi cho bà Tuệ mệt mỏi rời bàn vào phòng ngủ, anh sè sẹ leo xuống khỏi giường và lần bước ra phòng ngoài. Không dám bật điện vì sợ gây chú ý, Thường lặng lẽ thấp cây đèn dầu đặt trên đầu tủ rồi cầm cây đèn tù mù trên tay, anh hồi hộp tiến lại bàn làm việc của mẹ.

Thường rón rén ngồi vào bàn và bắt đầu xem xét xấp bài trước mặt một cách thận trọng. Đọc qua đề toán, Thường thở phào khi nhận ra đó là bài tập đại số lớp mười. Anh nhanh chóng hình dung ra cách giải và cẩn thận lần giở những bài tập mẹ đã chấm, xem xét và ghi nhớ kỹ lưỡng cách cho điểm và sửa lỗi trên từng bài.

Sau đó, Thường thu hết can đảm cầm lên cây viết đỏ trên bàn và bắt đầu chấm tiếp xấp bài dang dở của mẹ. Anh nhủ bụng: cũng may là mẹ dạy toán, chứ nếu mẹ dạy văn, hẳn mình sẽ không dám bịa ra những lời phê trên bài tập của học sinh!

Bà Tuệ đem về nhà hai xấp bài của hai lớp khác nhau. Một xấp chấm dở, xấp kia bà chưa đụng tới. Dĩ nhiên Thường không dám rờ vào xấp bài còn để trắng. Ngay xấp bài bà Tuệ đang chấm dở, Thường cũng không dám chấm hết. Làm như vậy, bà Tuệ sẽ phát hiện ngay. Chấm khoảng gần hai mươi bài, khi xấp bài đã vơi hơn phân nửa, Thường thở phào buông viết và loay hoay xếp tất cả lại cho ngay ngắn và đặt vào đúng vị trí cũ. Xong, anh tắt đèn, đem cất trên đầu tủ và nhón gót lần vào phòng ngủ. Thường đặt lưng xuống giường, người mệt mỏi, mắt díp lại nhưng chưa bao giờ anh thấy lòng thanh thản đến thế.

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ năm

Hơn nửa tháng đã trôi qua kể từ ngày Thường quyết định hành động theo gương cậu bé xứ Florence. Thoạt đầu, Thường còn lo lắng, thấp thỏm nhưng rồi thấy mẹ chẳng phát giác ra, dần dần anh cảm thấy yên tâm. Và từng đêm, từng đêm, Thường vẫn lặng lẽ tiếp tục công việc của mình.

Bà Tuệ quả chẳng hay biết gì. Bận rộn và mệt mỏi trước các buổi dạy kế tiếp nhau, lại không mấy may ngờ vực, chẳng bao giờ bà để ý cái bài tập mà bà tiếp tục chăm vào sáng sớm hôm sau có thực là đã nằm kế ngay theo cái bài tập bà đã kết thúc vào tối hôm trước hay không. Hơn nữa, khi chấm bài giúp mẹ, Thường đã cố gắng bắt chước y hệt phong cách của mẹ, từ phương pháp cho điểm đến cách viết những con số với những nét móc mềm mại, cả những dấu gạch chéo bên dưới những phép tính sai. Những ngày đó, Thường thật sự ngạc nhiên trước những cảm xúc kỳ lạ mà mình trải qua. Anh thấy dậy lên trong lòng một niềm vui lặng lẽ chưa từng biết.

Mặc dù không đem lại cho mẹ những lợi ích vật chất cụ thể như cậu bé xứ Florence đã làm, nhưng Thường cũng nhận ra việc làm âm thầm của mình đã giúp mẹ có nhiều thời giờ hơn vào mỗi buổi sáng. Trước đây, sau khi thức dậy vào lúc năm giờ, bao giờ bà Tuệ cũng vội vã ngồi vào bàn và dán chặt mình ở đó, xem xét giáo án và tiếp tục chấm nốt các xấp bài cho kỳ hết để rồi chỉ kịp ăn uống qua loa trước khi lật đật ra khỏi nhà. Cũng có lúc, bài vở nhiều, bà vội vàng đến lớp mà chẳng có thời gian đựng đến chén cơm chiều Nhi đã đặt sẵn trên bàn, cạnh tay bà.

Nhưng từ ngày Thường lén lút chia sẻ một phần khối lượng công việc, bà Tuệ có tỏ ra thoải mái hơn chút đỉnh. Bà không còn bỏ bữa ăn sáng đạm bạc, điều thỉnh thoảng vẫn xảy ra trước đây. Thậm chí bà còn có được dăm mười phút ngắm mình trong gương, sửa lại mớ tóc rối hoặc bẻ lại cái cổ áo chưa được phẳng phiu, ngay ngắn, cũng như kịp dặn Nhi mặc thêm áo lạnh hoặc bảo Thường trưa đi học về ghé cửa hàng mua một món gia dụng lật vạt nào đó.

Dĩ nhiên bà Tuệ không chú ý, cũng không có thì giờ để chú ý, những giây phút thừa thãi hiếm hoi kia từ đâu ra. Công việc và trách nhiệm đối với gia đình đã cuốn lấy bà như một cái đĩa quay cuốn lấy dây xích. Chỉ trừ khi bà bị đứt tung vì quá sức chịu đựng, còn thì bà chỉ biết tât bật quay theo những vòng quay lạnh lùng và cố định, không có đủ sức lực và thời gian để ngạc nhiên về bất cứ điều gì.

Thường là người hay lo nghĩ. Sự giáo dục nghiêm ngặt cũng như hoàn cảnh không may của gia đình đã tạo cho anh một tính cách như thế. Vì vậy, sự vô tâm của mẹ gây cho anh nhiều cảm giác trái ngược nhau. Vừa mừng vì không bị mẹ phát hiện,

Thường vừa cảm thấy lo buồn vì điều đó quả thật trái với sự nhạy cảm xưa nay của mẹ. Anh hiểu nỗi lo toan cực nhọc đã khiến tâm trí mẹ chậm chạp hơn xưa. Càng nghĩ ngợi, Thường càng cảm thấy cần phải giúp đỡ mẹ và anh lại háo hức chờ đêm xuống để lên vào căn phòng làm việc thân thuộc, để thấp lên ngọn đèn dầu tù mù và ngồi đối diện hàng giờ với những bài tập chi chít những chữ số.

Thỉnh thoảng, Thường cũng gặp khó khăn, nhất là khi anh phải ngồi trước những bài tập của lớp mười một, lớp Thường đang học. Có những điều anh chưa nắm vững, thậm chí có những điều anh chưa học qua. Những lúc ấy, Thường phải tập trung đầu óc xem kỹ những bài giải đúng nhất, những bài mẹ đã chấm qua và cho tới điểm mười để ghi nhớ cách giải tối ưu nhất.

Mặc dù cẩn thận và chú tâm hết mức, đôi khi Thường không tránh khỏi nhầm lẫn, nhất là khi anh chấm những bài sau cùng, lúc mắt đã muốn díp lại mà lòng thì muốn nán ná chăm thêm. Như mới đây, khi chấm các bài tập về giải bất phương trình mũ, không hiểu Thường trông gà hóa cuốc thế nào mà một bài giải đúng hoàn toàn lại bị anh cho điểm bốn.

Có lẽ Thường sẽ không hay biết gì về sai sót của mình nếu tối đó trong bữa ăn bà Tuệ không than thở:

- Lúc này mẹ bắt đầu lần thân rồi hay sao ấy! Một bài tập không thể nào chấm sai mà mẹ lại chấm sai! Đến khi học trò đứng dậy thắc mắc, mẹ mới biết!

Rồi bà thờ dài, buồn bã:

- Trong đời dạy học, đây là lần đầu tiên mẹ bị học trò khiêu nại!

Hôm đó bà Tuệ buồn ngủ sớm. Có lẽ nổi bứt rứt khiến bà không cảm thấy ngon miệng. Trong lúc đó, Thường cố tỏ ra bình tĩnh. Nhưng anh và cơm mà miệng nhạt thêch. Về khổ tâm của mẹ khiến lòng anh quặn thắt. Anh hiểu, không phải mẹ lần thân mà chính anh lần thân. Chính sự nhầm lẫn tại hại của anh đã làm mẹ dẫn vật. Anh không ngờ để giúp đỡ mẹ, vô tình anh đã làm mẹ buồn lòng.

Tối đó, Thường nằm trần trọc trên giường, lòng tràn ngập hối hận. Nửa khuya, anh thức dậy lần vào phòng làm việc của mẹ. Anh đến bên bàn với quyết tâm sẽ không để xảy ra sai sót lần thứ hai. Anh lại vớ lấy xấp bài trước mặt và lần này, trước khi hạ bút cho điểm, anh dò đi dò lại thật kỹ lưỡng.

Nhưng không phải Thường muốn là được. Một tuần lễ sau, tai họa lại ập đến. Lần này mọi chuyện xuất phát từ môn hình học với một đề toán cực kỳ đơn giản về phương pháp xác định tâm hình cầu ngoại tiếp tứ diện. Thường không hiểu tại sao anh lại quờ quạng đến mức có thể cho điểm chín một bài tập gần như vẽ sai hoàn toàn.

Sự vô ý của Thường dẫn đến việc lần thứ hai bà Tuệ bị học trò khiêu nại. Không phải nạn nhân may mắn của Thường khiêu nại mà là đứa ngồi cạnh. Bà Tuệ thuật lại tin đó trong bữa cơm và ngâm ngùi kết luận:

- Mẹ lắm cảm thật rồi! Chỉ trong vòng một tuần lễ, mẹ đã nhầm lẫn đến hai lần, lại là những nhầm lẫn sơ đẳng nhất!

Về thất vọng hiện lên trên mặt mẹ khiến Thường ray rứt vô cùng. Anh hiểu mình đã mắc phải những sai sót khó thể tha thứ, những sai sót đã khiến mẹ đâm ra mất tự tin. Đã mấy lần, Thường định mở miệng thú thật hết mọi chuyện nhưng rồi anh cảm thấy ngần ngại. Nếu anh tiết lộ bí mật, hẳn anh chẳng còn dịp nào giúp đỡ mẹ. Chắc chắn mẹ sẽ không để cho anh tiếp tục hành động theo ý mình. Mẹ sẽ cấm. Và như vậy, anh sẽ lại tiếp tục chứng kiến sự thất bại, vội vàng của mẹ bằng ánh mắt lo âu và bất lực.

Đang đắn đo nghĩ ngợi, Thường bỗng giật thót khi nghe mẹ thổ lộ:

- Có lẽ mẹ xin nghỉ dạy. Mẹ không muốn tiếp tục đứng trên bục giảng khi học trò đã bắt đầu mất tin cậy nơi mẹ. Mẹ sẽ tìm một công việc khác...

Thường không ngờ sự thể lại xoay ra như vậy. Những lời thú nhận chân thành và chua xót của mẹ khiến anh không còn một chọn lựa nào khác. Thường hốt hoảng kêu lên:

- Không, không! Mẹ không thể nghỉ dạy!

Bà Tuệ nhìn Thường bằng ánh mắt ngạc nhiên:

- Sao vậy con? Sao lại không thể? Chẳng lẽ con muốn mẹ tiếp tục lên lớp và tiếp tục phạm phải những sai sót trước mặt học trò hay sao?

- Không! Mẹ không sai sót! - Thường nói và anh nghe cổ mình như nghẹn lại - Chính con đã chấm những bài đó. Chính con đã chấm sai chứ không phải mẹ.

Trong một thoáng, bà Tuệ chẳng hiểu Thường muốn nói gì. Bà ngơ ngác:

- Con nói sao? Tại sao lại dính dáng đến con ở đây?

- Tại vì con...

- Con sao?

Biết không thể giấu, sau một thoáng ngập ngừng, Thường thu hết can đảm rụt rè thú nhận hết mọi chuyện. Xúc động, áy náy, Thường chỉ thốt được từng tiếng một. Chưa bao giờ Thường cảm thấy khó khăn khi nói chuyện với mẹ như vậy. Bà Tuệ lặng im nghe, bất động, suy tư. Ngay cả khi Thường đã nói xong, bà cũng chẳng thốt một

tiếng nào. Bà ngồi như hóa đá, chẳng biết nghĩ ngợi gì, chỉ thấy trên đôi mắt vốn nghiêm nghị, khắc khổ xưa nay những giọt lệ đang lặng lẽ ứa ra và chậm rãi lăn dài trên má.

Mãi một hồi lâu, bà mới quay sang Thường và dịu dàng nói, giọng âu yếm xen lẫn trách móc:

- Cảm ơn con. Cảm ơn con rất nhiều! - Bà hắng giọng và khẽ đưa tay chùi nước mắt - Nhưng dù sao mọi chuyện cũng phải chấm dứt kể từ hôm nay. Ở đời, mỗi người đều có một bổn phận. Con phải lo học tập. Đó là bổn phận của con, Thường ạ!

- Dạ.

Thường dạ khẽ và cảm thấy nhẹ nhõm như vừa cất được một gánh nặng trên người.

Thế là mẹ không quở trách gì mình! Mẹ đã bỏ qua, không những thế, mẹ còn cảm ơn mình nữa! Mẹ thật tuyệt vời! Chỉ có điều từ nay mình chẳng còn mong gì chia sẻ nỗi vất vả của mẹ nữa. Mẹ sẽ lại nương chải một mình. Mẹ sẽ gầy yếu. Tội nghiệp mẹ biết bao!

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ sáu

Những ngày sau đó, Thường lại lang thang đi kiếm việc làm thêm. Mẹ bảo bốn phần của Thường là học tập. Thường cũng biết thế; nhưng anh lại không thể dừng dung nhìn mẹ quần quật suốt ngày đêm. Anh tự nhủ: mình đi làm thêm, nhưng mình sẽ cố gắng học tập tốt. Như vậy, hẳn mẹ sẽ chẳng buồn lòng vì mình.

Nhưng Thường lại chẳng thể tìm việc ở bất cứ nơi đâu. Như những lần trước, anh rảo đến rã cẳng qua khắp các đường phố để rồi lại thất thểu lê gót về nhà, người mỏi nhừ, lòng ê chề, tuyệt vọng.

Trong một lần lang thang vô vọng như thế, tình cờ Thường gặp chú Kiến, một người bạn trong cánh thợ hồ của ba trước đây.

Thoạt tiên, Thường không nhận ra chú. Chú mặc một chiếc quần dạ cũ xì, với chiếc áo ca-rô bạc màu cũng cũ không kém. Chỉ có chiếc kê-pi in hàng chữ Afnor đội trên đầu là mới. Khi Thường gặp chú, chú đang dắt chiếc xe kéo kéo đi ra từ một con hẻm nhỏ, với chiếc thùng gỗ giăng đầy những đèn màu chớp nháy và tiếng nhạc xập xình phát ra từ cặp loa tăng âm hết cỡ.

Chú Kiến nhìn thấy Thường trước. Chú kêu:

- Thường!

Nghe tiếng kêu, Thường ngạc nhiên quay lại và sau khi chớp mắt hai, ba cái, Thường mới nhận ra người quen và mừng rỡ chạy lại:

- Chú!

Chú Kiến lau tay vào một miếng giẻ treo cạnh thùng gỗ rồi ôm chặt lấy vai Thường, vồn vã hỏi:

- Cháu đi đâu đây? Sao, dạo này mẹ cháu khỏe không?

- Dạ, mẹ cháu vẫn khỏe! - Thường liếm môi, ngập ngừng - Nhưng... không thật khỏe lắm! Dạo này mẹ cháu phải đi dạy thêm buổi chiều và buổi tối...

Chú Kiến chép miệng:

- Chà, thế thì gay quá! Hẳn là mẹ cháu rất vất vả!

Giọng chú Kiến bùi ngùi. Chú nắn nhẹ vai Thường:

- Hai anh em cháu vẫn đi học đều đây chứ?

- Dạ, cháu và Nhi vẫn đi học bình thường.

- Thế còn hôm nay cháu đi đâu đây?

Chú Kiến nhắc lại câu hỏi khi này khiến Thường đột nhiên lúng túng. Anh ngập ngừng:

- Dạ, cháu đi... tìm việc làm.

- Tìm việc làm? - Chú Kiến trố mắt - Cháu nói cháu vẫn còn đi học kia mà!

Thường gãi đầu:

- Cháu chỉ tìm việc làm thêm buổi chiều thôi. Cháu muốn giúp đỡ mẹ cháu.

- Thì ra vậy! - Chú Kiến gật gù - Thế cháu đã tìm được việc gì chưa?

Thường đỏ mặt:

- Dạ chưa ạ! Cháu chẳng có nghề gì nên chẳng nơi nào chịu nhận.

- Gay go đấy! - Chú Kiến hắng giọng - Thời buổi này, có nghề chuyên môn kiếm việc làm đã khó, huống gì tay trơn như cháu! Hay là như thế này...

Đang nói, chú Kiến bỗng ngừng bật khiến Thường phải buộc miệng:

- Sao ạ?

Chú Kiến tỏ vẻ ngần ngại:

- Ý chú muốn nói là nếu cháu không thấy ngại, cháu đi bán kẹo kéo với chú.

Thường tròn mắt:

- Đi bán kẹo kéo?

- Cháu ngạc nhiên lắm sao? Một buổi đi học, một buổi đi bán kẹo kéo, giống như chú

vừa làm thợ hồ vừa bán kẹo kéo vậy!

- Nhưng cháu... cháu... - Thường khẽ liếc chiếc xe công kênh, sắc sỡ của chú Kiến, giọng lúng túng - Cháu... cũng không biết nữa!

Dường như thông cảm tâm trạng của Thường, chú Kiến ôn tồn hỏi:

- Cháu mắc cỡ phải không?

Thường ngượng nghịu thú thật:

- Dạ. Cháu sợ đi bán như thế này, ra đường con nít bu quanh, cháu mắc cỡ lắm.

Chú Kiến vỗ vai Thường, trấn an:

- Cháu đừng sợ. Chú không bảo cháu phải trang bị như chú đâu. Đi bán kẹo kéo, muốn được con nít bu quanh đâu có dễ. Phải có đèn xanh xanh đỏ đỏ, phải có đủ nhiều màu, rồi phải mua chiếc cát-xét, cặp loa, thêm cái bình ắc-quy nữa, sắm tất cả tốn mấy trăm ngàn chứ đâu có ít. Cháu thì khỏi cần trang bị như vậy.

Cháu khỏi cần phải đi rao khắp các hang cùng ngõ hẻm như chú. Cháu chỉ cần sắm một cây kẹo, đeo trên xe đạp, chiều chiều tới bán trước cổng trường cấp một là được rồi.

Hình ảnh nghề bán kẹo kéo "cố định" do chú Kiến vẽ ra quả thật không đến nỗi "khủng khiếp" như nghề bán kẹo kéo "di động" với đủ trò nổi đình nổi đám như Thường hằng thấy. Chờ một cây kẹo kéo đến trước một cổng trường nào đấy, bán cho lũ trẻ con trước lúc vào học. Rồi kiếm một bóng mát ngồi đọc sách hoặc ôn bài chờ bọn trẻ ra chơi. Khi chúng vào lớp, lại ngồi đợi kẻo tan học để bán nốt khúc kẹo còn lại trước khi thanh toán đạp xe ra về. Nếu chỉ đơn giản và kín đáo như vậy Thường nghĩ mình có thể làm được. Dù sao thì cũng không còn cách nào khác, nếu mình muốn giúp đỡ mẹ. Vấn đề còn lại là vốn liếng. Thường nhìn chú Kiến, băn khoăn hỏi:

- Để làm như chú nói, cháu cần phải có bao nhiêu tiền hả chú?

- Nghề này vốn liếng chẳng bao nhiêu đâu! Cháu bán một buổi, chỉ cần một ký đường, một ký đậu, vài ống bột màu là đủ. Chừng mười, mười lăm ngàn. Còn việc nấu đường rồi đánh thành kẹo, chú có thể làm giúp cháu được.

Thường nhú mày, lẩm bẩm:

- Mười, mười lăm ngàn...

Quả thật số tiền này không phải là lớn, nhưng vẫn làm cho Thường băn khoăn. Trong tình cảnh hiện nay, anh khó mà xoay ra một món tiền như vậy. Xin mẹ thì Thường không dám. Nếu mẹ biết được Thường định đi bán kẹo kéo, chắc chắn mẹ sẽ rầy la và ngăn cản quyết liệt. Và lại, chưa chắc mẹ đã có tiền. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Thường vẫn chưa tính được kế gì.

Nhìn vẻ mặt của Thường, chú Kiến biết ngay điều anh đang lo nghĩ. Chú cười nói:

- Cháu đừng lo về chuyện tiền bạc. Chú sẽ cho cháu mượn vốn. Nhiều thì chú không có chứ mười lăm ngàn chú giúp cháu được. Nghề này coi vậy chứ cũng dễ ăn lắm.

Một lời một mà!

Nhiệt tình của chú Kiến khiến Thường vô cùng xúc động. Anh cầm chặt tay chú, giọng cảm kích:

- Cảm ơn chú, chú tốt với cháu quá!

Chú Kiến cười hiền lành:

- Có gì đâu mà cháu phải cảm ơn! Chú là bạn của ba cháu, nay gia đình cháu gặp khó khăn, chú giúp cháu là chuyện bình thường mà!

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ bảy

Thế là, sau lần gặp gỡ tình cờ đó, Thường trở thành một anh chàng bán kẹo kéo. Theo yêu cầu của Thường, chú Kiên không hó hé chuyện này với bất cứ ai.

Với bà Tuệ, lại càng giấu tiệt. Thường nói dối mẹ là anh mới tìm được chỗ dạy kèm. Khi anh hí hửng thông báo tin đó trong bữa ăn, thoát đầu bà Tuệ tỏ vẻ không bằng lòng:

- Lo cho gia đình là chuyện của mẹ! Chiều nào con cũng đi dạy kèm, thì giờ đâu mà học tập!

- Con sắp xếp giờ giấc được mà!

Bà Tuệ vẫn chưa yên tâm:

- Sắp xếp là một chuyện! Nhưng lấy gì đảm bảo chất lượng học tập của con sẽ không bị ảnh hưởng?

Thường mím môi:

- Con hứa với mẹ điều đó! Sau một thời gian, mẹ cứ kiểm tra bài vở của con. Nếu việc dạy kèm quả thực làm con học kém đi, con sẽ bỏ dạy ngay!

Nét mặt thành khẩn của Thường khiến bà Tuệ dịu lại. Nhưng bà vẫn cảm thấy lo lắng:

- Thế còn sức khỏe của con?

- Không sao đâu mẹ! - Thường nói với giọng quả quyết - Con biết giữ gìn sức khỏe mà! Hơn nữa, con kèm học trò lớp chín, chương trình cũng nhẹ, chỉ phải năm cuối cấp nên chiều nào cũng phải đi kèm mà thôi!

Ánh mắt nài nỉ và lời lẽ khẩn thiết của Thường cuối cùng đã làm bà Tuệ xiêu lòng:

- Thôi được! Nếu con đã nói vậy, mẹ cũng không cấm cản. Chỉ có điều, con đừng bao giờ quên những lời hứa của mình!

Chỉ đợi có vậy, ngay chiều hôm sau, Thường lật đật phóng xe ra khỏi nhà. Anh đến thẳng nhà chú Kiên, như đã hẹn trước. Khi đi, Thường cố ý ăn vận tươm tất, ra dáng một ông thầy giáo đi dạy kèm. Trong cái túi xách cầm theo, bên cạnh những cuốn sách ghi trang, Thường đã nhét sẵn một bộ quần áo cũ. Tới nhà chú Kiên, Thường sẽ thay đồ ra và anh sẽ đi hành nghề trong bộ quần áo cũ kỹ kia. Chiều về, Thường lại ghé nhà chú Kiên để hóa trang một lần nữa trước khi trở về nhà.

Chú Kiên đón Thường bằng ánh mắt vui vẻ. Chú chỉ cây kẹo gói trong tấm ny-lông đặt giữa bàn:

- Của cháu đây!

Vừa nói chú vừa kéo Thường lại cạnh bàn và bắt đầu hướng dẫn cho anh cách kéo từng khúc kẹo. Động tác chẳng có gì phức tạp nên chỉ trong chốc lát, Thường đã có thể kéo thuần thục. Sau đó, chú nói sơ qua về giá cả, khúc dài bao nhiêu, khúc ngắn bao nhiêu.

Thường ngó quanh:

- Đồ nghề nấu kẹo của chú đâu?

Chú Kiên cười:

- Làm kẹo kéo cần gì đồ nghề! Cứ đổ đường vô nồi mà nấu. Khi nào thấy nó bắt đầu quánh lại thì nhỏ từng giọt vô chén nước để thử. Thấy được rồi thì đổ ra thau, chờ nó nguội bớt treo lên móc mà đánh.

Chú Kiên chỉ tay lên cái móc sắt treo sát tường:

- Cái móc kia kìa! Đánh đến khi nào nó trắng tinh và bắt đầu co lại thì đem xuống cán dẹp ra! - Đang thao thao bất tuyệt, chợt chú khựng lại, ngó Thường - Mà thôi, cháu cần gì biết ba chuyện đó. Chuyện làm kẹo để chú lo. Hằng ngày, cháu cứ việc ghé đây lấy kẹo mang đi là được rồi!

Thường mím cười:

- Thì cháu hỏi cho biết...

Không đợi Thường nói dứt câu, chú Kiên vội lên tiếng giục:

- Thôi, chú cháu mình đi!

- Bây giờ đi đâu?

- Chú sẽ dẫn cháu đến trường cấp một Phương Nam. Chỗ này thường ngày chú vẫn tạt qua. Phải có chú dẫn đi mới được. Cháu là "ma mới", đi một mình không khéo bị "ma cũ" bắt nạt. Thôi, mình đi!

- Chú chờ cháu một chút! Cháu phải thay đồ đã!

Vừa nói, Thường vừa lôi bộ đồ trong túi xách ra.

Chú Kiên cười cười:

- Thật khổ! Đi bán kẹo kéo mà y như đi đóng kịch không bằng!

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ tám

Ngày đầu tiên trở thành một anh chàng bán kẹo kéo đối với Thường là một ngày đẹp trời. Tất nhiên, những giây phút khởi đầu bao giờ cũng khó khăn, nhất là khi chú Kiến bỏ đi sau khi đã căn dặn Thường những điều cần thiết.

Hôm đó, khi hai chú cháu đến nơi thì các lớp đã vào học. Cổng trường đóng kín mít. Hai bên cổng, dọc trên lề đường toàn những người bán dạo. Cô bé bán bong bóng đứng cạnh xe nước mía. Bà bán bánh kẹo ngồi cạnh bà bán đồ chơi trẻ em. Có cả một chú lớn tuổi đeo toòng teng trước ngực những chiếc trống tí hon cắm lông gà nhuộm màu sắc sỡ.

Trước khi đi, chú Kiến "sắp xếp" cho Thường đứng kể một dì lớn tuổi, trước mặt là một chiếc mẹt bày la liệt những con thú đủ màu nặn bằng bột.

- Dì Sáu! - Chú Kiến giới thiệu - Bữa nay thằng cháu bán thế chỗ tôi. Nó mới ra nghề, còn khờ khạo, có gì nhờ dì bảo ban dùm!

Dì Sáu vui vẻ: - Chú nói quá! Thằng bé lớn tòng ngòng rồi chứ nhỏ nhít gì mà bảo ban! Nói xong, dì ý tứ nhích sát qua một chút để Thường có chỗ dựng xe. Kể từ lúc đó, dì Sáu thỉnh thoảng quay sang trò chuyện với Thường.

Dì hỏi han chuyện nhà cửa, gia đình. Hẳn nhiên Thường không dám kể thật. Anh bảo cha mất, mẹ đi bán rau quả ngoài chợ, nhà đông anh em nên anh phải nghỉ học đi bán kẹo kéo. Nhờ trò chuyện qua lại với dì, dần dần Thường cảm thấy tự nhiên hơn. Anh không còn cảm giác lạc lõng và lúng túng như khi chú Kiến vừa bỏ đi.

Những người khác chẳng chú ý đến Thường nhiều. Đội quân hàng rong trên hè phố thỉnh thoảng lại bổ sung thêm một tân binh vốn là chuyện bình thường trong xã hội hiện nay nên chẳng ai buồn ngạc nhiên về chú bé đồng nghiệp mới toanh này. Mọi người thản nhiên trò chuyện, nói dăm câu bông đùa rồi cười phá lên, chốc chốc lại liếc mắt về phía cổng trường chờ nghe tiếng keng ra chơi. Thái độ tự nhiên và giản dị của mọi người giúp Thường cảm thấy yên tâm. Anh trở nên bình tĩnh và tự tin. Nhưng sự bình tĩnh đó kéo dài không lâu. Khi tiếng keng báo giờ chơi vang lên, Thường lại đâm ra lúng túng. Anh hồi hộp không biết lát nữa đây, khi lũ trẻ con ủa ra, anh sẽ phải nói năng và bán chác với chúng như thế nào. Cũng không biết chúng có sẽ mua kẹo của anh không. Hàng trăm câu hỏi không lời giải đáp bỗng chốc hiện lên trong tâm trí, cộng với nỗi lo lắng của kẻ mới ra nghề, khiến Thường vô cùng thấp thỏm. Anh nghe tim mình đập thình thịch như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Có lúc, Thường tuyệt vọng trông ngang liếc dọc như muốn cầu cứu những người chung quanh. Nhưng ai nấy đều đang sửa soạn đón tiếp khách hàng. Chẳng ai chú ý đến vẻ mặt lo âu của anh. Chỉ đến khi lũ trẻ chen nhau ủa ra khỏi lớp và chạy xô về phía cổng, trong đó một vài đứa nhanh miệng reo lên "kẹo kéo, kẹo kéo" với giọng điệu hớn hờ thì Thường mới thoát ra khỏi cảm giác nặng nề và nhanh chóng hòa nhập vào không khí ồn ã, náo nhiệt của phiên chợ học trò.

Bắt chước những người bán hàng khác, Thường lật đật đẩy xe tới sát hàng rào song sắt cạnh cổng ra vào.

Từ bên trong, chìa ra hàng chục cánh tay chen chúc nhau, tay nào cũng ve vẩy một tờ giấy bạc:

- Bán ba trăm kẹo kéo!
- Bán cho em năm trăm!
- Bán cho một khúc dài dài!
- Bán cho em trước! Kéo sao cho nhiều đậu phộng ấy!
- Em trước! Em đưa tiền trước!

Những tiếng nhi nhô thúc giục, kèo nài khiến Thường vừa mừng rỡ lại vừa lóng ngóng.

- Các em chờ một chút! Một chút thôi! Có ngay đây nè!

Vừa nói, Thường vừa vội vã quần mảnh khăn vào cây kẹo và mím môi kéo. Lúc ở nhà chú Kiến, Thường đã thực tập trước nên bây giờ anh kéo chẳng mấy khó khăn. Nhất là sau khi kéo được năm, sáu khúc, động tác của Thường càng trở nên nhanh nhẹn, gọn gàng hơn. Nhưng đó chẳng phải là điều quan trọng nhất.

Cái chính là khi đã bắt đầu hành nghề, Thường dần dà quên đi những mặc cảm của riêng mình. Anh không còn nhớ mình là cậu học trò lớp mười một và là con của một nhà giáo có uy tín. Anh không còn cảm thấy ngượng ngùng, xấu hổ về nghề nghiệp bất đắc dĩ của mình. Ở giữa những đồng nghiệp bình dân, được vây bọc bởi đám trẻ con vô tư và huyền não, Thường cảm thấy thanh thản và tự nhiên như thể anh đã làm nghề này từ lâu lắm rồi. Trên đường về, khi nhớ lại, chính Thường cũng không khỏi ngạc nhiên về tâm trạng thanh thoi của mình.

Dĩ nhiên, đối với Thường, hôm đó là ngày vui của anh. Anh đã hành động để giúp đỡ mẹ. Và anh tin chắc rằng kết quả của công việc nhất định sẽ giúp mẹ trút bỏ được phần nào gánh nặng cơm áo hiện nay.

Chỉ có điều, khi cây kẹo đã hết nhẵn sau khi bán thêm một hồi lúc tan trường, Thường thông thả xếp lại những tờ giấy bạc rồi nhắm đếm, anh bàng hoàng nhận thấy khoản tiền thu được cũng xấp xỉ chi phí làm ra cây kẹo.

Tưởng mình lộn, Thường cẩn thận đếm đi đếm lại. Kết quả vẫn thế: chuyển ra quân đầu tiên của Thường coi như huê vốn. Lọc cọc trên đường về, Thường nghĩ mãi nhưng vẫn không tìm được nguyên nhân.

Khi Thường thuật lại điều đó với chú Kiến và chép miệng:

- Chắc cháu thối nhằm tiền!

Chú Kiến mỉm cười:

- Không phải cháu thối nhằm tiền đâu! Có lẽ cháu bán rẻ quá! Ai mới vô nghề kẹo kéo cũng vậy. Cứ sợ mình bán mắc, do đó không dám kéo mỏng, rút cuộc khúc một ngàn lại bán năm trăm, khúc năm trăm thì bán có ba trăm!

Rồi thấy Thường cứ đực mặt ra, chú Kiến vỗ vai an ủi:

- Không hề gì đâu cháu! Bán chừng vài ngày, cháu sẽ quen tay. Những ngày đầu, chuyện lời lỗ không quan trọng. Cái chính là làm quen với môi trường chung quanh. Nghe chú Kiến nói vậy, Thường mới thôi lo lắng. Và anh bắt đầu nghĩ đến chuyện lát nữa đây khi anh đưa cho Nhi khúc kẹo kéo anh để dành cho nó, chẳng biết anh sẽ giải thích như thế nào. Chắc là anh sẽ nói: "Đằng trước ngôi nhà anh dạy kèm, có một chiếc xe kẹo kéo...".

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ chín

Trong những người bạn mới của Thường, những kẻ hành nghề trước cổng trường Phương Nam, có một cô bé bán bong bóng trạc mười bốn tuổi. Cô bé ăn mặc xoàng xĩnh nhưng gọn gàng, mặt mày thông minh sáng sủa.

Ngay hôm đầu tiên đi bán, Thường đã nhìn thấy cô bé. Cô đang ngồi trò chuyện rù rì với bà bán kẹo, chiếc xe đạp cột hàng chùm bong bóng dựng bên cạnh.

Lúc đó, cô bé có thoáng trông thấy Thường. Cô nhìn anh bằng ánh mắt tò mò, và khi nỗi ngạc nhiên qua đi, cô lại toét miệng cười với anh, hồn nhiên và thân mật.

Nụ cười làm quen của cô bé khiến Thường đâm bối rối. Anh chưa kịp nghĩ ra cách ứng xử thì cô bé lại quay sang bà bán kẹo trò chuyện tiếp.

Tất cả chỉ vậy thôi. Thường bán ở bên này cổng, cô bé bán ở phía bên kia, ngó vậy chứ muôn trùng xa cách, nhất là với một kẻ mới chân ướt chân ráo đến đây như anh.

Và lại, mãi chìm đắm trong tâm trạng thấp thỏm của ngày đầu đi bán, Thường không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến ai, mặc dù cô bé gọi cho anh nhớ đến bé Nhi và điều đó đem lại cho anh một cảm giác thân thiện. Ngày thứ hai, mọi việc diễn biến một cách đột ngột. Khi học trò đã vào lớp, Thường đang lúi húi ràng lại sợi cao su phía sau xe thì cô bé bỗng nhiên tiến lại. Cô chủ động làm quen trước. Cách làm quen của cô cũng thật lạ:

- Anh bán cho em một khúc kẹo!

Thường ngẩng lên, ngạc nhiên hỏi:

- Em mua kẹo thật hả? Cô bé "hừ" một tiếng:

- Trời đất, sao anh hỏi kỳ vậy? Anh tưởng em không biết ăn kẹo kéo hả?

Thường mỉm cười:

- Em mua bao nhiêu?

- Ba trăm.

Khi Thường giở tấm ny-lông bọc quanh cây kẹo, chuẩn bị kéo, cô bé lại nói:

- Nhưng em không có tiền trả đâu!

Thường dễ dãi:

- Không có tiền cũng không sao! Anh biếu em!

Không ngờ cô bé lại lắc đầu:

- Em cũng không thích lấy không cái gì của ai cả.

Đến đây thì Thường thật sự bối rối. Anh nhắc nhở:

- Mua thì em bảo không có tiền, biếu em lại không lấy! Vậy là sao?

- Vậy là như thế này nè!

Vừa nói cô bé vừa chạy vụt về chỗ để xe. Cô tháo một cái bong bóng, quấn sợi dây quanh ngón tay rồi quay lại chỗ Thường. Cô đưa sợi chỉ cho anh, giọng tươi tỉnh:

- Anh cầm đi !

- Nghĩa là sao? - Thường vẫn chưa hiểu.

Cô bé nhăn mũi:

- Anh cứ "vậy là" với "nghĩa là" hoài! Nghĩa là sao hả? Nghĩa là em đổi bong bóng lấy kẹo! Cái bong bóng của em ba trăm, khúc kẹo của anh cũng ba trăm, giá ngang nhau, anh không lỗ đâu mà sợ!

Ý tưởng ngộ nghĩnh của cô bé khiến Thường bật cười. Anh chìa khúc kẹo ra:

- Nè!

Cô bé cầm khúc kẹo bằng tay trái, tay phải vẫn nắm chặt sợi chỉ buộc bong bóng. Cô dúm sợi chỉ vào tay Thường:

- Đổi nghen!

Thường cầm lấy đầu sợi chỉ và ngược mắt trông lên. Trên đầu anh, quả bong bóng màu xanh đang lơ lửng lượn qua lượn lại trong gió. Bất giác Thường nhớ đến những

ngày còn bé. Hồi đó, anh rất thích những quả bong bóng. Mỗi lần đi ra đường, hễ thấy bong bóng là Thường đòi ba mẹ mua cho bằng được. Và anh chơi với chúng cho đến khi chúng xì hơi xẹp lép mới thôi. Có lần Thường tuột tay để quả bong bóng bay mất. Thế là anh vội vã đuổi theo, vừa chạy vừa ngẩn ngơ ngược nhìn quả bóng mỗi lúc một nhỏ dần và cuối cùng hóa thành một dấu chấm nhỏ xíu trên nền trời xa lắc. Lần đó, do mãi mê nhìn theo quả bóng, Thường đâm sầm vào một chiếc ô-tô đỗ bên đường đến tét trán, phải vào bệnh viện khâu cả chục mũi và sau đó phải nghỉ học suốt hai tuần lễ. Đang nghĩ ngợi miên man, Thường bỗng giật mình khi nghe cô bé lên tiếng:

- Làm gì mà anh thần thờ vậy! Coi chừng tuột quả bong bóng bây giờ!

Thường chớp chớp mắt. Anh quán sơi chỉ hai, ba vòng quanh ngón tay:

- Vậy là hết tuột!

Cô bé nhún vai:

- Cột vậy chẳng ăn thua gì đâu! Chỉ cần anh lơ đểnh một chút, quả bóng bay tuốt liền!

- Cô bé chỉ tay vào chiếc xe đạp của Thường - Cột vô ghi đông kia kìa!

Thường chẳng nói gì. Anh lặng lẽ làm theo lời chỉ dẫn. Cô bé đứng bên cạnh, vừa nhai kẹo vừa quan sát Thường, chốc chốc lại buột miệng hệt như người lớn nhắc nhở trẻ con:

- Buộc chặt vào! Thêm một vòng nữa!

Thường đùa:

- Có bao giờ quả bong bóng lôi tuốt chiếc xe đạp lên trời không?

Cô bé "xì" một tiếng:

- Chiếc xe của em buộc mấy chục quả bongbóng còn không bay lên nổi nữa là!

Đang nói, cô bé chợt xòe hai bàn tay ra trước mặt, giọng tươi tỉnh:

- Hết rồi!

Thường ngơ ngác:

- Hết gì?

- Kẹo kéo.

Thường bật cười:

- Em ăn nữa không?

- Nữa.

Thường vừa kéo kẹo vừa chọc:

- Đòi bong bóng nữa hả?

Cô bé mỉm cười lắc đầu:

- Không. Lần này em trả tiền đằng hoàng!

Nói xong cô bé cho tay vào túi móc tiền ra. Thấy vậy, Thường vội lên tiếng ngăn:

- Cất vô đi! Anh không lấy tiền của em đâu!

Nhưng cô bé không thèm nghe lời Thường. Cô bướng bỉnh:

- Em đã nói rồi! Em không thích lấy không cái gì của ai hết!

Thường háng giọng:

- Nhưng đây là anh biếu em mà!

- Biếu cũng không lấy.

Thấy cô bé cứ một mực cự tuyệt, Thường đâm ra khó xử. Anh nhăn mặt:

- Vậy anh phải làm sao bây giờ?

Điều bộ khổ sở của Thường khiến cô bé phì cười. Cô nheo nheo mắt:

- Em bày cho anh một cách ghen?

- Ủ! Cách sao?

- Anh cứ lấy tiền!

- Cô bé vừa nói vừa gục gặc đầu - Nhưng anh kéo khúc kẹo to gấp đôi. Kiểu như bán rẻ vậy mà!

- Em khôn ghê!

Vừa xuýt xoa, Thường vừa mỉm cười ngắt cho cô bé nhí nhảnh một khúc kẹo to tướng. Cô bé cầm lấy khúc kẹo, dẫu môi:

- Em khôn là phải rồi! Em tên là Tài Khôn mà!

Thường nheo mắt:

- Em chỉ phịa! Ai lại tên Tài Khôn!

Cô bé ngúng nguẩy:

- Anh không tin thì thôi! Em là người Việt gốc Hoa mà! Nội em là người Hoa chính cống đó!

- Nội em là người Hoa?

- Chứ sao! Nội em nói tiếng Quảng hay lắm. Nội nói như gió.

Thường tò mò:

- Thế còn ba em? Ba em nói tiếng Quảng được không?

Cô bé liếm môi:

- Ba em hả Ba em thì không nói được. Ba chỉ nghe được thôi. Nghe tiếng Quảng nhưng lại trả lời bằng tiếng Việt.

Thường cười cười:

- Còn em thì nói cũng không được mà nghe cũng không xong?

Cô bé nhe răng cười theo:

- Ủ. Đến đời tụi em thì chẳng ai biết mớ gì cả!

Nghe cô bé giới thiệu gốc gác một hồi, Thường đâm bán tín bán nghi:

- Bộ em tên Tài Khôn thật hả?

- Thật chứ sao! Tên tụi em đều do nội đặt. Nội đặt em là Tài Khôn, còn em gái em là Xíu Muội. Con Xíu Muội nhỏ hơn em tới bốn tuổi lận.

Đến đây thì Thường hơi tin tin. Anh gật gù chép miệng:

- Tên gì ngộ ghê!

Cô bé nín tay Thường: - Vậy từ giờ trở đi, anh gọi em là Tài Khôn hén?

- Ủ. Nếu tên em như vậy thì anh sẽ gọi em là Tài Khôn. Tài Khôn có vẻ thích thú khi được Thường công nhận cái tên ngộ nghĩnh của mình. Cô cười khúc khích luôn miệng.

Đang cười, Tài Khôn bỗng ngừng bật. Cô tặc lưỡi:

- Chút xíu nữa em quên!

- Quên gì?

- Quên hỏi tên anh.

Thường háng giọng:

- Tên anh thường lắm!

Tài Khôn lộ vẻ hiếu kỳ!

- Tên gì vậy?

- Tên Thường.

Tài Khôn dậm chân, giọng sốt ruột:

- Thường cũng chẳng sao! Anh cứ nói đại ra đi!

- Thì anh đã nói rồi. Anh tên Thường! - Rồi xem chừng Tài Khôn vẫn ngơ ngác, Thường mỉm cười nói thêm - Tên anh là Nguyễn Minh Thường, hiểu chưa?

- Ô, à, - Tài Khôn sáng mắt lên - Hóa ra vậy!

Rồi cô gật gù:

- Tên anh đúng là thường thật!

Thường trêu:

- Chứ đâu có kỳ cục như tên của em.

- A, anh dám chê tên em hén.

Tài Khôn gờn nắm đấm lên, nhưng chưa kịp hỏi tội Thường, cô đã lật đật quay mình chạy về bên kia cổng. Kềnh ra chơi đã vang lên.

Bong Bóng Lên Trời: Chương thứ mười

Từ ngày làm quen với cô bé bán bong bóng, Thường cảm thấy các buổi chiều dường như trôi qua nhanh hơn. Những thời khắc chờ đợi tiếng keng ra chơi và tiếng keng tan trường không dài lê thê như trước.

Mỗi lần nghĩ đến Tài Khôn, Thường thấy lòng vui vui và những lúc đó anh không làm sao ngăn được mình mỉm cười. Cô bé nhí nhảnh và nghịch ngợm lạ. Đi bán bong bóng mà trông cô tươi tỉnh, đùa giỡn cứ như là đi dự hội không bằng.

Thường đoán hoàn cảnh Tài Khôn chắc giống như mình. Hẳn cô bé một buổi đi học, một buổi đi bán bong bóng phụ giúp gia đình. Nhưng khi Thường hỏi thì Tài Khôn lắc đầu:

- Buổi sáng em đâu có đi học.

Thường ngạc nhiên:

- Em không đi học thật hả?

Tài Khôn vung tay:

- Em thèm nào nói dối!

- Không đi học thì em làm gì?

- Thiếu gì chuyện làm! - Tài Khôn bật từng ngón tay, hăng hái kể - Giặt đồ nè, đi chợ nè, lau nhà nè, nấu cơm nè, xách nước nè, trông em nè...

Thường cắt ngang:

- Xíu Muội lớn rồi mà trông gì nữa?

- Nhỏ Xíu Muội chỉ là em kể thôi! - Tài Khôn nhún vai hết người lớn - Sau nó, còn hai đứa nữa. Trông tụi chúng một xiu!

Thường chớp mắt:

- Vậy là em một buổi đi bán, một buổi làm việc nhà?

- Thì em đã nói rồi.

- Vậy là em không còn đi học?

Tài Khôn chép miệng:

- Ủ em nghỉ học mấy năm nay rồi.

Rồi cô dòm Thường:

- Thế còn anh? Anh vẫn còn đi học phải không?

Không hiểu sao đối với Tài Khôn, Thường chẳng muốn nói dối. Anh khẽ gật đầu:

- Ủ, buổi sáng anh đi học. Anh học lớp mười một.

Tài Khôn nháy mắt:

- Hỏi chơi cho vui vậy thôi, chứ lần đầu tiên nhìn thấy anh là em biết liền!

- Xạo đi!

- Xạo anh chi! Tưởng anh là tướng học trò, ai mà chẳng biết!

Rồi cô dài giọng chê bai:

- Con trai gì mà da trắng như trứng gà bóc! Con trai phải có nước da đen đen như vậy mới đẹp nè!

Vừa nói Tài Khôn vừa chìa cánh tay ra. Mặc dù vẫn biết Tài Khôn là cô bé vô tư, nghĩ gì nói đó, nhưng sự so sánh bất ngờ của cô tự dưng khiến Thường đâm lúng túng. Quả thật so với Tài Khôn, anh trắng trẻo hơn nhiều, ra dáng một cậu công tử suốt ngày ru rú trong nhà. Trong khi đó, một cô bé đáng tuổi em mình lại phải quanh năm dầm mưa dãi nắng ngoài đường để kiếm tiền giúp đỡ cha mẹ. Ý nghĩ đó khiến Thường khựng lại một hồi lâu. Mãi một lúc, anh mới ấp úng buộc miệng:

- Đi bán một thời gian, anh sẽ đen như em chứ lo gì!

Bong Bóng Lên Trời: Chương mười một

Hóa ra Tài Khôn có hai người anh. Một người trạc tuổi Thường, một người lớn hơn. Cả hai cũng đều bán bong bóng, Tài Khôn bảo vậy.

Cô bé kể:

- Bong bóng mua trên ngã ba ông Tạ. Mua về, chia ba. Anh Hai em chuyên bán bong bóng phết mủ cao su. Loại này bán đắt nhất. Chơi lâu bền, lại có thể đặt xuống đất đá như đá bóng. Anh Ba thì bán bong bóng bay... Thường ngắt lời:

- Giống như em chứ gì?

- Giống nhưng mà khác!

- Khác sao?

Tài Khôn lắc lắc mái tóc:

- Anh Ba mang theo cặp bình hơi và hóa chất, em thì không!

Thường "à" một tiếng:

- Anh hiểu rồi. Cặp bình để bơm bong bóng chứ gì?

- Ừ.

- Sao em không mang theo?

Tài Khôn nhún vai:

- Cặp bình đó nặng ì, em ghét chở theo. Vả lại, em thích thổi sẵn bong bóng ở nhà hơn. Em thích chạy xe dưới hàng chùm bong bóng sắc sỡ bay lơ lửng trên đầu. Bộ anh không thấy đẹp sao?

- Thì đẹp! Nhưng rủi bán nửa chừng, hết bong bóng thì sao?

- Làm sao hết được! Một buổi bán bao nhiêu có chừng chứ bộ! - Đang nói, Tài Khôn bỗng cười toe - Nhưng nếu hết nửa chừng thì em chạy qua đây bán kẹo kéo phụ anh! Được không?

Thường cũng cười:

- Tất nhiên là được. Nhưng chỉ sợ em bán thì ít mà ăn thì nhiều.

Tài Khôn ngúng nguẩy:

- Bộ anh sợ em ăn cụt vốn của anh hả?

Thường nheo mắt:

- Anh không sợ cụt vốn. Anh chỉ sợ em sún răng.

- Răng thì ăn nhằm gì! Không có răng, người ta vẫn sống được vậy!

- Nhưng không có răng em sẽ không còn ăn kẹo kéo được nữa. Hơn nữa, sún răng em sẽ hết đẹp.

Tài Khôn "xì" một tiếng:

- Anh chỉ giỏi nịnh! Em có đẹp bao giờ đâu mà hết!

Thường cố ý ngẩng nhá cô bé một thoáng, rồi làm bộ gật gù:

- Đúng là em chẳng đẹp lắm. Nhưng mà em có duyên. Trên đời này chẳng ai có duyên bằng em.

Thường không ngờ cô bé tinh nghịch như Tài Khôn cũng có lúc mắc cỡ. Nghe

Thường khen mình có duyên, Tài Khôn bỗng nhiên sững lại. Rồi cô đỏ mặt ù té chạy về chỗ chiếc xe bong bóng.

Bong Bóng Lên Trời: Chương mười hai

Từ hôm bị Tài Khôn chê là "bach diện thư sinh", Thường nóng lòng chờ nắng gió nhuộm nước da mình. Để có nước da "đen đen mới đẹp", hẳn chỉ cần nửa tháng thôi. Nhưng khi nước da anh vừa bắt đầu "ngả màu", một sự cố xảy ra khiến Thường đành từ bỏ ý định "thay da đổi thịt" đó.

Một hôm, bà Tuệ đột nhiên hỏi thăm chuyện dạy kèm của Thường. Đã dự phòng trước tình huống này, Thường trả lời khá suông sẻ. Và thái độ của anh cũng tự nhiên rất mực.

Vừa trả lời, Thường vừa kín đáo quan sát nét mặt của mẹ. Anh mừng rơn trong bụng khi thấy mẹ vẫn thản nhiên, chẳng tỏ ý gì nghi ngờ.

Tuy nhiên, lúc câu chuyện sắp kết thúc, bà Tuệ bỗng buột miệng nhận xét:

- Đạo này con hơi đen đây! Trông cứ như người chạy rong ngoài đường!

Câu nói của mẹ khiến Thường nghe lạnh toát sống lưng. Hẳn đó chỉ là sự so sánh tình cờ của mẹ, nhưng dù sao cũng báo động cho Thường phải cẩn thận hơn trong việc giữ gìn bí mật của mình. Anh hắng giọng, trầm tĩnh đáp:

- Chắc đạo này trời nắng gắt, con lại đi dạy vào buổi trưa...

Và Thường thờ phào khi thấy mẹ chẳng thắc mắc gì thêm. Bà chỉ chép miệng dặn:

- Từ nay ra khỏi nhà, con nhớ mang theo nón! Lớn rồi, đừng để mẹ phải nhắc từng li từng tí!

Thường ngoan ngoãn:

- Dạ!

Bà Tuệ không biết rằng con trai bà không những vâng lời bà răm rắp mà còn làm quá những gì bà yêu cầu. Không những luôn luôn đội thùm thụp cái nón trên đầu, Thường còn sắm cho mình cả một đôi bao tay màu đen dài đến tận khuỷu. Anh gởi bao tay ở nhà chú Kiến, sắp đi bán lại xỏ vào.

Bây giờ Thường chẳng ham nghe lời xúi giục của Tài Khôn nữa. Anh phải tìm mọi cách bảo vệ nước da trắng trẻo của anh, nếu không muốn một ngày xui rủi nào đó, hành tung của anh sẽ bị mẹ ngờ vực và khám phá.

Tài Khôn đón nhận chiếc nón trên đầu và đôi găng trên tay Thường bằng cặp mắt tròn xoe kèm với một tiếng kêu khùng khiếp:

- Anh làm cái trò gì vậy?

Phản ứng thẳng thừng của Tài Khôn khiến Thường đứng chết trân. Mãi một lúc, anh mới cười gượng gạo:

- Trò gì đâu! Chỉ là để che nắng thôi. Mẹ anh sợ anh ốm.

Tài Khôn lại kêu trời:

- Xời ơi! Con trai gì mà...

Đang nói, Tài Khôn ngừng bật. Có lẽ cô không tìm ra sự so sánh thích hợp. Cô khẽ nheo mắt nhìn Thường:

- Bộ anh hết thích có nước da đẹp rồi hả?

Thường buồn bã:

- Ừ. Hết thích rồi.

Sự thú nhận xui lơ của Thường khiến Tài Khôn hết ham "xia xói". Cô thở dài:

- Thích hay không là chuyện của anh. Nếu sợ chết thì anh cứ việc đội nón. Nhưng ai đời con trai lại mang bao tay! Cái đó là của con gái!

Thường chống chế:

- Nhưng đây là bao tay... bảo hộ lao động mà!

Thường nói vừa dứt câu, Tài Khôn đã ôm bụng cười:

- Trời đất, bán kẹo kéo mà cũng mang găng bảo hộ lao động! Thật em chưa nghe ai nói chuyện này bao giờ! Hơn nữa, đôi găng của anh đâu phải là găng bảo hộ. Đôi

găng dài tới khuỷu thể kia chỉ có thể là găng đi đường của các cô tiểu thư thôi!
Những nhận xét đầy vẻ chế giễu của Tài Khôn khiến Thường xấu hổ muốn chui ngay xuống đất. Nhưng vì không thể chui được, Thường đâm cẩu. Anh liền nghiêm mặt:
- Thôi, em nhạo báng anh như vậy là đủ rồi! Đây là chuyện riêng của anh, em không nên châm chọc nữa!

Thấy Thường lộ sắc giận, Tài Khôn đâm hoảng.

Ngay lập tức, vẻ cười cợt trên mặt cô biến mất. Thay vào đó là những lời xin lỗi rồi rít:

- Em nói chơi vậy thôi chứ đâu có ý nhạo báng anh! Thôi, cho em xin lỗi nghe! Em không nói như vậy nữa đâu!

Nói một tràng, thấy Thường vẫn im lặng, Tài Khôn liền hốt hoảng cầm tay anh lay lay, giọng suýt khóc:

- Bộ anh giận em thật hả? Em xin lỗi anh rồi mà!

Thấy Tài Khôn bắt đầu rơm rớm nước mắt, Thường hắng giọng:

- Làm gì mà quỳnh lên vậy! Anh không giận em đâu! Nghe vậy, Tài Khôn toét miệng cười. Bấy giờ những giọt lệ cố nén cũng vừa trào ra khỏi khóe mắt cô và chậm rãi lăn tròn trên má, chảy xuống miệng cười của cô. Thường chợt nhớ đến một câu về hồi nhỏ, liền buột miệng chọc:

- Ô, vừa khóc vừa cười ăn mười cục...

Thường nói chưa dứt câu, Tài Khôn đã đâm thùm thụp vào lưng anh:

- Không có nói bậy à nghe! Thường mỉm cười:

- Anh có nói bậy gì đâu! Anh định nói là ăn mười cục... kẹo kéo chứ bộ!

- Hứ!

Tài Khôn "hứ" một tiếng và đưa tay quạt nước mắt. Tự nhiên Thường cảm thấy lòng nao nao. Hình ảnh lau nước mắt của một người con gái vừa khóc bao giờ cũng khiến lòng dạ Thường bỗng nhiên mềm đi. Hồi bé, mỗi lần chọc Nhi khóc, Thường cũng trải qua những cảm giác như vậy. Lúc Nhi khóc, anh ghét nó dễ sợ.

Lúc đó, mặt mày nó nhăn nhó, xấu xí, nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt, nhất là khi nó cố ý rống thật to cho mẹ nghe thấy mà phật anh, cổ họng nó mở lớn đến mức thấy cả lưỡi gà bên trong. Vậy mà đến khi nó nín, nhìn nó vừa sì sục vừa đưa tay chùi nước mắt, Thường bỗng dưng thấy thương nó ghê gớm. Lúc đó bao giờ Thường cũng tìm cách làm cho Nhi hài lòng, kể cả việc đau khổ nhường nhịn phần quà bánh của mình. Bấy giờ cũng vậy. Anh nhìn Tài Khôn bằng ánh mắt xốn xang và dịu dàng hỏi:

- Em ăn kẹo kéo không?

Tài Khôn chớp mắt:

- Anh định "hỏi lộ" em hả?

- Đâu có! Nếu em thích ăn thì anh kéo cho!

Tài Khôn lắc đầu:

- Em không ăn đâu! Đâu phải lúc nào em cũng thích ăn kẹo kéo của anh!

- Chứ bây giờ em đang thích gì?

Tài Khôn lém lỉnh:

- Bây giờ hả? Bây giờ thì em thích có một đôi găng tay "bảo hộ lao động" như của anh!

Thường hứ giọng:

- Rồi! Em lại chọc anh nữa rồi!

Sực nhớ ra, Tài Khôn liền rút cổ và đưa tay lên cổ đầu mình một cái:

- Chết! Em lại quên khuấy đi mất!

Điệu bộ của Tài Khôn khiến Thường phì cười. Anh vui vẻ:

- Nói vậy chứ em muốn chọc anh thì cứ chọc! Anh không giận đâu!

Tài Khôn tròn mắt:

- Anh không giận thật hả?
- Thật.
- Thật thì em... không chọc anh nữa đâu!

Nói xong, Tài Khôn lại khúc khích cười. Bao giờ cô bé cũng cười. Khóc như khi này, thật là hiếm hoi!

Bong Bóng Lên Trời: Chương mười ba

Mới đó mà đã nửa tháng. Bây giờ Thường đã là một thành viên thân thuộc trong đội ngũ những người bán dạo trước cổng trường và là một người quen của lũ học trò cấp một. Càng ngày anh càng thích nghi và trưởng thành dần trong nghề nghiệp của mình. Đã không còn những ngày bán huê vốn hoặc lỗ lỗ như thời gian đầu. Bà Tuệ và bé Nhi vẫn chưa hay biết gì. Chiếc nón rộng vành và đôi găng tay từ khi xuất hiện đã góp phần không nhỏ vào việc tẩy xóa những dấu vết đáng ngờ trên người Thường. Nhưng như ông bà nói "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên", sự đời lắm lúc không tài nào lường nổi. Đúng vào lúc Thường định ninh hành tung của mình không thể bị phát giác, bất thần anh đụng phải... người quen, lại đụng ngay trước cổng trường Phương Nam, nơi anh đang hành nghề, thật là xui rủi.

Hôm đó, Thường đang nắn nát bán nốt phần kẹo cuối cùng cho bọn trẻ vừa tuôn ra khỏi cổng giờ tan học. Theo một thói quen không rõ nguồn gốc, vào giờ khắc này Thường thường bán rất rẻ, do đó bọn trẻ bu lại khá đông.

Chung quanh Thường, lơ lơ trước cổng là những bậc cha mẹ vừa vội vã rời sở làm để kịp đón con. Những ngày đầu, Thường còn thấp thỏm và kín đáo quan sát những người này, nhưng rồi sau một thời gian chẳng bắt gặp ai quen, Thường không còn nơm nớp lo sợ nữa, thậm chí anh chẳng buồn mảy may để tâm đến họ.

Nhưng đúng vào ngày xúi quẩy nọ, lúc Thường còn đang loay hoay tìm tiền lẻ để thối lại tờ bạc hai ngàn của một thằng bé thì bỗng có tiếng thúc giục vang lên bên tai:

- Lẹ lên Đạo! Em làm gì lâu vậy?

- Chờ em chút! Em đang đợi thôi tiên! - Thằng bé đáp.

- Thôi khỏi! Chị có tiền lẻ đây nè!

Vừa nói, người con gái vừa bật chông xe đánh "tách" một cái và xăm xăm bước lại.

Ngay từ khi cô gái vừa lên tiếng, Thường đã giật bắn người khi nhận ra giọng nói quen thuộc của Thủy Tiên, cô bạn cùng lớp với mình. Phát hiện đó khiến anh vô cùng sửng sốt. Từ khi đứng bán ở đây, chưa bao giờ Thường thấy Thủy Tiên xuất hiện, thậm chí anh không nghĩ điều đó lại có thể xảy ra. Vậy mà bây giờ đột nhiên Thủy Tiên lại có mặt, lại gọi một thằng bé ở trường này bằng em và lại đang hăm hở tiến về phía Thường.

Sự việc xảy ra bất ngờ đến mức Thường chẳng thể tránh đi đâu được. Anh chỉ có cách cúi gằm mặt xuống, hy vọng vành nón sẽ che khuất tầm mắt người đối diện.

Bây giờ thì Thủy Tiên đã đứng ngay trước mặt anh. Cô hỏi:

- Khúc kẹo kéo vừa rồi bao nhiêu vậy chú?

Hắn cách ăn mặc xộc xệch của Thường khiến Thủy Tiên ngỡ anh đã lớn tuổi lắm.

Cách xưng hô của Thủy Tiên khiến Thường càng bối rối. Anh áp ứng:

- Không... khô... ô... ông, à... cả trăm...

Sự lúng túng của Thường làm Thủy Tiên ngạc nhiên. Cô khẽ liếc nhìn anh và bật cười sùng sốt:

- Kìa Thường!

Thường điếng cả người. Rồi biết không thể giấu giếm được nữa, anh khẽ lật vành nón lên, gương gao:

- Thủy Tiên đi đâu đây?

- Thủy Tiên đi đón em. Em Thủy Tiên học trường này.

- Sao trước nay tôi không gặp Thủy Tiên?

- Trước nay mẹ Thủy Tiên đi đón. Hôm nay mẹ bận nên sai Thủy Tiên đi.

Bây giờ Thường mới để ý chiếc Cúp 82 màu xanh dựng bên lề đường. Đúng là chiếc xe quen thuộc mà Thường hằng ngày thấy. Hẳn người đàn bà trước nay đi đón con trên chiếc xe đó là mẹ Thủy Tiên.

- Còn Thường! - Thủy Tiên ngập ngừng hỏi - Trước nay Thường vẫn...

Thủy Tiên không nói hết câu. Cô ngắc ngứ một hồi rồi im bật. Sự ý tứ của Thủy Tiên chẳng hiểu sao lại làm Thường đâm ra bức dọc. Anh trả lời, giọng khích động:

- Ủ, trước nay tôi vẫn đi bán kẹo kéo! Nhà nghèo, đành phải vậy thôi!

Thủy Tiên định đứng nói chuyện với Thường thêm ít phút nữa nhưng thấy Thường bỗng nhiên cúi kinh, lại còn nói cạnh nói khoe sự giàu có của gia đình mình, cô đành tặc lưỡi cáo lui.

Thường không biết sự gặp gỡ bất ngờ đó đã khiến lòng dạ cô bạn cùng lớp với anh xốn xang vô kể. Trên suốt đường về, cô chỉ nghĩ tới anh và cảm thấy vô cùng áy náy về sự khác biệt lớn lao giữa cô và anh trong cuộc sống. Lần đầu tiên, cô không chỉ nghĩ đến bản thân mình.

Bong Bóng Lên Trời: Chương mười bốn

Hôm sau, Thường đến lớp trong một tâm trạng rối bời. Anh có cảm tưởng cả thế giới đều đã biết mỗi buổi chiều anh vẫn âm thầm đi bán kẹo kéo. Bạn bè trong lớp sẽ nhìn anh bằng ánh mắt thương hại, thậm chí, thậm chí khinh thị và dè bieu. Biết đâu sẽ chẳng có đứa tinh nghịch trêu anh:

- Ê, Thường kẹo kéo!

Quá quất hơn, chúng sẽ đem lời rao cổ xưa của nghề bán kẹo kéo ra ngâm ngợi:

Cô nào thấp thấp lùn lùn

Ăn hào kẹo kéo sẽ đùn lên cao!

Đến lúc đó, hẳn Thường chỉ có cách bỏ học. Nhưng chắc chắn mẹ sẽ không đồng ý. Mẹ xưa nay vốn nghiêm khắc, Thường đâu dám cãi lời. Như vậy, anh sẽ tiếp tục dẫn xác đến lớp để nghe bạn bè chòng ghẹo. Và rồi anh học sẽ chẳng ra ôn gì cả. Mẹ sẽ buồn, sẽ ốm. Rồi cuộc anh chẳng giúp gì được mẹ mà còn làm mẹ khổ sở thêm.

Những ý nghĩ xám xịt đó cứ bám lấy đầu Thường và vẽ lên trong trí anh một tương lai vô cùng u ám. Tự nhiên anh đâm ra giận Thủy Tiên. Nếu hôm qua, cô không lò dò đến trường Phương Nam thì mọi việc đâu đến nỗi. Nếu hôm qua, ừ, nếu hôm qua... Thường vừa đạp xe vừa nghĩ ngợi. Anh đạp uể oải, lười nhác. Hôm nay Thường cố tỉnh đi trễ. Anh sợ đến sớm, khi lớp chưa vào học, tụi bạn sẽ nhao nhao lên và tha hồ chọc ghẹo. Đến muộn, dù sao cũng an tâm hơn. Có thầy giáo trong lớp, sẽ chẳng ma nào dám hó hé.

Khi vào chỗ ngồi, Thường khẽ liếc chung quanh, nôm nớp chờ một tia nhìn khác lạ. Nhưng anh chẳng thấy gì. Tụi bạn đứa nào đứa nấy đang cắm cúi chép bài. Chỉ có tiếng lật tập sột soạt, ngoài ra, chẳng có tiếng động khả nghi nào khác.

Thường dần dần bình tĩnh trở lại. Không khí yên lặng của lớp học có vẻ như chưa ai hay biết gì. Cũng có thể lũ bạn làm bộ thế thôi, đợi đến lúc ra chơi tụi nó mới bắt đầu khai hỏa.

Dù sao thì cũng mặc! Đằng nào mình cũng phải mài đũng quần trên cái ghế này cho đến hết năm nay! Thường nhún vai lăm bắm và thò tay vào ngăn bàn lấy tập ra.

Đang sờ soạng, Thường bỗng chạm tay phải một mảnh giấy. Anh cầm lên và tò mò mở ra xem. Trong đó, vồn vện có một dòng: "T.T. muốn gặp Thường. Ra chơi, T.T. đợi ở căng tin".

Thường thở phào. Nét chữ lạ, nhưng rõ ràng tác giả là Thủy Tiên. Và khi Thủy Tiên đã dám gặp Thường có nghĩa là cô chưa hé răng về bí mật của anh cho bất cứ ai.

Khi nỗi lo bị bạn bè phát giác lắng xuống, lòng Thường lại dấy lên một băn khoăn mới. Anh không hiểu Thủy Tiên định gặp anh để làm gì. Trong lớp, Thủy Tiên là một trong những nữ sinh xinh xắn, thường bị bạn trai trêu chọc. Tuy vậy, Thường chưa bao giờ mở miệng ghẹo cô. Trong học tập, Thủy Tiên không có gì nổi bật, học lực trung bình. Về Thủy Tiên, Thường chỉ biết có chừng đó. Anh hoàn toàn mù tịt về tính tình và cá tính của cô, chỉ biết đại khái đó là một cô gái vui vẻ, thích cười đùa trong lớp, nói chung là dễ ưa. Vậy thôi.

Trước nay, Thường vẫn thỉnh thoảng nói chuyện với Thủy Tiên như bao bạn gái khác. Những câu chuyện qua loa, chẳng đậm đà và chẳng để lại ấn tượng gì. Thủy Tiên thuộc về gia đình khá giả, cách ăn mặc và phục sức của cô nói lên điều đó, dù rằng nhìn thoáng qua bề ngoài trông cô chẳng khác gì các nữ sinh cùng lớp. Đó cũng là lý do khiến từ trong thâm tâm, Thường chưa bao giờ xem Thủy Tiên là một người bạn gần gũi. Từ ngày anh đi bán dạo, khoảng cách đó mặc nhiên tăng lên.

Vậy mà bây giờ Thủy Tiên lại đòi gặp anh. Cô muốn nói gì với anh sau cuộc gặp gỡ tai hại kia? Thương hại, dè bieu hay khuyên can? Suốt trong hai tiết học đầu, Thường nhấp nhòm như ngồi trên lửa và suy diễn mọi thứ, những chuyện có thể xảy ra và

những chuyện thuần tuởng tượng.

Hóa ra Thủy Tiên nói như thế này, sau khi Thường bước vào căng-tin:

- Sáng nay Thủy Tiên thấy Thường có vẻ lo lắng. Nhưng Thường đừng ngại. Thủy Tiên chẳng nói với ai đâu.

Không hiểu sao mỗi khi nghe Thủy Tiên nói với mình bằng cái giọng che chở tế nhị, Thường lại đâm bực bội. Không phải lần đầu tiên Thường rơi vào trạng thái bị kích thích này. Anh hừ mũi, xẵng giọng:

- Thủy Tiên muốn nói cứ nói! Tôi đâu có đi ăn cắp ăn trộm mà phải sợ ai!

Thái độ lạnh lùng của Thường khiến Thủy Tiên đâm bối rối. Sau một thoáng trấn tĩnh, cô chớp mắt nhìn anh, giọng buồn buồn:

- Sao Thường lại giận dữ với Thủy Tiên? Thường có biết là việc làm của Thường khiến Thủy Tiên suy nghĩ rất nhiều không?

Câu hỏi hàm ý trách cứ của Thủy Tiên làm Thường bỗng ngượng ngập. Tự nhiên anh thấy sự bực dọc của mình thật vô lý và trẻ con. Không biết đối đáp làm sao, Thường đành ngồi lặng thinh.

Thủy Tiên tiếp tục bộc bạch những suy nghĩ của mình:

- Thủy Tiên thấy mình kém Thường xa. Thường vừa vất vả làm thêm phụ gia đình lại vừa học giỏi. Trong khi Thủy Tiên chẳng phải làm gì, chỉ có mỗi việc chơi và học, vậy mà học chẳng khá nổi...

Trước giọng tâm sự của Thủy Tiên, lòng Thường dần dần dịu lại. Hóa ra Thủy Tiên tốt bụng và biết điều hơn mình nghĩ, Thường áy náy nhủ bụng. Và anh khẽ hắng giọng:

- Muốn học giỏi đâu có khó gì! Bây giờ khối chỗ dạy thêm!

- Thì Thủy Tiên vẫn đi học thêm đấy chứ! Mà có giỏi gì đâu!

Thường mỉm cười:

- Hay là tại mình?

Thủy Tiên cũng cười:

- Không phải tại Thủy Tiên đâu! Tại lớp học thôi! Lớp học nào cũng đông quá, nhiều chỗ không hiểu, Thủy Tiên cũng không dám hỏi lại thầy.

- Thủy Tiên mắc cỡ chứ gì?

- Ừ. Ai cũng hiểu, chỉ có mình không hiểu, đứng lên hỏi kỳ thấy mò!

- Có gì đâu mà kỳ! Đã học thì phải hỏi! Người ta bảo "học hỏi" mà lại!

Thủy Tiên tặc lưỡi:

- Thì Thủy Tiên cũng biết vậy. Nhưng Thủy Tiên vẫn cứ thấy ngại ngại làm sao! Dù sao hỏi bạn bè cũng dễ hơn hỏi thầy cô nhiều!

Không hiểu ý tứ trong câu nói của Thủy Tiên, Thường thản nhiên buột miệng:

- Tất nhiên rồi! Người ta bảo "Học thầy không tày học bạn" mà!

Chỉ đợi có vậy, Thủy Tiên mỉm cười nhìn Thường:

- Vậy Thường kèm Thủy Tiên học nghen?

- Tôi? - Thường sững sốt.

- Thì Thường chứ sao! Học thầy không tày học bạn mà!

Thủy Tiên ranh mãnh nhắc lại câu nói khi nãy khiến Thường đâm lúng túng. Anh chưa kịp trả lời thì Thủy Tiên lại nói tiếp:

- Nếu học với Thường, chẳng mấy chốc Thủy Tiên giỏi lên cho mà coi!

Nghe vậy, Thường phát hoảng:

- Nhưng mà tôi đâu có thì giờ!

- Thì Thường đừng đi bán kẹo kéo nữa! - Thủy Tiên khẽ chớp mắt - Thay vì đi bán, Thường kèm Thủy Tiên học. Học trả học phí đằng hoàng chứ bộ!

Câu cuối cùng, Thủy Tiên cố nói bằng một giọng nửa đùa nửa thật. Cô muốn giúp Thường nhưng lại sợ anh tự ái. Cô tránh nhắc đến chữ "tiền", e sỗ sàng. Gọi "học phí"

dù sao nghe cũng êm tai hơn.

Nào ngờ Thường lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được đâu!

- Sao lại không được?

Thường nhăn nhó:

- Bạn bè ai lại nói đến chuyện tiền bạc! Nếu tôi kèm cho Thủy Tiên học, cũng chỉ là giúp đỡ nhau thôi!

Rồi Thường phân vân nói thêm:

- Thôi, được rồi! Nếu Thủy Tiên có ý định như vậy, tôi sẽ đến kèm giúp Thủy Tiên vào buổi tối...

- Thế còn buổi chiều? - Thủy Tiên ngắt lời Thường.

- Thì Thủy Tiên biết rồi đó! - Thường chép miệng - Buổi chiều tôi phải đi làm thêm!

Vừa nói, Thường vừa liếc Thủy Tiên. Anh ngạc nhiên khi thấy Thủy Tiên xịu mặt xuống. Cô chẳng tỏ vẻ gì vui mừng trước sự nhận lời dạy kèm của anh. Mỗi cô mím lại, ra chiều suy nghĩ. Thật khó hiểu, Thường ngẩn ngơ tự nhủ.

Thường không biết Thủy Tiên chỉ muốn Thường kèm cô học vào buổi chiều. Để anh khỏi phải đi phải đi bán kẹo kéo. Để anh khỏi phải nhọc nhằn mưa nắng kiếm từng trăm bạc lẻ. Tiền thì cô sẽ trả và nếu không nhiều hơn thì cũng không ít hơn khoản thu nhập từ nghề bán dạo của anh. Thế nhưng thiện ý của cô đã không thành.

Thường chỉ nhận kèm cô vào buổi tối, lại dạy không công. Trong khi đó, buổi chiều anh vẫn phải gò lưng đạp xe đi bán. Như vậy thì cô chẳng giúp được gì cho Thường, lại làm anh vất vả thêm.

Thường không thể nào đọc được những ý nghĩ trong đầu Thủy Tiên nên thấy cô trầm ngâm, anh đành ngồi im lặng ngắm những viên đá đang tan dần dưới đáy ly.

Bong Bóng Lên Trời: Chương mười lăm

Sự xuất hiện của Thủy Tiên trước công trường Phương Nam và thái độ lúng túng của Thường không qua khỏi mắt Tài Khôn. Hôm đó, cô bé đứng bên kia cổng nhưng cô nhìn thấy hết.

Đợi cho Thủy Tiên lên xe ra về, Tài Khôn liền chạy ngay đến chỗ Thường:

- Ai vậy anh?

Thường vờ vịt:

- Ai đâu?

- Chị khi nãy đó! - Tài Khôn nheo mắt.

- Chỉ là ai vậy?

- Ô, à, bạn hàng xóm mà! - Thường ấp úng đáp và anh không hiểu sao mình lại không nói thật với Tài Khôn.

Cô bé làm như chẳng để ý đến vẻ bối rối của Thường. Cô tươi tỉnh hỏi:

- Chị ở cạnh nhà anh hả?

- Ủ, ở sát bên cạnh!

Đột nhiên Tài Khôn "hứ" một tiếng:

- Rõ là anh nói xạo!

Thường giật thót:

- Anh có sạo gì đâu!

Tài Khôn nhún vai:

- Vậy mà không xạo! Hai nhà ở sát cạnh, sao anh và thằng nhóc Đạo lại không biết nhau?

Thường quên bống:

- Thằng nhóc Đạo nào?

- Thằng bé mua kẹo kéo của anh khi nãy đó! Nó là em của chị kia mà!

Thường sức nhớ ra. Anh ngạc nhiên:

- Sao em biết nó tên Đạo?

- Sao lại không biết! Bọn trẻ ở đây, em biết mặt biết tên từng đứa ấy chứ! - Đang nói, Tài Khôn bỗng ngoặt sang chuyện cũ - Sao, vừa rồi anh xạo em phải không?

- Ủ.

Thường "ừ" xụi lơ. Tài Khôn tròn mắt:

- Anh xạo em chi vậy?

Thường thở dài:

- Anh không biết.

- Xí - Tài Khôn nhăn mũi - Nói xạo mà không biết tại sao mình nói xạo! Vậy chứ chị đó là ai vậy?

Thường hắng giọng, rầu rĩ:

- Chỉ là bạn cùng lớp với anh.

- Bạn cùng lớp?

- Ủ.

- Chỉ tên gì vậy?

- Thủy Tiên.

Tài Khôn chắc lưỡi:

- Chà, tên đẹp gớm! - Cô bé bỗng liếc Thường - Nhưng mà nè!

- Gì?

Tài Khôn nheo mắt:

- Gặp bạn, lẽ ra anh phải vui mới đúng, sao mặt mày anh ỉu xiu như bánh đa nhúng nước vậy?

Thường nuốt nước bọt. Câu hỏi của Tài Khôn trúng ngay vào nỗi lo ngại của anh

khiến anh đâm ra ngượng ngùng. Thường đang lưỡng lự không biết có nên nói cho Tài Khôn biết tâm sự của mình hay không thì cô bé đã láu lỉnh buột miệng:

- Em hỏi vậy thôi chứ anh không nói em cũng biết. Anh sợ chị Thủy Tiên lên trường nói tùm lum phải không?

Thường liếm môi:

- Nói chuyện gì?

- Thì chuyện anh đi bán kẹo kéo đó! Anh giấu mọi người mà!

- Anh giấu hồi nào đâu?

- Anh đừng có giả bộ! - Tài Khôn khịt mũi - Nhìn thái độ lăm la lăm lét của anh mấy ngày đầu là em biết liền!

Thường khẽ thở dài. Sự tinh ma lém lỉnh của Tài Khôn khiến anh chẳng buồn chối nữa. Anh quay mặt ngó lơ chỗ khác.

Thấy vậy, Tài Khôn liền cầm lấy tay anh, lay lay:

- Anh giấu, đúng không?

- Ừ.

Tài Khôn vẫn không buông tay Thường. Cô dòm anh lom lom:

- Và bây giờ thì anh sợ mọi người biết, đúng không?

Thường lại "ừ", giọng uể oải.

Vẻ lo lắng của Thường khiến Tài Khôn hồi hộp lây. Cô lại lắc mạnh tay anh, hắng giọng trấn an:

- Anh đừng lo! Em nghĩ chị Thủy Tiên sẽ không nói chuyện này với ai đâu!

Thường chép miệng:

- Anh cũng hy vọng như vậy.

Tài Khôn lại tăng hắng:

- Nhưng nếu chỉ nói thì đã sao! Anh đâu có đi ăn cắp ăn trộm gì mà sợ!

Khi nghe Tài Khôn nói như vậy, Thường không ngờ sáng hôm sau khi gặp Thủy Tiên, anh đã vô tình nhắc lại câu nói đó trong một cơn bực dọc vô lối. Và quả đúng như Tài Khôn dự đoán, Thủy Tiên đã không hề hé răng với bất cứ ai về chuyện của anh.

Buổi chiều, khi anh vừa tới, Tài Khôn tươi tỉnh hỏi liền:

- Không ai biết gì hết phải không?

- Sao em biết? - Thường tròn mắt ngạc nhiên.

- Xời ời! Sao lại không biết! - Tài Khôn cười khúc khích - Mặt anh hôm nay trông tươi rói chứ có bồn chồn nhẩn nhó như hôm qua nữa đâu!

Bất giác Thường buột miệng:

- Em hay ghê!

Tài Khôn nhún vai:

- Anh đừng có nịnh em! Chính chị Thủy Tiên mới hay! Chỉ đúng là bạn tốt của anh!

- Trật rồi, cô bé ời! Chính em đó. - Vừa nói Thường vừa mỉm cười cốc khế lên đầu

Tài Khôn - Em mới thật là bạn tốt của anh!

Nghe vậy Tài Khôn đỏ mặt "hứ" lên một tiếng. Và giả bộ ôm đầu xuýt xoa, cô bé chạy ù về bên kia cổng.

Bong Bóng Lên Trời: Chương mười sáu

Tài Khôn đáng yêu là thế, vậy mà bỗngưng cô biến mất.

Ba ngày liên tiếp, cô bé không đến bán bong bóng trước cổng trường.

Thường bỗngưng cảm thấy như thiếu vắng một cái gì. Anh đã quen nhìn thấy vóc dáng nhỏ nhắn quen thuộc của cô bé, quen với lối trò chuyện tinh nghịch nhí nhảnh của cô. Vậy mà cô lại biến mất. Biến liền tù tì ba ngày. Không kèn không trống.

Không một lời báo trước. Thiếu cô, khung cảnh dường như bớt huyền ảo hơn, và cũng buồn tẻ hơn. Không có chùm bong bóng rực rỡ bay lơ lửng trước cổng, bầu trời đậm ra trông trải đến hoang vắng. Trong mắt Thường, cảnh vật hằng ngày bỗng trở nên xa lạ và nhợt nhạt.

Buồn bã và bồn chồn, trong những ngày đó, Thường cứ nhấp nhòm nhống cổ dõi mắt về đầu đường cố trông chờ một phép lạ. Nhưng anh chỉ hoài công. Tài Khôn vẫn biệt tích. Cô như bốc hơi khỏi mặt đất và đang bay tít tắp ở đâu đó trên khoảng cao xanh kia, hết như những quả bong bóng của cô.

Trong khi Thường đinh ninh anh sẽ không có dịp nào gặp lại cô bạn đáng yêu kia nữa, cô đã tuột khỏi đời anh như quả bong bóng tuột khỏi tay một chú bé vụng về, và trong khi anh đang hoang mang về dự cảm đầy muộn phiền đó thì Tài Khôn đột ngột xuất hiện.

Vẫn cộc cạch trên chiếc xe đạp cũ kỹ, vẫn chùm bong bóng đủ màu quăn quít trên đầu, vẫn nụ cười tinh nghịch muôn thuở trên môi, cô bé đến vào buổi chiều ngày thứ tư, trẻ hơn một chút so với thường lệ.

Đối với Thường, sự xuất hiện của Tài Khôn chẳng khác nào sự xuất hiện của mặt trời sau một mùa đông dài u ám. Lòng bàng hoàng, anh chạy như bay đến chỗ Tài Khôn, mừng rỡ hỏi:

- Mấy ngày nay em đi đâu vậy? Anh cứ tưởng em nghỉ bán luôn rồi!

Rồi không để Tài Khôn kịp trả lời, Thường nhìn chăm chăm vô mặt cô bé, sừng sốt buột miệng:

- Sao mặt mày em xanh xao quá vậy? Em bệnh hả?

- Ừ.

Thường thấp thỏm:

- Em bệnh gì vậy?

Tài Khôn chớp mắt:

- Sốt rét.

- Sốt rét? - Thường há hốc miệng.

- Sao em lại bị sốt rét được? Bộ hồi trước em ở trên rừng hả?

- Ừ. Quê em ở Đắc Lắc mà.

Tài Khôn vừa đáp vừa mỉm cười. Mặc dù xanh xao, hốc hác, nụ cười của cô vẫn hồn nhiên, tươi tắn. Nhìn Tài Khôn cười, Thường cảm tưởng như gặp lại một hình ảnh thân thuộc đã xa xăm lắm. Anh dịu dàng nắm lấy tay cô:

- Bây giờ em đã khỏi hẳn chưa?

Tài Khôn tắc lưỡi:

- Khỏi hẳn thì chưa! Nhưng đỡ đỡ rồi!

Nghe vậy, Thường nhúu mày trách:

- Sao em không đợi cho khỏi hẳn rồi hãy đi bán?

- Em cũng tính vậy, nhưng... nhưng...

Cô bé ấp úng một hồi rồi nhoen miệng cười, không chịu nói tiếp. Tài Khôn cười nhưng hân lòng cô không vui mấy! Thường băng khuâng nhủ bụng. Mặc dù Tài Khôn không nói ra, Thường vẫn đoán được nỗi khổ tâm của cô. Hẳn gia đình của Tài Khôn túng thiếu lắm nên cô phải đạp xe đi bán dầu chưa hết bệnh. Bất giác Thường liên

tưởng đến những khó khăn của gia đình mình và anh chợt cảm thấy Tài Khôn gần gũi với mình xiết bao.

Biết Tài Khôn không muốn đề cập đến chuyện riêng tư, Thường cũng không nhắc tới. Anh hắng giọng hỏi lảng sang chuyện khác:

- Mấy hôm nay em nằm ở bệnh viện nào?

Tài Khôn nhún vai theo thói quen:

- Em nằm ở nhà!

- Sao vậy? - Thường kêu lên - Lẽ ra em phải đi bệnh viện chứ? Bệnh sốt rét chứ có phải bệnh xoàng đâu!

Tài Khôn "hừ" một tiếng:

- Bộ anh tưởng nằm bệnh viện dễ lắm hả? Phải có tiền! Nhà em tiền ăn còn phải chạy từng bữa, lấy đâu mà đóng cho bệnh viện!

Thường ngáp ngừng:

- Nhưng ở nhà thì...

Tài Khôn không để cho Thường nói hết. Cô nghiêng mặt:

- Thì cũng hết bệnh chứ sao! Nhà nghèo như em cần gì bệnh viện. Mà họ cũng đâu cần bệnh nhân rộng túi như mình!

Trước những thực tế Tài Khôn nêu ra, Thường chẳng biết phải giải thích và an ủi cô như thế nào. Anh đành cười gượng:

- Nhưng mà em đâu đã hết bệnh.

- Thì đúng là chưa hết. Nhưng sắp hết.

Nói xong, Tài Khôn lại toét miệng cười. Trông vẻ mặt tươi tắn, nhí nhảnh của cô, Thường cảm giác như cô đã quên bằng những điều mình vừa nói, những trần trở dường như vượt quá tuổi tác của cô.

Ngày hôm sau, Thường mang đến cho Tài Khôn ba chục ngàn. Đó là phân nửa số tiền anh dành dụm được từ ngày đi bán. Trước nay, tiền lời mỗi ngày Thường đều gửi nơi chú Kiến. Cuối tháng, Thường mới gom góp lại đem về nhà cho mẹ. Đi dạy kèm, không thể mang tiền về nhà hằng ngày được. Mẹ sẽ nghi liền.

Chú Kiến bảo nghề bán kẹo kéo một lời một. Nhưng với Thường thì không thể. Anh bán khá rẻ, nhất lại là bán cho trẻ con. Trước những đôi mắt đen láy, long lanh háo hức, bao giờ Thường cũng kéo khúc kẹo dài ra hơn một chút so với chỗ anh định bẻ. Những lúc như vậy, nỗi hân hoan trên gương mặt các khách hàng tí hon bao giờ cũng làm dậy lên trong anh một cảm giác êm đềm khó tả.

Tài Khôn nhìn bọc giấy Thường đưa bằng ánh mắt tò mò:

- Gì vậy?

Thường không tiện nói rõ. Anh đáp lấp lửng:

- Thì em cứ cầm lấy đi đã!

Tài Khôn lấy ngay, không khách sáo. Cô bóp bóp gói giấy trong tay rồi ngó Thường:

- Tiền hả?

- Ừ! - Thường lúng túng gật đầu.

Tài Khôn thì chẳng lúng túng chút nào. Thậm chí cô còn reo lên một cách hồn nhiên:

- Ôi, hay quá! Bao nhiêu vậy?

- Ba chục.

- Ba chục đồng hả? - Tài Khôn cười hỏi.

Thường cũng cười:

- Ba chục ngàn.

Tài Khôn chợt nghiêm giọng:

- Anh cho em mượn hả?

- Không! - Thường khịt mũi - Em cứ cầm lấy mua thuốc uống. Cái này coi như là... anh biếu em.

- Biếu em? - Tài Khôn tròn mắt - Nếu anh biếu thì em không lấy đâu!
Vừa nói, Tài Khôn vừa giúi trả gói giấy vào tay Thường. Hành động đột ngột của Tài Khôn khiến Thường hốt hoảng. Anh vội vã xua tay:
- Không, không! Nếu vậy thì anh cho em mượn!
Tài Khôn liền cười toe:
- Vậy thì được! Coi như em mắc nợ anh nghen?
Thường gãi đầu:
- Ừ. Nhưng khi nào em muốn trả thì trả. Anh không đòi đâu!
- Xời ời! - Tài Khôn nguýt Thường một cái dài cả cây số - Mắc nợ mà lại không muốn trả! Bộ anh tưởng em khoái quýt anh lắm hả!

Bong Bóng Lên Trời: Chương mười bảy

Cuộc gặp gỡ giữa Thường và Thủy Tiên tại căng-tin rốt cuộc đã không đạt được một thỏa thuận nào về việc dạy kèm. Trước đề nghị của Thường, Thủy Tiên đã từ chối sau một hồi đắn đo cân nhắc. Cô bảo anh là buổi tối cô bận. Thực ra cô không muốn anh vất vả thêm, nhất là việc đó lại chẳng giúp ích gì cho anh về mặt tài chánh.

Không rõ ý định của Thủy Tiên, Thường đành ninh là cô bận thật nên cũng chẳng thắc mắc gì.

Sau lần đó, Thường nhìn Thủy Tiên bằng ánh mắt có phần khác trước. Anh nhìn thấy ở cô bạn dài các này nét nhu hòa, sự tốt bụng và lớn hơn hết là thái độ cảm thông thành thật. Trong lớp, Thường dần dần trò chuyện với Thủy Tiên nhiều hơn và thân thiện hơn. Thủy Tiên cũng bớt e dè, cô thường xuyên hỏi Thường những chỗ khó hiểu trong bài học hoặc nhờ anh chỉ dẫn cách giải những bài toán hóc búa.

Bạn bè cùng lớp đã bắt đầu để ý đến sự thân mật gần đây giữa hai người. Chưa một lời trêu ghẹo nào thốt lên nhưng đã xuất hiện những nụ cười tủm tỉm và những ánh mắt đầy ẩn ý.

Trước những dấu hỏi lặng thầm đó, Thủy Tiên chẳng tỏ thái độ gì. Chỉ có Thường là chột dạ. Anh biết giữa anh và Thủy Tiên chẳng có tình cảm gì đặc biệt, chỉ đơn thuần là bạn bè, nhưng không hiểu sao mỗi khi bắt gặp ánh mắt cười cười của đứa bạn nào đó, Thường lại đỏ mặt lên vì xấu hổ. Và cảm giác đó bao giờ cũng khiến anh cực kỳ lúng túng và khó chịu.

Đã vậy, sáng nay vừa ló mặt vào lớp, Thường lại chết điếng người vì một chuyện anh không hề ngờ tới.

Số là chủ nhật này lớp anh tổ chức đi chơi ở khu giải trí Thanh Đa. Không biết ai đã đưa ra ý kiến này nhưng khi chuyện đi chơi được nêu lên, hầu hết bạn bè đều hăng hái hưởng ứng. Thường cũng ghi tên tham gia vì chủ nhật anh không phải đi bán. Theo tính toán của trưởng ban tổ chức, lớp phó Ái Lan, thì mỗi người phải đóng ba ngàn đồng cho buổi đi chơi. Chính khoản lệ phí này đã gây rắc rối cho Thường.

Rắc rối không phải vì Thường không xoay nổi món tiền kia mà vì sáng nay Thường vừa mang tiền đến nộp thì Ái Lan đã nheo mắt cười cười:

- Khỏi đóng nữa!

- Sao vậy? - Thường trở mắt - Bộ hủy bỏ vụ đi chơi rồi hả?

- Không phải! Tại vì có người đóng tiền cho ông rồi!

Thường càng ngỡ ngàng:

- Đóng tiền cho tôi? Ai vậy?

- Thôi đi! Ông đừng có làm bộ ngây thơ!

Giọng điệu cười cợt của Ái Lan khiến Thường chột hiều ra. Anh tái mặt thốt lên:

- Thủy Tiên?

Ái Lan tủm tỉm:

- Làm bộ hoài! Chứ còn ai trồng khoai đất này nữa!

Thường đã ngượng chín người về hành động của Thủy Tiên, lời ăn nói bỡn cợt của Ái Lan càng khiến Thường dâm cẩu. Anh hừ giọng:

- Tiền ai nấy đóng! Không việc gì phải đóng giùm!

Vừa nói, anh vừa dẫn mạnh mấy tờ giấy bạc xuống bàn, mặt đanh lại. Ái Lan dâm hoang mang. Cô thôi cười cợt, mà bối rối hỏi:

- Sao kỳ vậy? Còn tiền kia...

Thường gợn lỏn:

- Tiền kia Ái Lan trả lại cho Thủy Tiên!

Nói xong, không để cho Ái Lan hỏi tới hỏi lui, Thường quay lưng bỏ đi một mạch.

Suốt từ lúc đó cho đến giờ ra chơi, Thường ngồi học mà bụng dạ dề tặn đâu đâu. Bút

rút, giận dữ, chẳng một chút xúu thanh thân, Thường cứ mong hai tiết đầu chóng trôi qua để ôm cặp ra về. Những lời châm chọc úp úp mở mở của Ái Lan cứ lờn vờn trong đầu anh, thậm chí có lúc chúng kêu o o như một bầy ong.

Thường bất giác nhắm mắt lại và tự nhủ sẽ không thêm trò chuyện với Thủy Tiên nữa. Anh biết Thủy Tiên có ý tốt với anh. Nhưng công khai đóng tiền giùm như vậy thì thật là quá quắt, nhất là Thủy Tiên chẳng hỏi qua anh lấy một tiếng. Giúp đỡ đã đành là tốt, nhưng giúp đỡ như thế nào, đó mới là điều quan trọng. Giúp đỡ không khéo sẽ thành bố thí, ban ơn. Thủy Tiên đã không đủ ý tứ để nhìn thấy điều đó, Thường nghĩ thầm, cô tưởng có thể dựa vào tiền bạc và nhân danh lòng tốt để quyết định mọi điều thay cho anh, bất kể điều đó có gây tổn thương đến lòng tự trọng của anh hay không.

Nghĩ thì hung hăng và cay đắng như vậy nhưng đến khi thấy tụi bạn lục đục ra về vì nghỉ hai tiết sau, còn Thủy Tiên vẫn một mình ngồi lại, đầu gục xuống bàn, Thường bỗng cảm thấy nao nao trong dạ. Hẳn là khi vừa vào lớp, Thủy Tiên đã nghe Ái Lan thuật hết mọi chuyện. Và hẳn là cô đã không để đâu cho hết nỗi xấu hổ, thẹn thùng trước mặt bạn bè. Mà tất cả chỉ tại vì cô đã đối xử tốt với anh.

Trước đây một phút, Thường cảm thấy Thủy Tiên đã xúc phạm đến anh một cách nghiêm trọng, vậy mà bây giờ anh lại cảm thấy ngược lại. Anh cảm thấy chính anh là tên vũ phu, lỗ mãng. Bằng hành động nóng nảy bột phát của mình, anh đã gây cho Thủy Tiên những thương tổn không thể tha thứ được.

Sau một hồi ngần ngừ, Thường khẽ bước lại chỗ Thủy Tiên, ái ngại gọi:

- Thủy Tiên.

Thủy Tiên không trả lời, chỉ có đôi vai rung lên dưới làn tóc xõa. Thường lại rụt rè mấp máy môi:

- Thủy Tiên.

Và Thường vô cùng mừng rỡ khi thấy Thủy Tiên ngước lên. Nhưng niềm vui vừa lóe lên chợt tắt ngấm. Gương mặt nhoe nước mắt của Thủy Tiên khiến tim Thường như thót lại. Anh vội vã lắp bắp:

- Thủy Tiên cho tôi xin lỗi...

- Không, Thường chẳng có lỗi gì! - Thủy Tiên khẽ lắc đầu, giọng buồn bã - Thủy Tiên mới là người có lỗi. Thủy Tiên đã xử sự như trẻ con.

Thái độ của Thủy Tiên thật bất ngờ đối với Thường. Trong một thoáng, anh tưởng như có một làn nước mát đang chảy qua lòng mình. Và phải cố hết sức Thường mới kiềm được nỗi xúc động để khỏi phải nắm lấy tay cô bạn gái để tỏ tình thân mến.

Bong Bóng Lên Trời: Chương mười tám

Thường ra về trong vui vẻ.

Khi này Thường tưởng Thủy Tiên sẽ giận anh ghê lắm nhưng rốt cuộc cô đã không trách gì anh. Cô chỉ tự trách mình. Thật là một người bạn tốt! Thường hân hoan nghĩ và vừa huýt sáo miệng, anh vừa guồng mạnh xe theo nhịp chân hăm hở.

Đang lao đi, chợt Thường thắng vội xe lại. Anh vừa thoáng thấy một chiếc xe bán bong bóng chạy ngược chiều.

Từ ngày quen biết Tài Khôn, đi ra đường, gặp ai bán bong bóng, Thường cũng ngoảnh cổ nhìn. Điều đó gần như một thói quen. Những người bán bong bóng không ai giống ai. Có khi đó là một cậu bé, có khi là một chàng trai, phần lớn là những người đứng tuổi và rất ít khi là phụ nữ. Trường hợp như Tài Khôn thì quả là hiếm.

Nhưng nếu chỉ nhìn ngắm như thường lệ thì Thường đã không phải thắng xe lại. Đàng này chiếc xe vừa chạy ngang qua anh treo rất nhiều bong bóng, có đến bốn, năm chục quả là ít. Không chịu mang theo bình hơi, thổi sẵn bong bóng ở nhà để được thông thả đạp xe dưới đám mây ngũ sắc lúc nào cũng bồng bềnh và tỏa bóng trên đầu, đó vốn là phong cách lãng mạn đặc biệt của Tài Khôn. Dường như cô là người bán bong bóng độc nhất vô nhị thổi sẵn thật nhiều dù bán không hết còn hơn là mang theo bên người những quả bong bóng xếp lớp và nhả nheo. Tài Khôn từng bảo Thường là cô rất không thích những quả bong bóng lúc chưa thổi. Cô bảo lúc đó chúng chỉ là những túi nhựa không hơn không kém và có lúc cô cảm tưởng chúng là những đứa trẻ ốm o, quặt quẹo, chẳng có một chút sinh khí nào.

Chính vì vậy mà bây giờ, khi bắt gặp một chiếc xe với vô số quả bóng lơ lửng bên trên như thế, Thường không khỏi ngạc nhiên. Nhưng dù sao đây không thể là Tài Khôn được. Cô từng bảo anh cô chỉ đi bán buổi chiều. Buổi sáng cô phải ở nhà để làm "biết bao nhiêu là thứ". Nhưng như vậy thì người kia là ai. Chẳng lẽ trên trái đất này, ngoài Tài Khôn ra, còn có một kẻ bán dạo mơ mộng không kém?

Cuối cùng, không kềm được tò mò, Thường quay xe lại đuổi theo đám mây bong bóng vừa bay ngoặt vào một con hẻm rộng bên đường.

Chiếc xe bong bóng di chuyển chậm như rùa nên chỉ trong thoáng mắt, Thường đã đuổi tới nơi. Vừa nhìn thoáng qua, Thường bỗng kêu khẽ một tiếng trong cổ họng.

Anh như không tin vào mắt mình.

Ngồi trên xe là dáng dấp nhỏ nhắn quen thuộc của Tài Khôn với lối ăn mặc gọn gàng xoàng xĩnh thường ngày. Cô bé đang nhìn băng quơ hai bên hẻm, chân đạp từng vòng chậm rãi đến lười nhác.

- Tài Khôn! - Thường gọi.

Đám mây vội vã ngừng lại. Tài Khôn ngoái cổ nhìn ra sau. Trông thấy Thường, cô cười toe toét:

- Anh đi đâu đây?

Thường tiến lại:

- Anh đi học về. Hôm nay anh nghỉ hai tiết sau.

Tài Khôn liếc Thường từ đầu đến chân:

- Chà, anh ăn mặc đàng hoàng trông bánh ác! Chẳng giống anh thường ngày chút nào!

Thường mỉm cười:

- Em đừng có chọc quê anh! - Rồi Thường nheo mắt, giọng trách móc - Em là chúa xạo đấy nhé!

- Em hả? - Tài Khôn làm ra vẻ ngờ ngác - Em xạo gì đâu?

- Em bảo buổi sáng em phải ở nhà giặt đồ, nấu cơm, trông em, sao bây giờ anh lại gặp em ở đây?

Tài Khôn chẳng lộ vẻ gì lúng túng. Cô đáp, giọng tươi tỉnh:

- Ô, mấy hôm nay là đặc biệt! Thịnh thoảng em đi bán thêm chút đỉnh vậy mà!

Thường ái ngại:

- Em vừa hết bệnh, đi bán suốt ngày bệnh lại thì sao? Bộ em cần tiền lắm hả?

Tài Khôn dẫu môi:

- Tiền ai mà chẳng cần! Anh hỏi lạ!

Thường gãi đầu, ấp úng:

- Bộ... bộ tiền anh đưa em hôm trước... không đủ sao?

- Đủ chứ! - Tài Khôn gật đầu mau mắn - Đủ cho nên bây giờ em mới cần!

Thường trở mắt:

- Nghĩa là sao? Đủ sao lại còn cần?

Tài Khôn thần nhiên:

- Sao lại không cần? E m phải kiếm tiền trả anh chứ!

- Trời ơi! - Thường vò đầu - Anh đã nói với em rồi, khi nào có tiền hẵng trả, không có thì để đó, đâu có gấp gáp gì!

Điều bộ nhãn nhó của Thường khiến Tài Khôn phì cười. Cô láu lỉnh:

- Ai mắc nợ lại chẳng lo trả! Với lại anh cũng đâu có giàu có gì! Nếu gia đình dư dả, anh đi bán kẹo kéo làm chi cho cực!

Thường liếm môi:

- Thì đã đành là vậy. Nhưng...

Tài Khôn không để cho Thường nói hết câu. Cô nhấn mạnh bàn đập:

- Không có nhưng nhị gì hết! Em đi đây!

Đi một quãng, Tài Khôn bỗng ngoái đầu lại, nói lớn:

- Anh đừng lo! Em chỉ đi bán thêm bữa nay nữa thôi! Hôm rày em đã kiếm đủ tiền trả nợ rồi!

Trước một cô bé nhí nhảnh như vậy, Thường chỉ có cách đực mặt đứng nhìn theo, dở cười dở khóc.

Bong Bóng Lên Trời: Chương mười chín

Quả nhiên, chiều hôm đó Tài Khôn đem tiền đến trả cho Thường thật.

Cô giúi xấp bạc vào tay anh, cười nói:

- Cảm ơn anh nhiều ghen!

- Em bướng ghê! - Thường nhún vai - Lại còn bày đặt khách sáo nữa!

Nói vậy nhưng Thường vẫn cầm lấy xấp tiền. Anh biết tính Tài Khôn. Cô không thích nhận không cái gì của ai, kể cả người bạn thân thiết là anh. Trong hoàn cảnh khó khăn, Tài Khôn vẫn không đánh mất tính lạc quan vui vẻ, và cả lòng tự trọng. Chơi với Tài Khôn lâu ngày, Thường dần dần cảm nhận ở cô bạn bé nhỏ này một niềm tự hào thanh bạch, những suy nghĩ vừa hồn nhiên vừa sâu sắc và cùng với chúng là một ý thức chế ngự số phận, không cho nó làm vỡ những quả bóng mộng mơ, chớ đầy những dự cảm tốt lành trong tâm hồn cô. Đôi lúc Thường ngạc nhiên khi thấy cái ý thức này ở Tài Khôn một mặt thì mãnh liệt, mặt khác lại được bộc lộ một cách thư thái đến vô tâm, một cách rất gần với bản năng, như thể đó là một điều kỳ diệu. Và đã là điều kỳ diệu, thì nó kỳ diệu ngay cả ở cách lan truyền sang người khác. Như mới đây thôi.

Hôm đó, trời u ám ngay từ sáng. Trời không mây, chỉ tù mù. Không khí đầu ngày hơi se lạnh, nhưng càng về trưa càng nóng bức, ngột ngạt.

Đầu giờ chiều, học trò trường Phương Nam vừa vào lớp khoảng mười phút thì trời đổ mưa khiến những kẻ bán dạo trước cổng trường lật đật chạy dạt vào hai bên hè, co ro đứng nép dưới mái hiên.

Thường nhìn Tài Khôn, dịu dàng hỏi:

- Em lạnh không?

- Không! - Tài Khôn nhún vai - Em quen rồi! Cái lạnh ở đây đâu ăn thua gì so với ở Đắc Lắc! Chỉ sợ anh lạnh thì có!

Thường đưa tay xoa má, ngượng ngùng thú nhận:

- Ủ, anh thấy hơi lạnh lạnh!

Tài Khôn nháy nháy mắt về giễu cợt:

- Lần sau ra đường, anh nhớ mang theo áo mưa và mặc thêm áo ấm!

Thấy Tài Khôn lên giọng chị hai, Thường bật cười khẽ và thò tay cốc cho cô bé một phát.

Những người bán dạo sợ nhất trời mưa. Đó là những ngày buồn. Mưa, đường sá lầy lội, hàng quán ướt át. Kéo theo nó là vắng khách, ế hàng.

Nhưng may làm sao, gần đến giờ ra chơi thì mưa bỗng dứt hạt. Trời chỉ hơi hửng lên một chút nhưng cũng đủ khiến những người nép mình dưới hàng hiên lật đật chạy bỏ ra ngoài với vẻ mặt hớn hờ.

Thường đẩy xe đạp ra ngoài và đưa tay sửa lại tấm giấy dầu. Khi chạm tay lên cây kẹo, mặt anh bỗng thoáng vẻ lo âu. Hôm nay chú Kiến nấu đường hơi già tay nên cây kẹo không được dẻo. Hồi đầu giờ, Thường đã nhận ra điều đó khi anh phải dùng sức nhiều hơn để kéo kẹo cho lũ trẻ. Sau cơn mưa, cây kẹo trở nên rắn hơn. Cũng như người, nó co lại khi gặp lạnh.

Thường bậm môi kéo thử và đúng như anh lo ngại, phải rất vất vả anh mới khiến nó nhúch nhích một tí ti.

Cho đến khi tiếng keng ra chơi vang lên, các khách hàng tí hon bu lại thì Thường thật sự lúng túng. Anh kéo đến môi tay, mồ hôi ra đầm trán, nhưng những tiếng thúc giục vẫn không ngừng vang lên bên tai:

- Bán cho em ba trăm!

- Em nữa! Em năm trăm!

- Sao bữa nay anh kéo chậm rì vậy!

Thậm chí có cả giọng hờn dỗi:

- Thôi, em không ăn kẹo kéo nữa! Em đi mua ô mai đây!

Thường chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ kéo từng chút, trán nhăn lại vì nhọc sức và vì áy náy trước sự chậm chạp của mình.

Chỉ đến khi tiếng kèng vang lên kéo những khách hàng nhẩn nại đang đứng quanh Thường với tờ giấy bạc cầm lăm lăm trên tay vào lớp, anh mới thoát khỏi tâm trạng bứt rứt, nặng nề. Thường thở một hơi dài, cảm thấy mười lăm phút vừa rồi sao mà dài đằng đặc.

Đã vậy, mưa vừa mới ngớt lại bắt thần đổ ập xuống, nặng hạt hơn và tầm tã hơn.

Đứng dưới mái hiên, Thường sờ tay vào cây kẹo, buồn bã nói với Tài Khôn:

- Bây giờ nó rắn lại như đá rồi!

- Kiểm lửa hơ! - Tài Khôn hiền kể.

Thường tắc lưỡi:

- Lửa đâu mà kiểm! Vả lại cũng chẳng ăn thua gì!

Tài Khôn ngược nhìn trời, trấn an:

- Mưa lớn nhưng không lâu đâu! Nó sẽ tạnh bây giờ!

Thường nhún vai:

- Tạnh cũng vậy thôi! Nó sẽ không dẻo lại đâu!

- Vậy lấy ra ăn đi!

- Ăn?

- Ừ. Anh và em ăn. Bán không được, để làm gì!

Trước đề nghị hồn nhiên của Tài Khôn, Thường mỉm cười:

- Nhưng không kéo nổi, làm sao ăn?

- Thì lấy dao chặt. Chặt từng khúc.

- Dao đâu?

- Để em đi mượn cho.

Nói xong, Tài Khôn chạy lúp xúp dưới hàng hiên tới chỗ xe nước mía. Lát sau, cô quay về với con dao to bản trên tay:

- Dao nè!

Thường cầm lấy con dao, lật tấm giấy dầu và mím môi chặt. Lưỡi dao chạm vào cây kẹo kêu "côm cốp". Mỗi lần chặt được một khúc, đậu phộng bên trong lại văng tung tóe tứ phía. Tài Khôn đứng bên cạnh thè lưỡi:

- Xời ơi! Kẹo này mà cắn một phát chắc mẻ nửa hàm răng!

Quả thật, kẹo nấu già đường, lại gấp lạnh, rắn đanh, nhai cứ nghe rào rào.

Tài Khôn vừa nhai vừa hít hà:

- Dòn quá!

Thường hừ mũi:

- Dòn thì sao? Ăn nữa không?

- Nửa chứ! - Tài Khôn đáp tỉnh.

Thế là Thường lại lấy dao ra chặt.

Rồi ăn. Rồi lại chặt. Lại ăn. Cứ thế, cho đến khi Tài Khôn reo lên:

- Thôi, mưa tạnh rồi, không ăn nữa!

Thường nheo mắt:

- Ngán rồi hả?

- Ừ, ngán rồi. Ăn kẹo kiểu này, về nhà chắc uống cả lu nước mới hết khát.

Thường cười:

- Nước mưa thiếu gì!

- Hừ.

Cô bé hứ một tiếng và ngồi im trên chiếc xe đang dựa vào tường. Trong khi đó, những người chung quanh đang lục đục rời khỏi chỗ nấp và bung bê thúng mừng về chỗ ngồi

quen thuộc trước cổng trường.

Thường liếc Tài Khôn:

- Sao em không ra bán?

- Chứ còn anh? Sao anh lại đứng đây?

Thường nhăn mặt:

- Em đừng có chọc quê anh! Em thừa biết cây kẹo của anh biến thành cục sắt rồi mà!

Tài Khôn nghinh mặt:

- Vậy thì em ngồi đây chơi với anh!

- Có gì đâu mà chơi?

- Có chứ! Bây giờ em với anh chơi trò thả bong bóng!

Thường tròn mắt:

- Thả bong bóng? Bong bóng nào?

Tài Khôn chỉ chùm bong bóng lơ lửng trên đầu:

- Bong bóng này chứ bong bóng nào!

Thường thắc mắc:

- Thả cách sao?

- Thả hết! - Tài Khôn đáp tỉnh khô - Thả cho nó bay tuốt lên trời!

Thường giật mình:

- Em đừng có giỡn chơi! Thả hết lấy gì mà bán!

Tài Khôn nhún vai:

- Anh khéo lo! Trời mưa, ai mua mà bán!

Thường liếm môi:

- Thì để ngày mai bán!

- Làm sao để được?

- Sao không được? Em xì hết hơi ra, ngày mai thổi lại!

- Xì! Nói như anh! - Tài Khôn bĩu môi - Chẳng ai thổi bong bóng hai lần cả! Thổi một lần, nó đã dẫn cả ra rồi!

Vừa nói, Tài Khôn vừa quay người tháo chùm bong bóng cột trên xe ra. Thường lặng lẽ ngược mắt nhìn. Chùm bong bóng còn khá nhiều, có đến hai chục quả là ít. Thả hết lên trời, chắc trông đẹp lắm. Cứ như mây ngũ sắc ấy. Tài Khôn cắt đứt dòng suy nghĩ trong đầu Thường:

- Anh thả hay em thả?

- Ai thả cũng được! Hay là chia đôi ra. Mỗi người thả một nửa.

- Đừng chia đôi! - Tài Khôn lắc đầu - Hay anh và em cùng nắm lấy đầu dây. Hô một hai ba, thả tay ra. Như vậy thì cả hai cùng thả.

- Hay đấy!

Thường gật gù khen và thò tay nắm lấy sợi dây. Nhưng anh chưa kịp nắm thì Tài Khôn đã giật lại:

- Khoan đã!

Thường chưng hửng:

- Gì nữa vậy?

Mắt Tài Khôn long lanh:

- Em vừa nghĩ ra một chuyện.

- Chuyện gì?

- Thả những điều ước lên trời.

- Điều ước?

Tài Khôn gật đầu:

- Ừ. Bộ anh không bao giờ ước gì sao?

- Điều ước hả? Có chứ! - Thường bối rối - Nhưng thả lên trời làm gì? Mà làm sao thả được?

- Sao lại thả lên trời làm gì? Những điều ước khi bay lên tới trời thì trời sẽ đọc được. Trời sẽ biết anh và em muốn gì và biến những mơ ước của mình thành sự thật.

Trước giọng điệu nghiêm trang của Tài Khôn, Thường khẽ mỉm cười:

- Ai bảo em vậy?

- Ngoại em. Bây giờ ngoại em mất rồi nhưng những gì ngoại nói em còn nhớ như in.

- Thôi được! - Thường gật gù - Nếu ngoại em đã nói vậy thì anh sẽ thả! Nhưng làm sao thả?

Tài Khôn nheo mắt:

- Viết vô giấy! Viết xong, cột vào đuôi bong bóng cho nó bay lên!

Vừa nói, Tài Khôn vừa thò tay vào túi áo lục lọi. Cô móc ra một mảnh giấy nhỏ, xé làm hai rồi đưa cho Thường một nửa:

- Nè, anh viết vô đây đi! Anh một tấm, em một tấm.

Thường cầm lấy tờ giấy. Nhưng anh vẫn đứng yên tò mò nhìn Tài Khôn hào hứng đặt mảnh giấy lên yên xe và hí hoáy thỏ lộ những mơ ước thầm kín của mình.

Viết xong, Tài Khôn lật đặt gấp mảnh giấy lại, liếc Thường:

- Tờ giấy của anh đâu?

Thường chìa tay ra:

- Anh không có viết! Cho anh mượn cây viết đi!

Tài Khôn nguýt Thường một cái:

- "Sinh viên" lớp mười một mà không mang theo viết trong người! Dỏm ời là dỏm!

- Dỏm kệ anh!

Vừa nói, Thường vừa cầm lấy mẫu bút chì ngắn cũn Tài Khôn đưa và loay hoay nghĩ xem thật sự thì mình mơ ước những gì.

Khi Thường đưa trả mẫu bút chì cho Tài Khôn, cô cười cười gạ:

- Anh viết gì trong đó vậy? Cho em xem đi!

- Không được! - Thường nhún vai - Đây là bí mật của riêng anh!

- Xì! - Tài Khôn bĩu môi - Ước mơ mà cũng bày đặt bí mật!

- Chứ em thì sao? - Thường nheo mắt hỏi - Em có dám cho anh xem những gì em viết không?

Tài Khôn nghinh mặt:

- Sao lại không dám! Nhưng anh cho em xem, em mới cho anh xem!

Thường ngần ngại:

- Đồi hả?

- Chứ sao? Bộ anh không dám cho em biết anh ước những gì hả?

- Gì mà không dám!

- Vậy thì đưa đây! - Tài Khôn ranh mãnh giục.

Lưỡng lự một thoáng, Thường tặc lưỡi chia tờ giấy ra.

Chỉ đợi có vậy, Tài Khôn hí hửng giật tờ giấy trên tay Thường và mỉm cười đưa cho anh tờ giấy của cô. Xong, cô quay lưng lại và tò mò mở tờ giấy trên tay ra.

Hóa ra những điều ước của Thường thật giản dị. Anh chỉ ước cuộc sống gia đình bớt khó khăn để mẹ anh đỡ lo toan vất vả. Điều ước thứ hai của Thường khiến Tài Khôn thật sự xúc động: anh ước Tài Khôn luôn luôn gặp nhiều may mắn và mãi mãi là người bạn tốt của anh.

Cô mỉm cười liếc Thường và bắt gặp anh cũng đang mỉm cười khi đọc những điều ước của cô. Trong mẫu giấy nhỏ xíu bằng bàn tay đó, cô đã nắn nót viết ra những khát vọng đẹp đẽ của mình. Cô mơ ước lớn lên sẽ trở thành bác sĩ để chữa bệnh cho những người nghèo không có tiền nhập viện như cô. Cô cũng mơ ước một cách kỳ cục rằng đến lúc đó, buổi sáng cô sẽ khám và chữa bệnh, còn buổi chiều cô vẫn sẽ tiếp tục chở bong bóng đi bán cho lũ trẻ con. Cô không muốn chia tay những chùm bong bóng rực rỡ và lúc nào cũng bay bổng của mình.

Nhìn ánh mắt nheo nheo của Thường, Tài Khôn nghĩ rằng anh đang chọc buột miệng trêu cô. Nhưng không, Thường chỉ trầm trồ:

- Một ý nghĩ tuyệt vời!

Tài Khôn sung sướng:

- Tuyệt vời hả? Anh nói thật đấy chứ?

Thường gật đầu:

- Thật! Những ước mơ hoàn toàn phù hợp với tính cách của em! Nghộ nghĩnh nhưng thật đáng yêu!

Tài Khôn chun mũi:

- Anh nịnh em đấy hả?

- Thật chứ nịnh gì! Em cũng đáng yêu như những mơ ước của em vậy!

Lời khen của Thường khiến Tài Khôn bối rối quay mặt đi. Cô đánh trống lảng:

- Bây giờ cột vô hén?

- Ừ.

- Vậy anh đưa tờ giấy của em đây!

Tài Khôn lấy đầu nhọn bút chì chích một lỗ nhỏ trên hai tờ giấy và xỏ sợi dây qua. Cô cột lại thật chặt rồi kéo chùm bong bóng ra sát mé hiên, trang trọng bảo

Thường:

- Rồi! Bây giờ anh cầm lấy đầu sợi dây với em đi!

Thường hồi hộp cầm lấy sợi dây. Trong một thoáng, anh không còn cảm thấy đây là một trò chơi trẻ con nghịch ngợm nữa. Mà cũng như Tài Khôn, mặt anh bỗng chốc trở nên nghiêm trang như thể không phải anh chuẩn bị thả lên trời một chùm bong bóng mà dường như anh sắp sửa gửi lên cõi cao xa huyền nhiệm những hoài vọng ngóng đợi của đời mình, và chỉ cần anh khẽ buông tay, những mơ ước ngay lập tức sẽ đập cánh bay lên, sẽ có một ai đó thông cảm và thấu hiểu và rút cuộc tất nhiên những kỳ vọng chẳng lớn lao gì đó sẽ được thực hiện một cách dễ dàng.

- Một hai ba! - Tài Khôn khẽ hô.

Ngay lập tức, cả hai cùng buông tay và cũng chính trong khoảng khắc chùm bong bóng lượn lơ nhấc mình lên khỏi mặt đất đầy bụi bặm này, Thường cảm thấy lòng mình nhẹ bỗng và lâng lâng một cách lạ lùng.

Ngay bên cạnh anh, Tài Khôn cũng đang ngược mắt ngẩn ngơ nhìn theo chùm bong bóng đang mỗi lúc mỗi cuốn dần theo gió, mỗi lúc mỗi bay tít lên cao, vừa bay vừa khẽ lắc lư chao lượn như thể vẫy tay giã từ đôi bạn những ngày qua.

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi

Ở lớp, quan hệ giữa Thường và Thủy Tiên ngày một tốt hơn.

Đã có những tiếng xì xào trong đám bạn nhiều chuyện, tuy không công khai nhưng không thể không nhận thấy.

Ái Lan sau vụ đóng tiền, đã "cách" mặt Thường. Ái Lan thôi chọc ghẹo, Thường thấy nhẹ lòng. Anh sợ nhất là những lời ỡm ờ bóng gió của cô, cái kiểu ăn nói như thể ta đây biết tổng mọi chuyện trong khi thực ra lại chẳng biết cóc khô gì hết.

Ái Lan "tắt đài", Thường hết ngán. Còn những tiếng rì rầm khác, anh mặc kệ. Dầu sao thì Thường cũng không thể phủ nhận tình cảm của mình đối với Thủy Tiên gần đây đã được cải thiện đáng kể. Sự cố hôm trước đã giúp Thường khám phá ra tấm lòng tốt ẩn náu đằng sau vẻ bề ngoài thanh lịch và kiêu hãnh của Thủy Tiên. Cãi nhau với đám bạn thóc mách hoặc lớn tiếng phủ nhận kịch liệt những lời đồn đãi vô căn cứ đang râm ran khắp lớp kia chẳng khác nào xúc phạm đến lòng tốt của Thủy Tiên. Thường đã một lần làm Thủy Tiên mất mặt. Anh không muốn phạm phải sai lầm lần thứ hai. Nhưng mặc dù đã dành cho Thủy Tiên nhiều thiện cảm, Thường vẫn không cảm thấy cô gần gũi với anh như Tài Khôn. Thủy Tiên tốt bụng, tế nhị và lịch sự nhưng chừng đó vẫn không đủ xóa tan khoảng cách tuy đã được thu hẹp nhưng khó thể mất đi giữa cô và anh. Tài Khôn hành động không khéo léo và ít cân nhắc hơn, nhưng vì vậy mà bình dân và bộc trực hơn. Tài Khôn vô tâm nhưng vô tâm một cách chân thành.

Nhưng có lẽ điều khiến cho Thường cảm thấy yêu mến Tài Khôn chính là hoàn cảnh của cô. Cô sống trong nỗi khó khăn và sự túng quẫn như con cá nhỏ quẫy mình giữa dòng nước ngược. Cô phải bươn chải ở cái tuổi lẽ ra phải được học hành và vui chơi. Thủy Tiên lại khác. Cô sống ở ngoài thế giới của anh và Tài Khôn.

Thủy Tiên quan tâm đến anh. Nhưng bên cạnh đó, cô cũng có những mối quan tâm khác. Như mới đây, Thủy Tiên mời Thường đến dự sinh nhật của cô.

- Chừng nào? - Thường hỏi.

- Mốt.

Rồi Thủy Tiên hớn hờ khoe:

- Mẹ Thủy Tiên hứa sẽ làm cho Thủy Tiên một cái bánh sinh nhật mười bảy tầng.

Thường trố mắt:

- Mười bảy tầng? Sao lại phải mười bảy tầng?

- Thì năm nay Thủy Tiên mười bảy tuổi mà lại!

- Ô ra vậy!

Thường khẽ chép miệng. Những cung cách thật xa lạ với cuộc sống của anh. Từ nhỏ đến lớn, Thường chưa hề biết bánh sinh nhật là gì. Tới ngày sinh nhật của anh và Nhi, ba mẹ Thường chỉ tặng quà kèm theo những lời chúc học giỏi. Vậy thôi. Năm nào có tiền thì bữa cơm thêm vài món thịt cá, thơm mát hơn ngày thường một chút. Còn bánh sinh nhật nhiều tầng thì bây giờ anh mới nghe nói.

Thường chớp mắt:

- Mười bảy tầng chắc là cao lắm!

- Hẳn rồi! Thường nhớ đến ghen!

- Ừ.

Thủy Tiên vui vẻ:

- Thường đến chơi với Thủy Tiên. Rồi hôm nào Thường làm sinh nhật, Thủy Tiên sẽ đến chung vui với Thường.

Thường khịt mũi:

- Sinh nhật của tôi không có bánh mười bảy tầng đâu!

Câu nói của Thường khiến Thủy Tiên hơi chột dạ. Tự dưng cô cảm thấy áy náy về niềm vui quá trớn của mình. Nói về cái bánh mười bảy tầng trước mặt Thường chẳng

khác nào một sự khoe khoang lồ bịch. Cô chếp miệng, giọng bối rối:

- Điều đó đâu có quan trọng! - Rồi cô nói tiếp một cách ngớ ngẩn - Thủy Tiên đến là đến chơi thôi. Đâu phải để ăn bánh!

- Cũng chẳng có bánh mà ăn! - Thường nhún vai - Sinh nhật tôi chỉ có kẹo kéo thôi!

- Kẹo kéo? - Thủy Tiên tròn mắt.

Thường tỉnh bơ:

- Chứ sao! Thay vì làm bánh, tôi làm một cây kẹo kéo thật bự để giữa nhà đãi bạn bè. Thủy Tiên không biết Thường nói trêu. Cô chớp mắt xuýt xoa:

- Hay quá hén! Vậy Thường làm cho Thủy Tiên đi!

Tối phiên Thường ngạc nhiên:

- Làm gì?

- Thì làm kẹo kéo! - Thủy Tiên hào hứng - Thủy Tiên sẽ đãi sinh nhật bằng kẹo kéo!

Giống như Thường vậy!

- Thế còn chiếc bánh mười bảy tầng?

- Thì vẫn làm. Ăn kẹo trước, ăn bánh sau.

Thường dở khóc dở cười. Anh không ngờ Thủy Tiên tin những lời đùa cợt của mình là thật, liền so vai:

- Tôi nói đùa cho vui đó thôi! Ai lại đãi sinh nhật bằng kẹo kéo!

Thường định ninh sau khi nghe mình thú thật, Thủy Tiên sẽ rút lui ý định kỳ cục đó lại. Nào ngờ cô vẫn khăng khăng:

- Thì Thường cứ làm cho Thủy Tiên đi! Coi như Thủy Tiên đặt Thường làm, Thủy Tiên trả...

Đang hăm hở, chợt nhận ra mình nói hớ, Thủy Tiên liền ngưng bật.

Nhưng Thường rất nhạy cảm, anh khịt mũi:

- Không cần phải trả tiền! Nếu Thủy Tiên nhất định muốn vậy, tôi sẽ làm. Cui như đó là quà sinh nhật của tôi tặng Thủy Tiên. Chỉ có điều...

Thấy Thường ngập ngừng, Thủy Tiên sốt ruột:

- Điều gì?

Thường liếm môi:

- Sao tôi thấy nó... kỳ kỳ! Tôi nói chơi mà Thủy Tiên lại làm thật!

- Thủy Tiên thấy chẳng kỳ gì cả, lại còn vui nữa!

Thủy Tiên đáp với giọng háo hức. Trước vẻ quả quyết của cô, Thường biết mình chẳng thể từ khước được nữa. Anh thở dài, xui xẻo:

- Được rồi! Hôm đó tôi sẽ mang đến!

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi mốt

Thấm thoát mà đã một tháng trôi qua, kể từ ngày Thường đi "dạy kèm". Chiều nay, Thường đem "tháng lương" đầu tiên về cho mẹ. Đó là khoản tiền trước nay Thường vẫn gửi nơi chú Kiến. Anh trích ra một ít mua cho bé Nhi một chiếc cặp xách đi học. Anh cũng mua cho chú Kiến một chiếc nón mới thay cho chiếc nón cũ mềm chú vẫn thường đội.

Chú Kiến đón chiếc nón từ tay Thường với vẻ cảm động, miệng trách yêu:

- Cái thằng bày đặt! Chỉ lần này thôi nghen! Lần sau đừng mua gì cho chú nữa! Hãy đem tiền về cho mẹ!

Thường nắm chặt tay chú Kiến:

- Nếu không nhờ chú, cháu đâu biết làm cách nào giúp đỡ mẹ cháu!

Chú Kiến vỗ vai Thường:

- Thôi, về đi! Đừng nói chuyện tình nghĩa ảm ố nữa!

Khi Thường bước vào nhà, đặt cặp sách lên bàn, hoan hỉ nói với Nhi:

- Quà cho em nè!

Thì Nhi sáng mắt lên và vội vã chạy bỏ lại. Nó ôm cái cặp vào người, thận trọng và âu yếm sờ lên những chiếc khóa đồng sáng lóe, miệng trầm trồ:

- Ôi, chiếc cặp đẹp quá! Ở đâu ra vậy anh?

Thường vui vẻ:

- Anh mua cho em chứ đâu!

- Anh mua? - Nhi tròn xoe mắt, nhưng rồi chợt nhớ ra, Nhi cười tủm tỉm - Anh mới lãnh lương hả?

- Ừ, anh mới lãnh lương!

Thường đáp với giọng kiêu hãnh và âu yếm nhìn em. Vẻ mừng rỡ của Nhi khiến Thường cảm thấy nao nao trong dạ. Tội nghiệp, chiếc cặp của Nhi cũ xì, sút chỉ tuột quai mấy tháng nay nhưng Nhi không dám mở miệng xin mẹ. Biết gia đình khó khăn, mẹ phải vất vả đối phó với cái ăn cái uống, Nhi lăm lăm đi học với chiếc cặp xộc xệch trên tay, quai phải bó lại bằng sợi kẽm.

Ngắm nghĩ một hồi, Thường khẽ hắng giọng:

- Nhi nè!

- Gì anh?

- Khi nào cần gì, em nói với anh nghen! Kỳ lương sau, anh sẽ mua cho!

Nghe anh hứa hẹn mặt Nhi tươi roi rói. Nhưng rồi không biết nghĩ ngợi thế nào, Nhi lại lắc đầu:

- Thôi, em chẳng cần gì đâu! Anh đưa hết tiền cho mẹ đi!

Bất giác Thường khẽ thở dài. Câu nói của Nhi khiến anh cảm động và càng thương em hơn. Nhi còn nhỏ nhưng biết thương mẹ thương anh, không hay vởi vĩnh như các bạn cùng tuổi. Tuần lễ đầu đi bán, chiều nào Thường cũng để dành đem về cho em một khúc kẹo kéo. Tưởng Thường mua thật, qua đến ngày thứ tư Nhi rụt rè lên tiếng:

- Thôi, em không ăn nữa đâu! Anh đừng mua nữa! Tốn tiền lắm!

Nhưng Thường phớt lờ. Chiều nào anh cũng đem kẹo về cho em. Mấy ngày sau, Nhi lại buột miệng:

- Em đã nói anh đừng mua nữa mà! Em ngán lắm, ăn không nổi nữa đâu!

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Nhi, Thường không biết Nhi nói thật hay giả vờ. Anh gật gù:

- Nếu em ngán thì anh không mua kẹo kéo nữa! Anh mua kẹo khác!

Nhi lật đật từ chối:

- Thôi, thôi, kẹo khác em cũng không ăn đâu!

Thường nheo mắt:

- Vậy chứ em muốn ăn thứ gì?

Nhi nhe răng sún ra cười:

- Em chẳng ăn gì hết! Thay vì mua kẹo, anh cứ để dành tiền đó cho em. Ít hôm nữa đóng tiền bảo trợ học đường, em khỏi phải xin mẹ!

Bây giờ nhìn vẻ mặt trầm ngâm trước tuổi của Nhi, bất giác Thường nhớ tới câu nói của Nhi hôm nào, lòng anh bỗng dạt dào thương mến. Và Thường tự nhủ, mặc dù Nhi không hé môi, nhưng từ nay về sau anh sẽ quan tâm đến Nhi nhiều hơn, xem Nhi ước muốn những gì, anh sẽ tự động mua quà cho Nhi vào kỳ "lương" tới.

Khác với Nhi, bà Tuệ đón nhận món tiền đầu tiên Thường mang về bằng một vẻ mặt trầm lặng. Trong lòng bà, buồn vui lẫn lộn. Để cho đứa con trai đang tuổi đi học phải đi làm thêm, điều đó làm bà áy náy, cảm thấy, cảm thấy mình chưa làm tròn trách nhiệm đối với con cái. Nhưng mặt khác, với món tiền đầu tiên kiếm được, Thường đem đến cho bà cảm giác rằng anh đã trưởng thành, đã tỏ rõ vai trò của một người đàn ông trong gia đình và nhất là Thường đã làm tất cả những điều đó với phong cách lặng lẽ nhưng quả quyết, hết như ông Phong lúc còn sống. Sự so sánh lạc quan đó đã giúp bà Tuệ nhanh chóng xua tan những lộn cợn trong đầu. Bà dịu dàng đặt tay lên vai Thường, trầm giọng, nói ngắn gọn:

- Dù sao con cũng phải lo giữ gìn sức khỏe và cố gắng học tốt!

Thường dạ khẽ.

Như sức nhớ ra, bà Tuệ nói thêm:

- Và dạy tốt nữa!

Thường lại dạ, không nén nổi vui mừng. Khi mẹ đã dặn anh "dạy tốt" có nghĩa mẹ đã mặc nhiên đồng tình với việc làm của anh. Mẹ đã không còn lo lắng nhiều về anh nữa. Trong suốt một tháng qua, vừa đi bán, Thường vừa sắp xếp thời gian để học bài, ôn tập cẩn thận nên kết quả học tập của Thường ở lớp không bị ảnh hưởng gì. Chính mẹ đã nhận thấy điều đó.

Nhưng điều khiến Thường sung sướng nhất, một niềm sung sướng không bờ bến, là kể từ khi có thêm phần đóng góp của Thường, sau nhiều ngày lưỡng lự, bà Tuệ đồng ý nghỉ một buổi dạy thêm trong ngày theo đề nghị khẩn thiết của Thường và Nhi.

Thế là một tuần sau ngày "lãnh lương" của Thường, bà Tuệ chỉ còn dạy một ngày hai buổi sáng và tối thay vì kín đặc cả ba buổi như trước đây. Thường đề nghị mẹ nghỉ dạy buổi tối, chỉ giữ lại buổi chiều nhưng bà Tuệ không chịu. Bà bảo học sinh buổi chiều là học sinh các trường phổ thông đi học thêm, không người này thì người khác nhận dạy, giáo viên thừa chứ không thiếu. Còn các lớp bổ túc ban đêm thù lao thấp, giáo viên ít nên không thể nghỉ dạy được. Hơn nữa, học trò các lớp đêm hầu hết là những người có hoàn cảnh khó khăn, vì lý do nào đó mà thất học hoặc không có điều kiện theo học các trường lớp chính qui, vì vậy bà không đành bỏ họ.

- Những người này họ còn khổ hơn mình, con ạ!

Bà Tuệ ngậm ngùi kết luận. Nghe vậy, Thường mới thôi nằn nì. Anh hiểu mẹ đã chọn lựa đúng, mặc dù so với đi dạy buổi chiều thì đi dạy buổi tối vất vả hơn và ảnh hưởng đến sức khỏe nhiều hơn.

Nhưng dù sao thì việc bà Tuệ thôi xoay tất bật như chong chóng với ba buổi dạy một ngày cũng đã là một bước tiến lớn và là một thay đổi đầy ý nghĩa trong gia đình. Cuộc sống có vẻ như thư thả và bớt nặng nề hơn, ít ra là về mặt tinh thần. Những tiếng ho húm hắng của bà Tuệ giữa canh khuya cũng dường như giảm đi nhiều. Thường nhận thấy thế.

Và trong nỗi hân hoan ngọt ngào đó, Thường chợt nhớ tới những ước mơ hôm nào anh đã cùng Tài Khôn thả theo những quả bóng bay. Như vậy là những mong mỏi thầm kín của anh đã dần dần biến thành sự thật. Còn mộng ước đẹp đẽ của cô bạn nhỏ kia, biết đến bao giờ?

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi hai

Phân vân mãi, rốt cuộc Thường cũng đành làm theo lời dẫn dò của Thủy Tiên.

Nghe anh nhờ làm thêm một cây kẹo kéo nữa, chú Kiến trở mặt:

- Cháu định đi bán thêm buổi tối à?

- Dạ không ạ! - Thường đáp, giọng bồi rối.

Chú Kiến càng ngạc nhiên:

- Vậy làm gì tới hai cây dũ vậy?

Thường nuốt nước bọt:

- Dạ, cháu tặng bạn cháu.

Chú Kiến lại càng há hốc miệng:

- Tặng bạn mà tặng kẹo kéo? Thiếu gì thứ sao cháu không tặng? Mà bạn gái hay bạn trai vậy?

Thường đỏ mặt:

- Dạ... bạn trai!

Tối đây chú Kiến thôi vắn vẹo. Ủ, chắc nó tặng cho thằng bạn nghịch ngợm nào đó chứ không lẽ tặng quà cho bạn gái nó lại điên đến mức đi tặng kẹo kéo! Nghĩ vậy, chú Kiến gật gù:

- Thôi, được rồi! Chừng nào cháu lấy?

Biết thoát nạn, Thường mừng rơn:

- Dạ, chiều mai.

Tối hôm sau, Thường quấn cây kẹo trong một tấm giấy dầu, bên ngoài cẩn thận bọc thêm mấy lớp giấy báo nữa rồi hời hợt chở đến nhà Thủy Tiên. Cho tới lúc đó, Thường vẫn chưa yên tâm về món "kẹo sinh nhật" kỳ cục này. Anh cảm thấy cái "trò chơi" này của Thủy Tiên nó ngông nghênh và gàn dở sao sao ấy! Thường không thể hình dung được lát nữa đây trong một ngôi nhà sang trọng, giữa một buổi tiệc sinh nhật sang trọng cái món kẹo bình dân này sẽ xuất hiện ngớ ngẩn như thế nào. Thấp thỏm và lo âu, đã mấy lần Thường định quay xe lại, chờ phất cái món kẹo sinh nhật này về nhà chú Kiến. Nhưng rồi sợ ngày hôm sau sẽ chạm phải ánh mắt trách móc của Thủy Tiên, nhất là những giọt nước mắt chan hòa như lần trước, Thường đành phải từ bỏ ý định tháo lui và lại nghiêng răng đập thẳng.

Khi Thường đến, khách chưa có ai. Chỉ có hai anh em Thủy Tiên ngồi trong ghế xalông giữa căn phòng khách bày biện đẹp đẽ và thanh lịch. Vừa bước qua khỏi cửa, Thường cảm giác như anh bỗng lọt thỏm vào một thế giới khác. Thủy Tiên hôm nay trông rực rỡ hẳn lên trong bộ váy đầm tuyệt đẹp. Thấy Thường xuất hiện, cô đứng bật dậy, mừng rỡ chạy lại:

- A, Thường đến rồi!

Trong khi Thường mỉm cười lúng túng thì Thủy Tiên mau mắn giới thiệu khi hai người con trai với nhau:

- Đây là Đạt, anh của Thủy Tiên. Còn đây là Thường, bạn học cùng lớp với em!

Thường khẽ liếc Đạt. So với Thường, Đạt trông già dặn hơn nhiều. Hẳn Đạt phải lớn hơn em gái mình đến sáu, bảy tuổi là ít. Đã vậy, vẻ mặt Đạt lại nghiêm nghị khiến anh càng có vẻ chững chạc hơn. Thủy Tiên vừa giới thiệu xong, Đạt liền chìa tay ra khiến Thường phải lóng ngóng và hốt hoảng đặt vội bọc giấy báo lên bàn để bắt tay anh.

Thủy Tiên đứng bên cạnh lẹ làng mở bọc giấy ra và hớn hờ reo lên:

- A, kẹo sinh nhật đây rồi! Hay quá!

Rồi cô quay sang Thường, mắt long lanh:

- Vậy mà từ nãy đến giờ Thủy Tiên cứ sợ Thường sẽ không đem đến!

Thường quệt mồ hôi trán:

- Đã hứa rồi mà!

Trong khi đó, Đạt nhìn sững cái vật lạ trên bàn:

- Gì vậy em?

Thủy Tiên cười tủm tỉm:

- Kẹo kéo.

- Kẹo kéo? - Đạt sững sốt - Kẹo kéo để làm gì?

Thủy Tiên vẫn hồn nhiên:

- Kẹo sinh nhật của em đó! Em nhờ Thường... mua giùm!

Đến đây, Đạt như không nén nổi. Anh kêu lên:

- Trời ơi, ai lại đãi sinh nhật bằng thứ kẹo xoàng xĩnh này! Em có điên không?

Lời trách móc nặng nề của Đạt với Thủy Tiên làm Thường tái mặt. Hẳn nhiên Đạt không có ý ám chỉ Thường. Anh cứ ngỡ Thường mua giùm theo yêu cầu của Thủy Tiên. Nhưng từ trong sâu xa của lòng mình, Thường vẫn thấy bị đụng chạm, nhất là trước cách nói gay gắt và trịch thượng của Đạt. Món kẹo xoàng xĩnh chỉ có thể được đem tới bởi những người xoàng xĩnh. Ý nghĩ đó khiến mặt Thường cứ thoát xanh thoát đỏ.

Thủy Tiên cũng bị bất ngờ trước thái độ nóng nảy của ông anh. Nhìn Thường, thấy anh đứng chết trân, cô lại càng bối rối. Sau một thoáng ngỡ ngàng, cô ngáp ngừng giải thích:

- Kẹo kéo thì cũng là kẹo thôi! Bữa nay em muốn đem lại một sự ngạc nhiên cho bạn bè...

Đạt sốt ruột cắt ngang lời Thủy Tiên, vẫn không hạ giọng:

- Thiếu gì cách gây ngạc nhiên, lại gây ngạc nhiên bằng cái món chẳng giống ai này!

Sự gắt gỏng dai dẳng của Đạt làm Thủy Tiên đâm ra bất bình và cảm thấy bị tổn thương. Cô không giữ giọng ôn hòa nữa, mà nghiêm mặt lại:

- Em thấy chẳng có gì là chẳng giống ai! Em thích như vậy!

Đạt gầm lên:

- Nhưng anh không thích! Anh không muốn để ai chê cười về hành động ngớ ngẩn và bêu riếu của em!

Thủy Tiên vẫn buống bình:

- Em chẳng thấy có gì là ngớ ngẩn và bêu riếu ở đây!

Thái độ lì lợm và ngoan cố của Thủy Tiên, nhất là trước mặt người lạ, khiến Đạt xạm mặt lại:

- Anh không tranh cãi với em nữa! Anh chỉ nhắc lại: anh không đồng ý!

Tự nhiên bị buộc phải chứng kiến cảnh cãi cọ giữa hai anh em Thủy Tiên, Thường bất ngờ lâm vào tình thế khó xử. Lòng tự ái tạm thời dịu xuống, nhường chỗ cho nỗi hoang mang và lúng túng. Sau một thoáng đắn đo, Thường rụt rè lên tiếng. Anh nói với Thủy Tiên:

- Anh Đạt đã không đồng ý, Thủy Tiên cứ nghe lời anh đi!

Lời phân giải của Thường chẳng đem lại một kết quả gì. Ngược lại, càng làm Thủy Tiên thêm ảm ức. Cô nhìn Đạt bằng đôi mắt ướt, giọng đã chồm sục sệt:

- Đây là sinh nhật của em chứ không phải sinh nhật của anh. Em muốn tổ chức như thế nào tùy em. Nếu anh ngăn cản, em sẽ không tổ chức nữa. Bạn bè tới, em mời về hết.

Thái độ dứt khoát và quyết liệt của Thủy Tiên khiến Thường đâm lo. Anh chưa biết phải làm dịu bầu không khí căng thẳng giữa hai anh em bằng cách nào thì Đạt quay phắt lại. Mắt long lên vì giận dữ, Đạt nhìn thẳng vào mặt Thủy Tiên, môi mím lại chuẩn bị thốt lên một lời quát mắng hùng hổ. Nhưng chợt nhìn thấy những giọt lệ trên gương mặt u uất của Thủy Tiên, Đạt chững ngay lại. Lòng anh bỗng chốc chùng xuống và trong một thoáng, anh chợt nhớ ra hôm nay là ngày vui của em mình. Phân vân một lát, Đạt khẽ lắc đầu và buông một tiếng thở dài, giọng vẫn còn hậm hực:

- Thôi, được rồi! Tùy em!

Thường tưởng sau cuộc cãi cọ nảy lửa đó, Đạt sẽ bỏ lên lầu. Nhưng không, Đạt vẫn ở lại dự sinh nhật Thủy Tiên, vẫn tỏ ra niềm nở cùng Thủy Tiên đón những vị khách ồn ào đang lục tục kéo tới mỗi lúc một đông, mặt không hề cau có. Chỉ riêng đối với Thường, Đạt có vẻ lạnh nhạt. Có lẽ Đạt cho rằng Thường phải chịu một phần trách nhiệm trong việc tiếp tay Thủy Tiên bày ra trò "kẹo kéo" quái đản này.

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi ba

Hóa ra món kẹo kéo của Thường không gây ra những hậu quả như Đạt lo ngại. Không một lời chế giễu, không một ánh mắt cười cợt. Hoặc giả nếu có thì những điều đó cũng không biểu hiện ngay trong buổi tiệc vui nhộn này.

Mọi người xúm quanh cây kẹo kéo nhiều màu đặt giữa bàn, trầm trồ không ngớt.

Thậm chí có người còn khen ngợi sáng kiến độc đáo của Thủy Tiên.

Trước sự ngạc nhiên thích thú của bạn bè, Thủy Tiên không giấu được vẻ mãn nguyện. Cô cười luôn miệng, thỉnh thoảng khẽ liếc Thường ngẫm chia sẻ niềm vui của mình. Đạt đứng bên cạnh Thủy Tiên, cũng cười lấp lửng.

Riêng Thường, anh vẫn không thoát khỏi tâm trạng nặng nề. Sau những gì vừa xảy ra, anh không làm sao ru mình vào sự bình yên được nữa. Anh vẫn cười, vẫn nói, vẫn chung vui với Thủy Tiên nhưng đầu óc anh đề tặn đâu đâu, chẳng ăn nhập gì với bầu không khí vui vẻ, náo nhiệt chung quanh.

Đang nghĩ ngợi lan man, bỗng Thường nghe mọi người "ồ" lên. Rồi tiếng Thủy Tiên:

- Thường, Thường!

Thường giật mình ngoảnh lại và thấy Thủy Tiên đang cười cười chỉ tay vào Tuyền, một cô bạn cùng lớp, lúc này đang bặm môi kéo lấy kéo để khúc kẹo trên bàn một cách vô vọng giữa tiếng cười nhộn nhạo chung quanh. Cây kẹo cứ như chuỗi khời tay Tuyền. Cô càng kéo, nó càng trơn, càng tuột khiến đám bạn bu quanh la ầm:

- Thôi, thôi, lui ra cho người khác thử thời vận!

- Tay làm hàm nhai đó ghen! Ai kéo không được thì phải nhịn, không được khiếu nại lời thôi!

Lại có tiếng giục:

- Kéo đại đi! Khúc bé bé cũng được! Như Dũng Ấng-lê kia! Nó có cần quái gì đậu phộng đâu!

Dũng Ấng-lê là tay phớt tỉnh nổi tiếng trong lớp, muốn gì lấy nấy, chẳng ngán bạn bè trêu chọc, da mặt hần dày có đến vài phân. Lúc này, Dũng Ấng-lê đang đứng sau lưng Tuyền, miệng nhai nhí nhóp, tay đưa lên khời đầu hươ qua hươ lại khúc kẹo bé như đuôi chuột ra cái điều khoe khoang chiến lợi phẩm.

Nhìn khúc kẹo trên tay Dũng, Thường biết ngay đó là khúc "kẹo chay", tức là không có đậu phộng bên trong. Đậu phộng tất nhiên vẫn ở trong cây kẹo lớn nhưng nếu không biết cách kéo, sẽ chỉ kéo được phần kẹo bọc ngoài, còn đậu phộng thì vẫn nằm lại, không chịu ra theo:

- Thường lại kéo dùm đi!

Tiếng Thủy Tiên lại vang lên bên tai, hồn nhiên và sốt sắng. Chẳng còn cách nào khác, Thường đành bước lại và chậm rãi ra tay.

Trước những động tác gọn gàng, thuần thục của Thường, đám bạn đứng quanh trở mắt xuýt xoa:

- Ôi chao! Bộ tay Thường này làm nghề bán kẹo kéo chắc!

- Sắp tới, sinh nhật mình chiêu đãi món kẹo kéo, phải nhờ ông Thường ra tay mới được!

Trước những lời đùa giỡn của bạn bè, Thường chẳng nói gì. Anh chỉ cười mím và lặng lẽ bẻ hết khúc này đến khúc khác phân phối cho những bàn tay chìa ra chung quanh.

Khi cây kẹo trên bàn đã phân thân thành những khúc kẹo nhỏ nằm trên tay mọi người, Thường nhanh chóng bị quên lãng. Anh thôi trở thành mục tiêu chòng ghẹo của đám đông. Bây giờ, nhẩn nha với khúc kẹo trên tay, đám bạn liền chuyển qua bàn về ngày 20-11 sắp tới, về tính khí của từng thầy cô và cuối cùng là về những chuyến đi chơi xa rình rang được tổ chức bởi nhóm người có mặt hôm nay.

Giữa những tiếng rì rào không dứt đó, Thủy Tiên vui vẻ tuyên bố:

- Kẹo kéo chỉ là màn một thôi nghen! Bây giờ tới màn hai!

Đám đông nhao nhao:

- Màn hai là gì?

- Công khai đi!

Thủy Tiên cười chúm chím:

- Các bạn chờ cho một chút!

Có tiếng hỏi náo nức:

- Khiêu vũ phải không?

Dũng Ăng-lê gạt liên:

- Đừng đoán mò! Chưa ăn uống mà khiêu vũ gì!

- Ô, ơ! Đồ tham ăn kìa!

Tiếng một người châm chọc. Nhưng Dũng Ăng-lê vẫn phớt tỉnh. Hắn nhìn Thủy Tiên, hỏi trắng trợn:

- Đúng không Thủy Tiên?

Thủy Tiên gật đầu:

- Dũng nói đúng đó! Khiêu vũ là màn năm, màn cuối cùng! Còn bây giờ mời các bạn ăn... bánh sinh nhật!

Dũng Ăng-lê reo lên:

- Hay lắm! Đã có kẹo sinh nhật thì hẳn phải có bánh sinh nhật cho đủ bộ chứ!

Thủy Tiên vẫy tay:

- Các bạn chờ cho một chút nghen! Thủy Tiên và anh Đạt sẽ lên lầu khiêng xuống ngay bây giờ!

- Trời ơi, phải "khiêng" xuống thì chắc là cái bánh phải "vĩ đại" lắm! - Một người trầm trồ.

Dũng Ăng-lê giơ hai tay lên trời, hét toáng:

- Hoan hô màn hai!

Trong khi Thủy Tiên và Đạt đi lên lầu thì Thường cũng âm thầm trốn khỏi đám đông cuồng nhiệt. Anh bỏ ra ngoài hành lang, đứng một mình trong hương ngọc lan để tìm sự yên tĩnh. Không hiểu sao giữa cuộc vui này, anh cảm thấy lạc lõng đến trơ trọi. Một nửa khách mời của Thủy Tiên là những khuôn mặt lạ. Một nửa là bạn học cùng lớp. Mà ngay cả những bạn cùng lớp cũng là những người xa lạ với Thường trước nay. Ở lớp, Thường chẳng chơi thân với họ và họ cũng chẳng chơi thân với Thường. Do đó, cuộc gặp gỡ hôm nay đối với Thường thật là gượng gạo. Ngay cả khi anh cười, cũng là cười cái cười gượng gạo. Lúc anh bẻ kẹo kéo phân phát cho mọi người là lúc anh cảm thấy sự xa lạ giữa anh với họ rõ rệt hơn bao giờ hết. Sự vô tâm của Thủy Tiên đã khiến anh bộc lộ thân phận một anh bán kẹo kéo trước mặt mọi người. Chỉ có một người hành nghề bán kẹo kéo thì mới có những thao tác thuần thục như vậy. Bây giờ họ chòng ghẹo anh với vẻ đùa cợt nhưng chắc hẳn họ sẽ không bao giờ quên được những ấn tượng mà anh tạo ra ngày hôm nay.

Thủy Tiên vốn là cô gái tề nhị nhưng hôm nay có lẽ do chìm đắm trong tâm trạng say sưa hoan hỉ, cô đã cao hứng buộc Thường làm cái việc mà Thường cố tránh. Và thế là anh đã "bán kẹo kéo" trước mặt mọi người. Hệt như thể anh đang đứng trước cổng trường Phương Nam.

Thường khẽ buông tiếng thở dài. Chỗ anh đứng là góc hành lang khuất tối, kệ cây ngọc lan trong vườn và bị che phủ bởi bóng lá dong đưa. Đứng đây, Thường không sợ ai nhìn thấy nhưng khi không khí trong lành và hương ngọc lan thoang thoảng thấm đầy ngực anh giúp thần kinh anh dịu lại thì Thường lững thững quay vào phòng nơi mọi người đang sốt ruột nhón nháo chờ đợi màn hai.

Nhưng vừa bước được vài ba bước, Thường bỗng nghe có tiếng nói chuyện vọng

xuống từ trên lầu. Có lẽ nghĩ rằng không ai nghe thấy nên những người đứng phía trên không buồn hạ giọng. Họ đứng ngay bên trên chỗ đứng của Thường, dường như đang cãi cọ và trong một thoáng, Thường ngạc nhiên nhận ra giọng nói của hai anh em Thủy Tiên.

Thường cứ định ninh giờ này hai anh em đã "khiêng" ổ bánh sinh nhật đồ sộ kia xuống phòng khách rồi, nào ngờ họ vẫn còn đứng đây cãi lầy nhau. Vốn không thích nghe chuyện riêng của người khác, sau giây phút sững lại vì bất ngờ, Thường tắc lưỡi định bỏ đi. Nhưng rồi nghe loáng thoáng có tên mình trong câu chuyện, Thường lại đứng yên tò mò lắng tai nghe. Tiếng Đạt hỏi, giọng nghi ngờ:

- Anh chàng Thường đó là bạn của em à?
- Thì em đã giới thiệu với anh rồi mà! - Giọng Thủy Tiên lộ vẻ khó chịu.
- Bạn cùng lớp à?
- Cùng lớp.

Giọng Đạt khụt khịt:

- Chứ không phải anh ta bán kẹo kéo sao?

Nghe tới đây, tim Thường nhảy thình thình trong ngực. Anh nuốt nước bọt, cổ trăn trăn. Nhưng Thường đợi một hồi, vẫn chẳng nghe Thủy Tiên trả lời. Dường như sự vụng vọ của Đạt khiến cô lúng túng. Đạt lại hỏi, giọng đánh lại:

- Có phải vậy không? Sao em không đáp?

Thủy Tiên chống chế:

- Nhưng Thường chỉ bán buổi chiều để giúp gia đình thôi! Buổi sáng Thường vẫn đi học!

Đạt hừ mũi:

- Sao em lại chơi với anh chàng đó? Chẳng lẽ em không tìm ra người bạn nào xứng đáng hơn à?

Giọng Thủy Tiên trầm xuống:

- Thực ra em chỉ muốn... giúp đỡ Thường! So với gia đình mình, Thường khó khăn hơn nhiều! Chẳng thà em không biết, chứ đã biết hoàn cảnh của Thường, em không thể đứng dung...

Đạt im lặng một lúc lâu. Có lẽ anh bị bất ngờ trước tâm sự Thủy Tiên vừa bộc bạch.

Lát sau, Đạt lên tiếng, giọng đã hơi dịu xuống:

- Em là một con người tốt. Anh không trách gì em điều đó. Em có thể giúp đỡ Thường nếu em muốn. Nhưng giúp đỡ một người khác với việc rủ người đó đến dự sinh nhật.

Ngừng một lát, Đạt nói tiếp:

- Dự sinh nhật, người ta thường chỉ mời những bạn bè thân thiết, và nhất là không phải một anh chàng... bán kẹo kéo!

- Sao anh cứ...

Giọng Thủy Tiên có vẻ không đồng tình. Đạt cười khẩy:

- Bởi vì quan hệ giữa em với tay Thường làm anh lo ngại. Ba mẹ mà biết em giao du với một người như vậy sẽ sinh chuyện rắc rối to!

- Tội em chỉ là bạn thôi!

- Chắc chắn chứ?

- Sao anh cứ nghi ngờ em hoài vậy? Em đã nói tất cả với anh rồi! Thôi bây giờ mình đem bánh xuống kéo mọi người sốt ruột! Không chừng đợi lâu quá, mọi người bỏ về hết rồi cũng nên!

Thật ra, lúc đó chỉ có một người bỏ về. Khi Đạt và Thủy Tiên rời bao lon để chuẩn bị khiêng ổ bánh xuống, Thường cũng lặng lẽ rời khỏi chỗ đứng của mình và âm thầm dắt xe ra khỏi cổng.

Khi hai anh em Thủy Tiên xuất hiện ở đầu cầu thang với ổ bánh trên tay, đám bạn liền "ồ" lên thích thú.

- Thế mới là bánh sinh nhật chứ!

Dũng Æng-lê trầm trồ nức nở. Và ngay lập tức anh ta chạy ùa lên cầu thang cùng hai chủ nhân khệ nệ khiêng ổ bánh xuống.

Trong không khí hân hoan náo nhiệt đó, không ai để ý đến sự biến mất đột ngột của Thường, ngoại trừ Đạt và Thủy Tiên. Hai anh em bất giác đưa mắt nhìn nhau và cả hai đều bần khoản tự hỏi: Vì sao?

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi bốn

Sáng hôm sau đến lớp, gặp Thường, Thủy Tiên hỏi liền:

- Sao tối hôm qua Thường bỏ về đột ngột vậy? Báo hại Thủy Tiên tìm muốn chết!

- Hôm qua tôi bị trúng gió thành linh.

- Thường về nhà mà chẳng chịu nói qua Thủy Tiên một tiếng! - Thủy Tiên nói với vẻ trách móc.

- Làm sao nói được! - Thường nhún vai. - Lúc đó tôi mệt sắp xỉu! Ở thêm một lát, tôi ngã lăn quay ra liền!

Thủy Tiên tỏ vẻ không tin:

- Mệt sắp xỉu mà đạp xe về được?

- Tôi đâu có đạp xe! - Thường giật mình nói trớ - Hôm qua tôi đi xích-lô về!

Thủy Tiên bán tín bán nghi. Nhưng cô không tiện dò hỏi thêm. Khi Thường ôm tập đi về phía cửa lớp, cô chỉ biết áy náy đứng nhìn theo, lòng hoang mang lo lắng. Tự nhiên cô linh cảm mối giao tình giữa cô và Thường đang bắt đầu rạn nứt và dường như khó lòng hàn gắn lại. Mà tất cả chỉ mới xảy ra đây thôi. Tất cả chỉ bắt đầu từ ngày hôm qua.

Buổi chiều, thấy Thường đạp xe tới với nét mặt rầu rầu, Tài Khôn tròn mắt hỏi:

- Anh làm sao thế? Bị chó cắn hả?

Mặc dù đang miên man trong những ý nghĩ phiền muộn, Thường cũng phải phì cười:

- Em chỉ giỏi trêu!

Tài Khôn nheo mắt:

- Chứ sao mặt anh như đưa đám vậy? Hay là sáng nay không thuộc bài bị cô giáo bắt quì trên bâng?

Thấy Thường mỉm cười không đáp, Tài Khôn nhún vai:

- Thôi, em biết rồi! Hôm nay chắc kẹo nấu già đường, anh sợ lát nữa kéo không nổi, bị em dụ lấy dao chặt ra ăn chứ gì?

Thường cóc khế lên đầu cô bé:

- Đừng có mà chọc anh! Em không thấy anh đang cười tươi như hoa đây sao? Đưa đám hồi nào đâu?

Tài Khôn bước lui một bước và đưa mắt ngắm nghía Thường, đầu gật gù:

- Đúng là anh đang cười thật! Nhưng chẳng giống hoa chút xíu nào! Anh cười méo xẹo hà!

Thường hừ giọng:

- Mặt em méo thì có!

Tự nhiên Tài Khôn không cười nữa. Mà cô nắm chặt tay Thường:

- Em hỏi thật đó! Anh đang có chuyện buồn phải không?

- Anh đã nói không mà! - Thường khịt mũi - Sao em cứ hỏi hoài!

- Anh giấu em!

- Giấu đâu mà giấu!

- Sao khi nãy, lúc anh mới tới, em thấy mặt anh rầu rầu!

Thường đưa tay xoa xoa cái nón trên đầu:

- Tại trời nắng, anh hơi mệt chút thôi!

Tài Khôn nhìn Thường bằng ánh mắt nghi ngờ. Nhưng cô không hỏi nữa. Nếu Thường đã nhất định không chịu nói, có hỏi cũng bằng thừa. Cô lặng lẽ đi về chỗ chiếc xe của mình. Lát sau, cô cầm qua cho Thường một quả bong bóng. Cô giúi sợi chỉ vào tay anh:

- Cho anh nè!

- Chi vậy? - Thường ngạc nhiên.

- Để anh thả lên trời!

- Thả lên trời?

Tài Khôn cười chúm chím:

- Ừ. Nếu anh đang buồn phiền, khi bay lên trời, quả bóng sẽ mang theo nỗi buồn của anh đi theo!

Thường giật thót:

- Nhưng anh có buồn đâu! Sao em cứ...

Tài Khôn nheo mắt, cắt ngang:

- Em nói là "nếu" chứ bộ!

Nói xong, không đợi Thường phản ứng, Tài Khôn quay lưng chạy về bên kia cổng.

Thường băng khuâng cầm sợi dây cột quả bóng trên tay và lặng người nhìn theo vóc dáng mảnh khảnh của Tài Khôn đang lao vụt đi như một con chim sâu bé nhỏ, tự nhiên cảm thấy cô đáng yêu quá chừng.

Bất giác anh ngược mắt nhìn lên quả bóng đang lơ lửng trên đầu sợi dây và khẽ buông tay. Quả bóng chột rùng mình, chao qua chao lại rồi nhẹ nhàng nhấc mình bay lên khoảng trong xanh. Và quả như Tài Khôn nói, khi quả bóng vừa già từ mặt đất, dường như nỗi buồn của Thường cũng âm thầm chấp cánh bay theo.

Lòng anh tự nhiên thanh thoi, nhẹ nhõm đến lạ lùng.

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi lăm

Ngày hai mươi tháng mười một là ngày lễ hội ở các trường học. Không khí vui tươi, nhộn nhịp tràn ngập khắp nơi, ở trong các lớp học, ở ngoài sân nắng, thậm chí ở tận ngoài phố nơi từng tốp học trò lũ lượt kéo nhau đi với những bó hoa rực rỡ trên tay. Các thầy cô mắt long lanh, với những bông hoa tươi thắm trên ngực áo vừa được học trò gắn lên, đi đi lại lại trên các hành lang. Trong phòng giáo viên, những gói quà bọc giấy màu sắc sỡ chất thành từng chồng.

Thường ngồi trong lớp đang băng khuâng nhớ đến các thầy cô cũ, chợt giật mình thấy Thủy Tiên bước lại.

Sự xuất hiện của Thủy Tiên khiến Thường hơi ngỡ ngàng. Từ buổi tối sinh nhật đó đến nay, Thường luôn tìm cách tránh mặt Thủy Tiên. Nếu tình cờ gặp cô ở ngoài cổng hay ở trước cửa lớp, Thường chỉ nói chuyện qua quýt vài câu rồi vội vàng lảng đi.

Thái độ của Thường khiến Thủy Tiên vô cùng bứt rứt, nhưng cô không tiện hỏi. Cô mơ hồ cảm thấy Thường đã biết một điều gì đó về cuộc nói chuyện giữa hai anh em cô hôm trước. Hơn nữa, sự khinh miệt của Đạt đối với món quà Thường đem tới đã quá rõ. Chắc Thường giận mình lắm! Thủy Tiên nghĩ vậy và điều đó cứ khiến cô lúng túng trước mặt Thường, lúng túng đến nỗi những ngày gần đây không chỉ Thường mà cả cô cũng tìm cách tránh những cuộc gặp gỡ tay đôi vốn rất thường xuyên trước đây. Chính vì những lẽ đó mà khi Thủy Tiên đột ngột tiến lại, Thường bất giác đâm ra hoang mang. Anh cứ chúi đầu vào cuốn tập trước mặt giả bộ như không hay biết. Thủy Tiên nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Thường và khẽ hắng giọng. Đến đây thì Thường không thể làm ngơ. Anh ngược lên liếm môi hỏi:

- Có chuyện gì vậy Thủy Tiên?

Câu hỏi khách sáo của Thường khiến Thủy Tiên hơi nhú mào. Nhưng cô vội mỉm cười và thay vì trả lời, cô hỏi lại:

- Tối nay Thường rảnh không?

Không hiểu sao Thường lại buột miệng:

- Chỉ vậy? Đi dự sinh nhật nữa hả? Thủy Tiên đang tính nói, bỗng ngớ ra. Ánh mắt của cô trông bằng hoàng đến tội nghiệp. Ngay lập tức Thường cảm thấy ân hận về kiểu ăn nói cay độc của mình. Thường biết là anh không muốn, anh hoàn toàn không muốn thốt ra những lời lẽ như vậy nhưng chẳng hiểu sao chúng lại cứ tuôn ra như thể chúng đã mai phục từ lâu lắm trong miệng của anh và chỉ chờ dịp là vội vàng nhảy tót ra như một lũ ếch hăm hở vồ mồi.

Nhưng Thường lại chẳng biết làm gì để cứu vãn tình thế. Mọi lời xin lỗi đều trở nên vô duyên và chỉ làm tăng thêm sự lố bịch. Anh chỉ có cách ngồi im và đưa mắt nhìn đi đâu đó phía bên ngoài cửa sổ, bụng sôi lên những lời tự nguyện rửa.

Mãi một lúc lâu, Thủy Tiên mới lên tiếng phá tan sự im lặng. Cô hỏi bằng giọng buồn rầu:

- Bộ Thường giận Thủy Tiên lắm hả?

- Không, không! Tôi có giận gì Thủy Tiên đâu! - Thường lật đật phủ nhận.

- Nếu không tại sao Thường nói vậy?

Nghe Thủy Tiên hỏi tới, Thường lại càng lúng túng. Anh im lặng lắc đầu một cách máy móc.

- Chắc là Thường giận anh Đạt? - Thủy Tiên lại thăm dò.

- Không! - Thường đáp một cách khó khăn - Tôi không giận ai hết! Tôi chẳng muốn giận ai! Tôi chẳng muốn gì hết!

- Nhưng...

Thủy Tiên vừa mấp má môi, Thường liền cắt ngang:

- Không có "nhưng" gì cả! Thủy Tiên đừng hỏi nữa!

Thấy Thường không muốn bộc bạch tâm sự, Thủy Tiên đành thôi dò hỏi.

Cô chép miệng, nói trống trỗng:

- Anh Đạt tính nghiêm khắc, hơi khó chịu nhưng anh không phải là kẻ xấu bụng!

Thấy Thủy Tiên bên vực Đạt, Thường hơi nhăn mặt. Nhưng anh không phản bác, mà hỏi sang chuyện khác:

- Thủy Tiên hỏi tôi tối nay rảnh không chi vậy?

- Ồ, - Thủy Tiên lấy lại vẻ tươi tỉnh - Thủy Tiên tính rủ Thường đến thăm các thầy cô năm ngoái.

Đang ngồi nghĩ lan man đến các thầy cô cũ, nghe Thủy Tiên rủ vậy, Thường đã định gạt đầu. Nhưng anh bỗng e dè:

- Có những ai cùng đi vậy?

- Có ai xa lạ đâu! Tuyên nè, Hải nè, Dũng nè!

Hóa ra toàn những bạn thân của Thủy Tiên, những khuôn mặt dự sinh nhật hôm trước. Có cả Dũng Ấng-lê nữa! Thường hoang mang không biết cả bọn kéo nhau đi thăm thầy cô thật hay nhân dịp này lại lôi nhau đi chơi những đâu.

- Sao, Thường đi không? - Thấy Thường có vẻ lưỡng lự, Thủy Tiên bèn chồn hỏi.

Thường khẽ ngược nhìn lên và chột mềm lòng khi bắt gặp ánh mắt nửa như chờ đợi nửa như nài nỉ của Thủy Tiên. Thốt nhiên Thường rùng mình và anh nghe tiếng nói của mình nhẹ như hơi thở:

- Đi!

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi sáu

Buổi đi thăm thầy cô với nhóm Thủy Tiên diễn ra vui vẻ và nhiều cảm xúc hơn Thường tưởng. Ngoại trừ một số thầy cô vắng nhà vì bận đi thăm những thầy cô cũ của mình, các thầy cô còn lại đều tỏ ra cảm động khi thấy Thường và các bạn tới thăm.

Các thầy cô trò chuyện cởi mở và thân mật. Bọn Thường năm đứa ngồi vây quanh thi nhau nhắc lại những kỷ niệm của năm học trước. Cái miệng của Dũng Ấng-Lê lớn nhất bọn, lúc nào cũng bô bô, thỉnh thoảng chêm những câu pha trò khiến cả bọn và ngay cả các thầy cô cũng không nhịn được cười.

Những lúc như thế này, Thường lại cảm thấy nhóm Thủy Tiên rất gần gũi với mình, khuôn mặt nào cũng dễ mến, thật khác xa với ấn tượng khó chịu hôm sinh nhật vừa rồi. Giữa những câu chuyện tương đắc và rộn rã, Thường hồn nhiên đón nhận những cảm xúc bồi hồi đặc biệt của nghĩa thầy trò, tình bè bạn, những tình nghĩa mà đôi khi khốn khó không ít người tưởng đã nhạt phai.

Sau khi đi một vòng thăm hỏi các thầy cô, cả bọn rủ nhau đi chơi. Thủy Tiên ngó Thường:

- Thường đi với bọn này nhen?

Thường lắc đầu:

- Thôi, các bạn đi đi! Tôi phải về nhà!

Nói xong, không đợi Thủy Tiên nài nỉ, Thường quay xe lại. Đuổi theo anh là ánh mắt ái ngại của Thủy Tiên và tiếng gầm rú của những chiếc xe đời mới đang chuẩn bị lao đi.

Vừa dắt xe về tới cửa, Thường ngạc nhiên thấy mẹ đang ngồi trò chuyện với hai cô bé. Và anh bỗng giật bắn người khi ngờ ngờ nhận ra một trong hai cô bé chính là Tài Khôn.

Trong một thoáng, Thường nghe tim mình đập thình thịch. Anh ngập ngừng dắt xe từng bước, mắt cố giương thật to xem thử có phải đúng là Tài Khôn đang ngồi đấy không.

Khi biết chắc mình không lầm, Thường lại hồi hộp tự hỏi không biết tại sao Tài Khôn biết anh ở đây và tối nay cô đến tìm anh có chuyện gì.

Trong khi Thường đang loay hoay với trăm nghìn nghi vấn, hai cô bé thoáng thấy bóng người, liền quay ra. Và cũng như Thường, vừa nhác thấy anh bước vào, Tài Khôn trở mặt lên vì kinh ngạc. Sự gặp gỡ bất ngờ khiến lưỡi cô như đờ lại, không thốt được tiếng nào.

Bà Tuệ không hề nhận thấy thái độ khác lạ của hai đứa trẻ. Bà quay sang Thường lúc này đang lúng túng dựng xe vào góc nhà, vui vẻ giới thiệu:

- Đây là Thường, con trai lớn của cô. Rồi trước sự ngỡ ngàng của Thường, bà trở tay vào hai cô gái:

- Còn đây là Hương và Là, hai học trò lớp đêm của mẹ.

Hóa ra Tài Khôn tên Là! Vậy là cô ta xạo mình! Được rồi! Thường đang nhủ bụng thì bà Tuệ lên tiếng giục:

- Sao con còn đứng đó? Lại làm quen với học trò của mẹ đi!

Môi nở nụ cười gượng gạo, Thường tần ngần bước lại. Sau khi gật đầu chào hai cô gái, anh khẽ ngồi xuống cạnh mẹ. Khi liếc sang Tài Khôn, Thường vội nháy mắt và kín đáo hất đầu về phía mẹ, có ý dặn Tài Khôn đừng tiết lộ về sự quen biết của anh và cô.

Thường không biết Tài Khôn có hiểu ý anh không, chỉ thấy cô cứ ngồi cười cười. Vì vậy khi Tài Khôn hắng giọng, Thường lo thót cả bụng. Cô nói với bà Tuệ, giọng tỉnh khô:

- Cô có con trai lớn quá hén!

Tài Khôn khen Thường như khen con nít khiến Thường giật mình liếc sang mẹ. Anh biết Tài Khôn tính nghịch ngợm, trong khi đó bà Tuệ lại nghiêm khắc nổi tiếng. Anh sợ Tài Khôn ăn nói ở đây với cái giọng ngổ ngáo như ở trước cổng trường Phương Nam sẽ làm bà Tuệ phạt ý quở trách.

Nhưng trái hẳn với nỗi lo âu của Thường, bà Tuệ mỉm cười hiền hậu:

- Là nói vậy không sợ anh Thường giận sao?

Tài Khôn cười tươi:

- Dạ không ạ! Con như em út, cỡ bé Nhi, anh giận con làm gì!

Đang nói, thỉnh thoảng Tài Khôn quay sang cô bạn ngồi cạnh, liếc thoáng:

- Mình nói vậy, đúng không Hương?

Bị hỏi bất ngờ cô bé tên Hương đành vội gật đầu. Chỉ đợi có vậy, Tài Khôn cười tít mắt. Rồi cô nhìn Thường, lém lỉnh:

- Anh đâu có giận em, phải không?

- Ồ... à...

Thường gật gù đầu, vừa ấp úng đáp vừa ngạc nhiên không hiểu sao trong khi anh và Nhi sợ mẹ một phép thì cô bạn của anh lại chẳng có vẻ gì ngán cô giáo của mình hết vậy. Cô cứ đùa cợt tự nhiên trước mặt bà Tuệ, còn bà thì âu yếm nhìn cô học trò của mình cười nói huyền thuyên chẳng chút ngại ngùng. Thậm chí khi Tài Khôn vừa dứt tiếng cười, bà Tuệ còn quay sang Thường sốt sắng giới thiệu thêm:

- Con biết không, Là là học sinh xuất sắc nhất lớp chín ban đêm đấy! Nhà nghèo, ba mẹ mất sớm, ban ngày đi bán bong bóng, tối cắp sách đến trường, vậy mà học rất chăm, lại thông minh, ngoan ngoãn, lanh lợi!

Thường nghe mẹ nói, mặt cứ đực ra. Hóa ra Tài Khôn mô côi ba mẹ! Vậy mà cô chẳng nói cho anh biết! Bất giác Thường buột miệng hỏi:

- Tài Khôn là người Hoa hả mẹ?

Bà Tuệ ngỡ ngàng:

- Con nói gì, Tài Khôn nào?

Sực nhớ ra, Thường tên tò:

- Dạ, không... ý con muốn hỏi Là ấy mà! Sao con thấy Là có vẻ... giống như người Hoa!

Bà Tuệ mỉm cười:

- Ai bảo con vậy? Là là người Việt trăm phần trăm ấy chứ!

Thường khịt mũi liếc Tài Khôn, bắt gặp cô đang nheo nheo mắt về giễu cợt. Thường vừa tức vừa buồn cười nhưng trước mặt bà Tuệ, anh không dám hó hé một tiếng.

Suốt từ lúc đó cho đến khi hai cô học trò của mẹ ra về, Thường chỉ biết ngồi im, thỉnh thoảng âm ừ cho qua chuyện, bụng cứ thon thót lo Tài Khôn lỡ vui miệng nói hớ ra bí mật của anh.

Nhưng Tài Khôn không nhắc gì đến chuyện đó. Cô trò chuyện với anh như trò chuyện với một người mới quen, thỉnh thoảng nói bóng gió đến những chuyện cũ chọc anh lo ngay ngáy chơi. Chỉ đến khi Tài Khôn và cô bạn chào mẹ ra về, anh mới yên tâm thở phào như trút một gánh nặng bên lòng.

Bà Tuệ chẳng hay biết gì. Tiễn hai cô học trò ra cửa, bà quay vào, nói với Thường:

- Là là một tấm gương đáng học tập đấy con ạ! Mẹ cùng con bé ấy lắm!

Thường dạ khê, rồi hỏi:

- Không còn ba mẹ, Là ở với ai hả mẹ? Bà Tuệ chép miệng:

- Ở với hai người anh. Cả ba anh em đều đi bán bong bóng. Trước đây hai người anh của Là đi Thanh niên xung phong, đồn lỏ ô đầu trên Đắc Nông, Là ở thành phố với bà ngoại. Đến khi bà ngoại mất, chẳng biết gửi Là ở đâu, hai người anh đem Là lên ở luôn trên đơn vị. Hai năm sau, hai người anh xuất ngũ, Là mới về lại thành phố. Bỏ

mất hai năm học, vậy mà sau vài lần nhảy lớp, bây giờ con bé đã đuổi kịp các bạn cũ. Chỉ có điều do hoàn cảnh gia đình khó khăn nên con bé không thể đi học ban ngày được.

Câu chuyện mẹ kể khiến Thường cảm thấy buồn quá thể. Hóa ra Tài Khôn đã giấu anh bao nhiêu là chuyện. Trông cô lúc nào cũng tươi tỉnh, nhí nhảnh, anh không tài nào hình dung cuộc sống của cô lại long đong đến vậy. Và ngay cả căn bệnh sốt rét mà Tài Khôn đang mang và thỉnh thoảng tái phát hành hạ cô kia nữa có lẽ cũng bắt nguồn từ những ngày tháng cô theo hai người anh đến chốn núi rừng muỗi mòng lam chướng. Vậy mà cô có kể gì đâu! Cô chỉ lặng thầm thả ước mơ theo những quả bóng bay...

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi bảy

Ngày hôm sau, vừa đến cổng trường Phương Nam, chưa kịp dựng xe, Thường đã kêu:

- Tài Khôn!

Tài Khôn đứng bên kia cổng, làm như không nghe thấy, Thường phải gọi đến hai, ba lần, cô mới quay lại và thủng thỉnh bước qua. Đợi cho Tài Khôn lại gần, Thường nheo mắt trách:

- Bữa nay em cố tình giả điếc với anh hả?

Tài Khôn nghinh mặt:

- Em đâu phải tên Tài Khôn!

Thường mỉm cười cốc đầu cô bé một cái:

- Em đó ghen! Em là Chúa xạo! Tại sao em phịa ra cái tên Tài Khôn chi vậy?

Tài Khôn ôm đầu xuýt xoa:

- Ai bảo anh tin chi!

- Chứ ai bảo em xạo!

Tài Khôn nhăn mặt:

- Tại cái tên thật của em xấu hoắc à! Em sợ nói tên thật ra, anh sẽ chê, sẽ không chơi với em!

Thường bật cười:

- Tên Là mà xấu! Chà là ăn ngon lắm chứ bộ !

Tài Khôn rút cổ:

- Chà là mà ngon gì! Kẹo kéo mới ngon!

Thường lại cung tay lên:

- Còn chọc anh nữa phải không!

Thấy Tài Khôn hốt hoảng đưa tay lên che đầu, Thường liền hạ giọng:

- Anh đùa chứ ai cốc thật đầu mà sợ! Thôi, từ nay anh sẽ gọi em bằng tên Là hén!

- Thôi, thôi, - Tài Khôn lật đật xua tay - Anh cứ gọi em là Tài Khôn như cũ đi! Em quen tên đó rồi!

- Ai lại... - Đang định phản đối, không hiểu sao Thường lại tặc lưỡi - Ừ, thôi gọi em như cũ vậy! Anh cũng quen miệng rồi!

Tài Khôn chột nín áo Thường, giật giật:

- Hóa ra anh là con cô giáo hén!

- Thì đâu có sao!

Tài Khôn nháy mắt:

- Hèn gì anh học giỏi!

Thường nhún vai:

- Anh học cũng thường thôi! Chỉ có em mới học giỏi!

Tài Khôn chun mũi:

- Ai bảo anh vậy? - Mẹ anh chứ ai! Mẹ anh khen em hết lời, còn bảo anh phải học tập em nữa!

- Xạo đi!

- Thật đó! Mẹ anh cưng em lắm! Ở nhà, anh và bé Nhi đừng có hòng nói đùa trước mặt mẹ, vậy mà em thì cứ cười giỡn tinh bơ. Thế mà mẹ anh chẳng hề la, lại còn cười nữa!

- Vậy mai một em đến chơi hoài ghen! Em chọc cho mẹ anh cười, mẹ anh sẽ bót la anh!

Thường phân vân:

- Anh cũng thích em đến chơi lắm, nhưng anh sợ...

Tài Khôn trở mặt:

- Anh sợ gì? Anh sợ em ở lại ăn hết phần cơm của anh hả?

Thường nhăn nhó:

- Đâu có! Anh chỉ sợ em vui miệng nói lộ ra chuyện bán kẹo kéo của anh!
- Bộ anh đi bán kẹo kéo mẹ anh không biết hả?

Thường thở dài:

- Không biết! Anh giấu mẹ, anh sợ mẹ ngăn cản. Anh nói dối là anh đi dạy kèm.

Tài Khôn bĩu môi:

- Vậy là cũng chúa xạo chứ đâu phải mình em!

Thường gãi đầu:

- Nhưng anh nói dối có lý do.
- Thì em cũng có lý do chứ bộ! Nhưng mà thôi, em sẽ không tiết lộ bí mật của anh đâu!

Đang nói, chợt nhớ ra một chuyện Tài Khôn bỗng gật gù:

- Bây giờ em mới biết em đã trách oan anh.
- Trách oan chuyện gì?

Tài Khôn tắc lưỡi:

- Chuyện anh đi bán kẹo kéo mà đội nón và đeo găng tay đó! Lúc đầu em cứ tưởng anh sợ đen, hóa ra anh sợ mẹ biết!

Sự nhạy bén của Tài Khôn khiến Thường ngạc nhiên. Anh nhìn cô, thán phục:

- Hèn gì mẹ anh khen em thông minh!
- Thôi đi, anh đừng...

Đúng lúc đó, tiếng một chiếc xe đột ngột gầm lên cắt ngang câu nói dở dang của Tài Khôn.

Thường lập tức quay ngoắt người lại, vừa kịp thấy một chiếc Dream, trên yên chở hai thanh niên mặt mày nhớn nhác, đang rú ga hết cỡ, lao vọt tới. Phía sau là tiếng chân người huỳnh huỵch đuổi theo kèm những tiếng kêu cứu thất thanh tuyệt vọng:

- Cướp xe! Cướp xe! Bắt lấy nó!

Nhoáng một cái, bọn cướp xe đã phóng tới chỗ Thường và sắp sửa vượt qua khỏi anh. Trong tích tắc, Thường không kịp suy nghĩ một điều gì. Bằng một phản ứng tự nhiên, anh đẩy vội chiếc xe kẹo kéo xuống lòng đường chắn ngang đà vọt của chiếc Dream. Đột ngột bị chặn lại, khoảng cách lại quá gần, chiếc Dream không kịp tránh, đâm sầm vào chiếc xe đạp với một tốc độ kinh hồn.

Tên cướp ngồi phía sau bắn ra khỏi xe, văng xuống đường. Chiếc Dream không chịu đầu hàng ngay. Nó hùng hổ băng đi, vừa lòng lộn gầm rít như một con thú bị thương vừa kéo sệt chiếc xe đạp, lúc này đã bẹp dí, cày trên mặt đường những vệt dài, mãi một quãng mới chịu ngã.

Quá vội vã, Thường quýnh quýnh không kịp buông tay khỏi yên xe, liền bị đẩy văng đi và ngã đập đầu xuống đất một cú như trời giáng. Trước khi chìm vào hôn mê, anh còn kịp nghe tiếng kêu thét của Tài Khôn như chiếc đinh nhọn đóng vào tim anh.

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi tám

Thường thấy mình đang đứng trên một cụm mây trắng. Bên cạnh anh là Tài Khôn và bé Nhi.

Đám mây mềm như bông, mỗi lúc một bốc lên cao, vừa bay vừa khẽ lắc lư, không ngừng đưa ba người xa dần mặt đất.

Thường ngoái cổ nhìn xuống. Anh thấy nhà cửa, cây cối bé dần lại như những hòn non bộ thuở nhỏ anh vẫn say sưa nhìn ngắm. Còn người và xe cộ thì li ti, chạy qua chạy lại như đàn kiến lạc lối về nhà.

Thường quay sang Tài Khôn, ngạc nhiên hỏi:

- Mình bay đi đâu đây?
- Bay theo những quả bóng.
- Những quả bóng nào?

Tài Khôn nheo mắt:

- Sao anh mau quên quá vậy? Những quả bóng hôm trước anh và em cùng thả, anh không nhớ sao?
- Anh nhớ rồi. Đó là những quả bóng mang theo mơ ước.

Tài Khôn nói thêm:

- Chúng mang mơ ước lên trời.

Thường chớp mắt:

- Nhưng mình bay theo chúng làm gì?
- Để xem thử.
- Xem thử? - Thường ngần ngại.
- Ừ, xem thử chúng đã bay tới đâu rồi. Đã lên tới trời chưa. Mà sao anh cứ gặp toàn tai ương như vậy.
- Tai ương gì đâu!
- Ngã dập đầu mà không tai ương !
- Đầu anh bị dập hờ em?
- Chứ sao nữa! Ai bảo anh tài khôn! Tài Khôn là tên em chứ đâu phải tên anh.

Thường tặc lưỡi:

- Đó không phải là tài khôn! Ai cũng phải hành động thế thôi!

Tài Khôn nghinh mặt:

- Em có hành động như vậy đâu!
- Đừng nói dốt! Chứ không phải em chậm chân hơn anh à?

Tài Khôn nhướn miệng cười:

- Thì chậm chân hơn. Chân em sao dài bằng chân anh được!
- Thấy chưa! Anh đã bảo rồi, trước tình huống ấy, ai cũng phải ra tay. Ba anh cũng vậy. Ba anh từng ra tay một lần rồi.
- Rồi sao?
- Sao là sao?

Tài Khôn liếm môi:

- Ba anh có bị ngã dập đầu không?

Nhi đứng im lặng nãy giờ, bỗng sục sục lên tiếng:

- Ba em không ngã dập đầu. Ba em bị bắn chết.

Tài Khôn rùng mình:

- Bị bắn? Ai bắn?

Nhi vẫn nức nở:

- Thì bọn cướp bắn. Bọn cướp có súng.

Trong một thoáng, vẻ mặt của Tài Khôn bỗng thần thờ. Cô nấn lấy tay Thường:

- Bọn cướp vừa rồi có súng không anh?

- Anh không biết.

Tài Khôn vẫn đeo đuổi những ý nghĩ của mình:

- Nhưng nếu có, chắc gì chúng sẽ bắt anh?

- Anh cũng không biết. Có thể bắt. Có thể không.

Tài Khôn không hỏi nữa. Cô ngược mắt nhìn lên những cụm mây lơ lửng trên đầu và ngạc nhiên nhận ra trên cụm mây này còn có cụm mây khác và cứ như thế, trời dày dần lên. Có điều cô chẳng thấy những quả bóng bóng đâu.

- Em không nhìn thấy anh ạ ! - Tài Khôn thì thầm.

- Gì kia? - Thường nghiêng tai về phía cô bạn nhỏ.

- Những quả bóng ấy. Chẳng thấy đâu cả.

- Thế là chúng đã đến nơi rồi.

- Đến đâu kia?

- Thì đến trời ấy.

Tài Khôn nhún vai:

- Em không tin. Nếu chúng đã đến nơi, hẳn những điều ước của mình phải được thực hiện chứ!

Thường mỉm cười:

- Mơ ước của anh đã được thực hiện một phần rồi. Mẹ anh đã đỡ vất vả. Còn em thì luôn luôn là cô bạn tốt của anh.

Tài Khôn nhướn mắt:

- Nhưng còn anh! Anh thì gặp nạn!

Thường dịu dàng đặt tay lên vai Tài Khôn, khẽ nói:

- Chúng ta mơ ước là mơ ước những điều tốt lành cho người khác, em ạ. Có thể thì những điều ước mới bay lên trời. Chẳng phải em đã từng mơ ước trở thành bác sĩ để chữa bệnh cho những người nghèo đó sao?

Như sức nhớ ra, Tài Khôn toét miệng cười:

- Ủ hén!

Rồi cô giật giật tay Thường:

- Vậy thì mình quay về anh ạ. Khởi đầu theo những quả bóng nữa.

Thường gật đầu:

- Ủ, mình về. Cũng sắp đến giờ đi bán rồi.

Nhưng đám mây lại không chịu hạ thấp xuống. Chúng cứ bay tít lên cao. Tài Khôn hốt hoảng:

- Chết rồi ! Làm sao đây?

Thường cũng chẳng biết làm sao. Anh lúng túng trông tới trông lui nhưng chẳng thấy ai để cầu cứu. Trong khi đó, Nhi cứ bám lấy anh, thút thít đến sột ruột:

- Em phải về đi học ! Anh đưa em về với mẹ đi!

Bỗng nhiên Tài Khôn reo lên:

- Có cách về nhà rồi! Em tìm thấy rồi!

Cả Thường lẫn Nhi đều vọt miệng:

- Gì vậy?

Tài Khôn hươ tay một cách hào hứng:

- Có một cây cỏ thụ. Nó mọc ngay dưới đám mây này nè!

Thường bán tín bán nghi:

- Thật không? Làm gì có cây nào cao dữ vậy!

- Có đây nè! Để em bứt một chiếc lá cho anh coi!

Vừa nói, Tài Khôn vừa nhào nửa người ra khỏi đám mây, thò tay xuống dưới trước vẻ mặt hoang mang của Thường và Nhi.

Đang lúi húi, bất thành linh Tài Khôn bị mất thăng bằng. Cô kêu lên một tiếng thảng thốt và ngay lập tức cả người cứ tuột dần, tuột dần ra ngoài rìa. Thường tái mặt chạy

vụt lại nhưng không còn kịp nữa. Tài Khôn đã rơi ra khỏi đám mây, bay chới vói trong khoảng không và lao xuống đất như một hòn đá rụng. Trong một thoáng, Thường thấy tim mình như bị ai bóp chặt. Anh thét lên một tiếng kinh hoàng. Có lẽ đó là tiếng thét khủng khiếp nhất trong đời anh từ trước tới nay...

Bong Bóng Lên Trời: Chương hai mươi chín

Tiếng thét đau đớn của Thường khiến bà Tuệ hốt hoảng chồm tới lay mạnh vai anh:

- Thường, Thường! Sao vậy con?

Thường mở mắt ra và phải định thần một lúc lâu anh mới nhận ra khuôn mặt lo âu đang cúi xuống bên anh chính là khuôn mặt thân yêu của mẹ.

Thấy Thường đã tỉnh, bà Tuệ đã phần nào yên tâm. Nhưng bà vẫn còn nghe rõ trái tim mình đang đập thình thịch trong ngực.

- Đau lắm hả con? - Giọng bà đã nhẹ nhõm, nhưng chưa hết phập phồng.

- Dạ, không ạ! - Thường mấp máy môi.

- Chứ sao con la dữ vậy?

- Con nằm mơ.

Rồi không để mẹ dò hỏi thêm về cơn ác mộng của mình, Thường hỏi lảng sang chuyện khác:

- Con đang ở đâu vậy mẹ?

Vừa hỏi xong, mắt Thường chạm ngay chai nước biển đang treo lủng lẳng trên cọc mừng đầu giường và lập tức Thường hiểu mình đang ở đâu.

- Con đang nằm trong bệnh viện. Con nằm đây đã hai ngày rồi! - Bà Tuệ bùi ngùi nói. Vẻ u buồn ánh lên trong mắt mẹ khiến Thường cảm thấy bứt rứt không yên. Anh ngo nguẩy đầu, thì thầm:

- Con xin lỗi mẹ.

Bà Tuệ vuốt tóc Thường như vuốt tóc một đứa bé:

- Con chẳng có lỗi gì. Ba và mẹ rất tự hào về những gì con đã làm. Nhờ con mà bọn cướp đã không chạy thoát được.

Thoạt đầu nghe mẹ nhắc đến ba, Thường rất dỗi ngợ ngác nhưng rồi anh hiểu ngay mẹ muốn nói một ý khác. Mẹ muốn nói rằng ở dưới suối vàng ba cũng rất hài lòng về anh. Anh đã hành động như ba đã hành động. Anh xứng đáng với một người cha như thế.

Nhưng Thường vẫn chưa thật sự yên tâm. Anh rụt rè lên tiếng:

- Nhưng con muốn xin lỗi mẹ về một chuyện khác...

Bà Tuệ dịu dàng khoát tay:

- Con còn mệt, cứ nằm nghỉ đi, đừng suy nghĩ nhiều! Mẹ hiểu con muốn nói đến chuyện gì rồi. Đúng như con nghĩ, mẹ đã biết hết mọi chuyện. Mẹ đã đến tận nơi con bị nạn. Mẹ đã nhìn thấy chiếc xe đạp méo mó, bẹp dúm của con. Và cây kẹo kéo nứt nẻ, đậu văng tung tóe trên mặt đường. Nhưng con ơi, tại sao con lại xin lỗi mẹ. Chính mẹ phải cảm ơn con mới đúng! - Nói đến đây, bà Tuệ bỗng dừng nghẹn lời, dù bà chẳng hề muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt con cái. Mãi một lúc, bà mới thồn thức nói tiếp - Con là một đứa con hiếu thảo và là một người anh giàu nghị lực. Mẹ không mong gì hơn thế!

Rồi chừng như nhận ra mình quá xúc động, bà Tuệ khẽ quay mặt đi. Trong khi đó Thường bối rối nhìn mẹ, ngạc nhiên phát hiện ra những tình cảm sâu đậm và dịu dàng ẩn sau vẻ bề ngoài nghiêm khắc của mẹ.

Chợt nhớ đến em gái, Thường vội hỏi:

- Nhi đâu mẹ?

- Mẹ mới bảo nó chạy về trông nhà. Từ sáng đến giờ nó quanh quẩn ở đây.

Những hình ảnh kinh hãi của giấc mơ khi nãy vụt hiện về khiến Thường bất giác vọt miệng:

- Còn Tài Khôn? Mẹ có thấy Tài Khôn đâu không?

Mắt bà Tuệ tròn tròn. Bà sờ tay lên trán Thường, vẻ lo lắng:

- Con nói gì? Tài Khôn nào?

Biết mình nói hớ, Thường ấp úng chữa lại:

- Dạ không! Ý con muốn hỏi Là ầy mà! Là có đến đây không mẹ?

- Ô! - Bà Tuệ thở phào - Con bé kia kìa! Hôm qua đến giờ nó vẫn ở đây!

Nói xong bà lặng lẽ đứng dậy và ý tứ bỏ ra ngoài. Thường khẽ nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ theo tay chỉ của mẹ. Và một cảm giác êm dịu nhẹ nhàng lan tỏa khắp người Thường khi vóc dáng nhỏ nhắn quen thuộc của Tài Khôn đập vào mắt anh. Cô đang đứng một mình bên cửa sổ títt đằng xa, hai tay chống cằm, nhìn băng quơ ra bên ngoài. Cô cứ đứng như vậy, bất động, suy tư, không hay biết Thường đã tỉnh dậy từ lâu. Thường bồi hồi gọi khẽ:

- Tài Khôn!

Tiếng kêu của Thường tuy yếu ớt nhưng không hiểu sao Tài Khôn vẫn nghe thấy. Cô giật mình quay lại và khi thấy Thường đang âu yếm nhìn mình, cô vội vàng lao về phía anh như cơn gió lốc, nước mắt tự dưng tuôn đầy trên má.

- Anh!

Tài Khôn nắm chặt tay Thường và kêu lên bằng một giọng mừng rỡ pha lẫn ghen ngào.

Thường cũng xúc động không kém. Anh bóp chặt bàn tay ấm áp của cô bạn nhỏ, hỏi một câu ngớ ngẩn:

- Em không sao chứ?

Đang khóc, nghe Thường hỏi, Tài Khôn không nhịn được cười:

- Anh mới có sao chứ em có làm gì đâu mà có sao! Cũng may là anh không bị chấn thương sọ não, chứ nếu không thì...

Khi này đang khóc lại cười, bây giờ mới nói tới đó, đang cười Tài Khôn bỗng sịt sịt đưa tay chùi nước mắt. Thường vội lắc lắc tay cô:

- Thôi, đừng khóc nữa! Em lúc nào cũng vậy. Vừa khóc vừa cười ăn mười cục...

- Thôi nghe! - Tài Khôn giẫy nẩy - Nằm liệt giường không lo, ở đó đi chọc người ta!

- Ai bảo em không nhẽo chi! Nhưng mà nè!

- Gì?

- Sao giờ này em còn ở đây?

- Không ở đây thì ở đâu?

- Em không đi bán bong bóng sao?

Tài Khôn nguýt một cái dài dằng dặc:

- Xời ời! Hỏi gì mà vô duyên! Anh còn nằm ở đây chưa biết sống chết ra sao, em bụng dạ nào mà đi buôn với đi bán!

Thường chớp mắt:

- Nhưng bây giờ thì anh khỏe rồi! Em về nhà đi kéo anh em trông!

Tài Khôn mím môi:

- Em không về! Ai lại bỏ anh ở đây một mình!

- Sao lại một mình? Có mẹ anh nữa chi!

Mắt Tài Khôn chợt sáng lên. Cô đưa một ngón tay lên miệng, ra vẻ bí mật:

- Ô quên, ngoài mẹ anh ra, còn một người nữa.

Thường mỉm cười:

- Em chứ ai!

Tài Khôn "xì" một tiếng:

- Em thì nói làm gì! Người khác!

- Bé Nhi?

Tài Khôn lắc đầu:

- Không phải bé Nhi! Anh biết ai không?

- Ai?

- Chị Thủy Tiên.

- Thủy Tiên? - Thường ngạc nhiên - Thủy Tiên ở đâu, sao anh không thấy?

Tài Khôn đưa mắt nhìn ra cửa:

- Chỉ đứng ở đâu ngoài hành lang. Em ra kêu chỉ vào nhen?

- Ừ.

Vừa dợm chân định bước đi, sức nhớ ra một chuyện, Tài Khôn bỗng dừng lại, ngó Thường:

- Chút xíu nữa em quên! Anh có biết chủ nhân chiếc Dream bị cướp là ai không?

- Làm sao anh biết được!

- Là anh của chị Thủy Tiên đó!

Thường tròn mắt:

- Đột?

Tài Khôn nhún vai:

- Em không biết tên anh. Chiều hôm qua, anh với chị Thủy Tiên ghé đây. Anh cảm ơn cô Tuệ và khi ra về anh có lấy ra một gói gì đấy, chắc là vàng, nhưng cô Tuệ không nhận.

Lại vàng! Thường thở dài. Hình ảnh hôm nào lại hiện về trong trí anh. Anh nhớ rõ cái cảnh cô gái chủ nhân chiếc xe đã bồi rồi chìa hai chiếc nhẫn ra trước mặt mẹ và đã bị từ chối như thế nào. Tất nhiên hành ấy xuất phát từ lòng tốt, từ sự biết ơn. Nhưng chẳng lẽ cứ phải là như vậy. Khi lao chiếc xe ra ngang đường bọn cướp, anh đã kịp suy nghĩ bất cứ điều gì, kể cả sự nguy hiểm đến tính mạng. Đó là phản xạ tự nhiên và không tính toán của bất cứ một người lương thiện nào.

Cái giá của hành động đó là cái chết như ba anh, và suýt chết, như anh. Sự mất mát lớn lao đó, không một núi vàng nào bù đắp nổi...

Đang nghĩ ngợi miên man, Thường bỗng giật mình khi nghe giọng nói quen thuộc của Thủy Tiên vang lên bên tai:

- Thường tỉnh lại lâu chưa?

- Cũng mới đây thôi.

Vừa nói Thường vừa khẽ liếc Thủy Tiên và bàng hoàng khi thấy vẻ mặt của cô ủ dột và hốc hác đáng sợ. Anh hỏi mà nghe tim mình thót lại:

- Tối hôm qua Thủy Tiên không ngủ à?

Thủy Tiên nhìn xuống đất, khẽ đáp:

- Tối hôm qua Thủy Tiên ngồi ở cạnh Thường.

Chỉ nghe một câu nói đó thôi, Thường cảm thấy khoảng cách giữa anh và Thủy Tiên dường như tan biến. Anh cũng chẳng bận tâm về Đột nữa. Thủy Tiên là em Đột nhưng cô chẳng hề giống anh trai mình. Cô chân thành hơn và ở điểm này, cô rất giống Tài Khôn bé bỏng của anh.

Thủy Tiên lại ngược lên nhìn Thường và mấp môi định nói gì đó. Nhìn vẻ mặt bút rứt của cô, Thường đoán là cô định nói về chuyện ơn nghĩa của anh đối với Đột, anh liền khẽ chạm vào tay cô, ngăn lại:

- Đừng! Thủy Tiên đừng nói gì hết! Chúng ta bao giờ cũng là bạn tốt của nhau!

Thủy Tiên khẽ chớp mắt, đôi má xanh xao bỗng ửng hồng và đến lúc này Thường mới nhìn thấy nụ cười của Thủy Tiên chớm nở trên môi.

Đúng vào lúc cả Thường lẫn Thủy Tiên chưa biết phải nói thêm gì nữa thì Tài Khôn ở đâu bên ngoài hành lang chạy ào vô, miệng rú rít:

- Anh Thường! Chị Thủy Tiên! Nhìn kìa!

Vừa nói, cô vừa hớn hờ chỉ tay ra cửa sổ.

Thường và Thủy Tiên vội ngoảnh đầu nhìn ra. Ở bên ngoài, không biết tự bao giờ, vô số những quả bong bóng đang bay lơ lửng trong nắng chiều rực rỡ.

Những quả bong bóng tròn trĩnh, nhẹ thênh, đủ màu tự nhắc mình lên khỏi những trói buộc tầm thường để không ngừng ruổi về phía thênh thang, cao thẳm.

Chắc Tài Khôn lại nghĩ ra trò này! Thường thâm nhủ và đảo mắt nhìn quanh phòng nhưng Tài Khôn đã ranh mãnh biến mất.

Thường lại nghiêng đầu nhìn ra ô cửa. Những quả bóng đã bay cao và dường như sắp sửa tan vào mây trắng. Thế là chúng đã sắp đến nơi định đến. Và chẳng bao lâu nữa, phúc lành sẽ đến với những ai biết tin vào sự vĩnh hằng của những điều tốt đẹp. Bất giác Thường mỉm cười với ý nghĩa của mình và vừa dõi mắt theo những chấm màu li ti in vào nền mây trắng, anh vừa xúc động tự hỏi, không biết trong cơ man những mơ ước mà con người bao đời ký thác, những quả bóng lên trời kia đang mang theo điều nguyện ước nào cô bạn nhỏ vừa chân thành gửi gắm cho anh.

Hết